

PROLOG

„Blânzii cavaleri sunt născuți să lupte, iar războiul îi înobilează pe toți cei ce se-avântă-n vârtoarea lui fără de frică sau mișelie.”

Jean Froissart, cronicar francez

1086, Anglia

În tăcere, cavalerul se pregătea pentru bătălie. Stătea călare pe o bancă de lemn, cu picioarele lungi și musculoase întinse înaintea, în timp ce scutierul îi trăgea pe trup pantalonii de zale. Apoi se ridică și-l lăsă pe un altul să-i încheie pieptarul greu peste cămașa de bumbac matlasat. În sfârșit, își ridică brațele bronzate, pentru ca spadă, un dar neprețuit căpătat de la însuși William, să-i fie prinsă în scoaba metalică de la cingătoare.

Cugetul nu-i stătea la îmbrăcăminte nici la împrejurimi, ci la bătălia care urmă, și revedea chibzuit în minte strategia pe care avea s-o folosească pentru a învinge. Un tunet îi rupse firul gândurilor. Încruntat, cavalerul deschise intrarea cortului și ridică privirea spre norii gri, înlăturându-și părul negru de pe guler.

În spatele lui, cei doi scutieri își vedeau de treburi. Unul luă cârpa îmbibată în untdelemn și începu să dea încă un lustru scutului. Al doilea se urcă pe scăunel și rămase în așteptare, cu coiful fără mască al cavalerului în mâini. Slujitorul stătu astfel câteva clipe, înainte ca războinicul să se întoarcă și să vadă casca. O refuză, cu o clătinare din cap, alegând primejdia oricărei răni în schimbul mișcării slobode. Deși se încruntă, scutierul nu spuse totuși nimic, căci observase căutătura cruntă de pe chipul războinicului.

O dată înveșmântat, cavalerul se întoarse și porni cu pași mari spre puternicul său armăsar. Sări în șa și, fără o privire în urmă, ieși din tabără.

Cavalerul căta singurătatea înainte de bătălie, așa că galopă din răspuțeri până-n pădurea din vecinătate, fără să-i pese de crengile joase ce-l zgâriau și pe el, și pe bidiviu. Ajuns pe culmea unui dâmb, își struni calul ce fornăia și privi cu băgare de seamă

spre conacul de jos.

Mânia îl cotropi din nou când se gândi la necredincioșii cuibăriți în castel, dar și-o înlătură. Avea să se răzbune după ce cucerea din nou conacul. Abia atunci urma să dea frâu liber furiei. Abia atunci.

Mai apoi, cavalerul cercetă fortăreața din fața lui, impresionat din nou de simplitatea construcției, observând zidurile groase și inegale care se înălțau la aproape douăzeci de picioare spre cer, împrejmuind pe de-a-ntregul clădirile. Râul le înconjura pe trei laturi, ceea ce tare-i plăcu cavalerului, căci prin apă ar fi fost aproape cu neputință să intre cineva. Castelul era construit mai ales din piatră, doar pe ici, pe colo, cu câte puțin lemn, și era mărginit de ambele laturi cu pâlcuri de colibe mici, toate cu fața spre curtea așternută cu iarbă. Când cetatea urma să fie iar a lui, avea s-o facă de nepătruns, jură el. Nu putea îngădui să se mai întâmple vreodată așa ceva!

Norii negri se îngrămădeau în dreptul soarelui la răsărit, făcând ca peste cer să se întindă raze lungi, aurii. Vântul dădea grai neasemuitei priveliști. Urletele rafalelor se amestecau cu gemete șuierătoare, făcând calul negru al războinicului să joace în loc, nervos, până când cavalerul îl liniști, strângându-l între călcâie.

Privi din nou cerul, văzu că norii învolburăți ajunseseră chiar deasupra, și chibzui că parcă s-ar fi lăsat din nou noaptea.

— Vremea nu-mi potolește cugetul, mormăi el.

Era oare un semn de rău augur? se întrebă, căci nu-l ocolea cu totul credința în cele ascunse, deși-i lua în răs pe cei ce se lăsau stăpâniți de ele, căutând semne prevestitoare înainte de fiecare bătălie.

Își cântări din nou sortii de izbândă, în căutarea oricărui cusururi ale planurilor sale de luptă, fără a găsi niciunul. Totuși, nu-și putea afla mulțumirea. Nervos, trase de frâu și-și întoarse armăsarul, hotărât să se întoarcă la tabără înainte de a-l învălui cu totul întunecimea. Și atunci, din cer țâșni un fulger argintiu, și o văzu.

Stătea puțin mai sus decât el, pe ridicătura alăturată, și părea să-l privească țință. Dar nu la el se uita, ci dincolo, la castelul din

vale.

Cu spinarea dreaptă, călare pe un cal rotat, stătea între două făpturi enorme ce păreau oarecum niște dulăi, dar din ce spiță, nu se putea spune, de vreme ce mai degrabă aminteau de lupi. Cavalerul se lăsă pătruns de priveliștea din fața lui, observând că arătarea era subțire la trup, cu părul lung și spălăcit lăsat în jurul umerilor, și chiar de la acea depărtare îi putea desluși sânii rotunzi strânși în rochia albă pe care o lipea de ei suflarea mânioasă a vântului.

Puțin putea să-și rânduiască în minte ceea ce vedea, dar într-adevăr era o frumusețe cum nicicând nu mai văzuse. Lumina slăbea, dar peste câteva clipe izbucni un nou fulger orbitor, iar mirarea de la început a cavalerului lăsă locul unei uluii neîncrezătoare, căci acum zărise și șoimul ce zbura spre față, aproape de pământ. Nu părea speriată de pasărea ce-i dădea târcoale, ba chiar ridica mâna, ca pentru a da binețe unui vechi prieten.

Cavalerul închise ochii, dar numai o clipă, iar când îi deschise din nou, n-o mai văzu. Cu o tresărire, își mână calul înainte, spre locul unde se aflase vedenia. Cal și călăreț ocoliră fiecare copac, cu iscusință și mare iuțeala, dar când ajunseră acolo, arătarea nu mai era nicăieri.

După o vreme, cavalerul se lăsă păgubaș, împăcat cu gândul că, o văzuse, de-adevărat, deși inima lui stăruia că nu fusese decât o vedenie prevestitoare.

Era mult mai bine dispus când reveni în tabără, unde văzu că oamenii erau călări, gata de plecare. Dând din cap, făcu semn să i se aducă lancea și scutul cu blazon.

Cei doi scutieri se apropiară degrabă, ducând între ei pavăza grea, în formă de zmeu, și așteptară în tăcere ca războinicul s-o ridice. Spre nedumerirea lor, cavalerul șovăi, cu un mic surâs în colțurile gurii, privind lung scutul. Apoi se mirară și mai tare, nu numai slujitorii ci și toți ceilalți luptători din jur, căci se aplecă și, cu degetul arătător, urmări încet conturul șoimului încrustat pe scut.

În sfârșit, își aruncă pe spate capul și izbucni într-un râs răsunător, înainte de a ridica fără nicio caznă pavăza, cu mâna

stângă, și lancea, cu dreapta.

Înălțându-le pe amândouă spre cer, scoase strigătul de luptă.

CAPITOLUL 1

Degete de raze, lungi și subțiri, își începeau încet urcarea rituală prin întunerice, fără să se sfiască de norii palizi și goi, în încercarea lor nestrămutată de a aduce zorii. Elizabeth se rezemă de rama crăpată a ușii colibei, privind mersul soarelui preț de câteva momente, înainte de a ieși.

Un șoim uriaș, lunecând fără efort în cercuri largi pe deasupra copacilor, văzu silueta zveltă care ieșea din colibă și-și grăbi zborul, pentru a coborî pe un bolovan mare, stropit cu noroi, anunțându-și sosirea cu un țipăt și un fâlfâit viguros din aripile cenușii cu spic cafeniu.

— Iată-te, mândrețe! îl salută Elizabeth. Azi ai venit devreme. Nici tu nu ți-ai găsit somnul? îl întrebă, cu voce blândă, după care întinse brațul încet, încordat. Vino, îl chemă, privindu-l cu un zâmbet tandru.

Șoimul își înclină capul într-o parte și-n alta fără să-și ia privirea pătrunzătoare de la fața ei, și începu să scoată un gălgâit gutural din gâtlee. Avea ochi de culoarea crăițelor și, deși în adâncurile lor se zărea o lucire sălbatică, Elizabeth nu se temea. Mai mult, îi înfruntă privirea cu deplină încredere, și-l chemă din nou. Într-o-câtime de-o clipă, șoimul i se așeză pe brațul gol, fără s-o facă să tresară sub greutatea sau atingerea lui. Avea ghearele ascuțite ca bricele, dar fata nu purta mănușă. Pielea netedă și nepătată a brațului stătea mărturie despre blândețea șoimului față de stăpâna lui.

— Ce să mă fac eu cu tine? se întrebă Elizabeth, cu o lucire veselă în ochii albaștri. Te îngrași și te lenevești, prietene, și deși ți-am dăruit libertatea, o refuzi. O, credinciosul meu, numai de-ar fi și oamenii la fel de loiali ca tine!

Veselia îi pierise din ochi, înlocuită de o tristețe copleșitoare. Sunetul unui cal care se apropia o făcu să tresară.

— Du-te, îi porunci ea șoimului, care imediat se înălță spre cer.

Cu un tremur de panică în voce, își chemă cei doi câini-lupi, apoi se grăbi spre adăpostul pădurii. Dulăii o ajunseră când se lipi de un copac, făcându-le semn să stea nemișcați. Aștepta cu inima bătându-i nebunește, blestemându-se în sinea ei că-și lăsase jungherul în colibă.

— *My lady?*

Glasul credinciosului ei servitor îi risipi numaidecât spaima. Își lăsă capul în piept, trăgându-și respirația.

— *My lady?* Joseph sunt. Ești aici?

Tonul lui alarmat o făcu să iasă din ascunzătoare. Ocoli fără zgomot copacul și se strecură în spatele lui Joseph, bătându-l ușor pe umărul adus, cu o mână tremurătoare.

Bătrânul tresări cu un țipăt surprins și se răsuci în loc, mai-mai să-și răstoarne stăpâna de pe picioare.

— Ce m-ai mai speriat, o dojeni el – dar, la vederea deznădejdiei de pe fața Elizabethei, zâmbi forțat, arătându-și golurile dintre dinți. Oricât te-ai încrunta, fermecătoarea dumitale fată încă mai are puțință să mă umilească.

— Mă flatezi ca de obicei, Joseph, răspunse zâmbind Elizabeth. Vino să bem ceva rece și să-mi spui ce vânt te-aduce azi încoace, îl chemă ea, întorcându-se spre ușa colibei.

Apoi pasul îi șovăi, pe când ochii i se înnegurau de îngândurare.

— N-am uitat ziua, nu-i așa? Asta nu-i cea când îmi aduci tu îndeobște de mâncare, da? Sau mi-am pierdut cu adevărat șirul vremii?

Simțindu-i deznădejdea din voce, lui Joseph îi veni s-o cuprindă în brațe ca s-o consoleze. Dar era o ambiție deșartă, căci Elizabeth îi era stăpână, iar el, doar un biet slujitor.

— A trecut aproape o lună de când familia mea...

— Nu vorbi de asta, *my lady*, și nu te frământa, o liniști Joseph. Nu ți-ai pierdut capul, căci am venit aici abia acum două zile. Azi ți-am adus o știre însemnată și am un plan la care aș dori să chibzuiești.

— Joseph, dac-ai să-mi propui din nou să mă duc la bunicul meu, ai bătut drumul de pomană. Și azi, răspunsul meu va fi același: niciodată! Voi rămâne aproape de casă până mă răzbun

pe ucigașii familiei mele. Am jurat!

Îi vorbea privindu-l încruntată, cu bărbia ridicată îndărătnic, iar Joseph fu nevoit să-și plece ochii spre cizme, ca să nu-i mai vadă lucirea tăioasă din ochi.

Elizabeth își încrucișă brațele pe piept.

— Ce ai de zis? Îl întrebă.

Cum servitorul nu răspunse pe dată, oftă și continuă cu o voce mai blândă:

— Fii mulțumit, Joseph. L-am trimis pe micul Thomas la adăpost. Atâta ar trebui să fie de ajuns.

Răspunsul slujitorului nu fu cel așteptat. Elizabeth îi văzu umerii adunându-se și mai mult ca de obicei. Bătrânul își frecă țeasta pleșuvă, dregându-și graiul.

— Nemernicii au plecat.

— Au plecat? Cum adică, au plecat? Cum se poate? Unde s-au dus?

Cu fiecare întrebare, fata vorbea tot mai sonor, fără să-și dea seama că-l înhățase pe credinciosul servitor de manta, zgâlțâindu-l cu putere.

Joseph ridică mâinile și se desprinse ușurel din strânsoarea ei.

— Rogu-te, *my lady*, cearcă de te liniștește. Să mergem înăuntru, și-am să-ți spun tot ce știu.

Elizabeth dădu scurt din cap și intră grăbită, încercând să se calmeze. Coliba era mobilată sărăcăcios. Fata se așeză pe unul dintre cele două taburete de lemn, cu mâinile împreunate în poală și spatele drept, așteptându-l pe Joseph să aprindă focul din vatră. Deși se apropia vara, în cocioabă era umed și rece.

Păru să treacă o veșnicie până când Joseph se așeză în fața ei.

— S-a-ntâmplat la scurtă vreme după ce-am plecat de-aici ultima dată, *my lady*. În ziua furtunii. Tocmai ajunsesem pe a doua colină de deasupra conacului, când am văzut mai întâi venind un nor de praf pe drumul întortocheat din vale. Deși erau doar ca la vreo două sute, arătau totuși ca o oștire pustiitoare. Se zguduia pământul sub mine, așa de cutremurătoare era priveliștea. Le-am văzut căpetenia, căci călărea mai în față și era singurul ce nu avea coif. După ce-au dărâmat porțile și au intrat, căci mi-era limpede că nu căutau să-i ia fără veste, m-am

apropiat, împins de curiozitate. Până să găsesc un loc de unde se vedea mai bine, căpetenia își adunase oamenii în semicerc și înaintau, cu pavezele în față. Teribil mai arătau la vedere, micuțo! L-am văzut pe conducător cum luă poziția de luptă, un uriaș, trebuie să mărturisesc, căci avea un ditamai spada pe care pun rămășag că doi oameni mai firavi n-ar fi putut s-o clinească. De nenumărate ori i-am văzut spada lovind, și tot atât de mulți a doborât. Și atunci, a izbucnit furtuna...

— Erau ai Lordului Geoffrey? șopti abia auzit Elizabeth.

— Dară, oamenii Lordului Geoffrey erau. Știai că va trimite în ajutor.

— Sigur că știam, Joseph, oftă ea. Tatăl meu i-a fost vasal lui Geoffrey, iar stăpânul lui ar fi vrut înapoi ce-i aparținea. Totuși, nu i-am trimis vorbă. Cum de-a venit așa de repede?

— Nu știu, recunosc Joseph.

— Belwain!

Elizabeth rostise numele într-un strigăt deznădăjduit. Sări în picioare și începu să umble prin colibă, agitată.

— Unchiul matale? întrebă Joseph. De ce să fi...

— Desigur, îl întrerupse fata. Știm amândoi că de la unchiul meu s-a tras măcelul. El s-a dus la Geoffrey. Dumnezeu mare, și-a trădat oamenii ca să intre în grațiile lui Geoffrey! Ce minciuni trebuie să-i mai fi îndrugat...!

Joseph clătină din cap.

— Am știut eu dintotdeauna că-i un mișel, dar chiar la o asemenea infamie nu m-aș fi așteptat.

— Suntem pierduți, Joseph, spuse Elizabeth într-o șoaptă chinuită. Lordul Geoffrey va pleca urechea la minciunile unchiului meu. Thomas și cu mine vom fi dați pe mâna lui Belwain, care-o să-l ucidă pe Thomas, căci numai după ce fratele meu mai mic va muri Belwain o să-mi poată lua casa în stăpânire. Numai atunci.

— Poate că Lordul Geoffrey va dibui planul lui Belwain, răspunse Joseph.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe Lordul Geoffrey, dar știu ce se spune despre el: că are o fire iute la mânie și uneori poate fi foarte nesuferit. Nu, nu cred c-ar asculta.

— *My lady*, o imploră servitorul, poate că...

— Joseph, dac-ar fi să mă gândesc numai la mine, aş merge la Lordul Geoffrey și l-aş ruga în genunchi să-mi asculte cuvintele, căci de perfidia lui Belwain se cade să audă oricine are urechi de auzit. Dar trebuie să-l apăr pe Thomas. Belwain crede că am murit amândoi.

Continuă să se plimbe prin fața vetrei, tulburată.

— M-am hotărât, Joseph. Mâine plecăm la Londra, ca să ne adăpostim în casa bunicului meu.

— Și Belwain? întrebă, șovăielnic Joseph.

— Am să-lucid.

Un buștean pârâi în cămin, și un trosnet puternic risipi tăcerea de după cuvintele Elizabethei. Pe bătrân îl străbătu un fior. Nu se îndoia că stăpâna lui avea să se țină de cuvânt. Totuși, încă nu-i spusese totul și, rezemându-și palmele bătucite pe genunchii tremurători, se grăbi să-i povestească până la capăt.

— Oamenii lui Geoffrey l-au luat pe Thomas.

Elizabeth se opri brusc.

— Cum e cu putință? De-acum a ajuns la bunicul meu. Cu ochii tăi l-ai văzut plecând, cu Roland. Te înșeli, negreșit.

— Ba, *my lady*. L-am văzut cu ochii mei la castel. Thomas dormea lângă foc, dar el era. Am putut privi bine. Când am întrebat, am aflat că oamenii-l cred mut.

Ridică mâna, văzând că stăpâna lui voia să-l întrerupă, și povesti mai departe:

— Cum a ajuns acolo, nu știu. Oamenii lui Geoffrey nu vor să-mi spună nimic, dar un lucru-i sigur: încă nu știu cine-i băiatul, și au grijă de el. Se spune că i-a salvat viața tocmai cel care acum trage să moară.

— Vorbește limpede, Joseph. Cine trage să moară?

— În luptă, conducătorul lor a primit o lovitură în cap. Se zice că e la un pas de moarte.

— Și de ce-ai riscat să te duci la conac, Joseph?

— Maynard, grăjdarul, mi-a trimis vorbă că Thomas era acolo. Trebuia să văd cu ochii mei. Când am auzit că șeful oamenilor lui Geoffrey e în pragul morții, l-am căutat pe următorul la comandă. Mă gândisem la un plan și...

Își drese iar vocea, înainte de a continua.

— Le-am spus că știi o doftoroaie care se pricepe bine la tămăduiri și am s-o aduc să-l oblojească pe stăpânul lor, dar numai dac-o lasă să plece după ce se face bine. Omul a zis că nu-mi poate făgădui nimic, dar eu nu m-am lăsat înduplecat, și până la urmă s-a învoit.

Elizabeth, care-l ascultase atentă, întrebă cu furie.

— Și dacă nu se lecuiește, Joseph? Atunci, ce-o să facem?

— Altceva nu mi-a trecut prin minte, ca să te-ajut să ajungi lângă Thomas. Poate găsești o cale să-l slobozești, o dată ce te afli înăuntru. Și nu te mai încrunta așa. Maică ta era cea care îi îngrijea pe cei betegi și de multe ori te-am văzut însoțind-o. Fără doar și poate, cunoști câte ceva din îndeletnicirile ei.

Fata căzu pe gânduri. Cel mai important era să-l ducă pe Thomas la adăpost. Dacă oamenii Lordului Geoffrey aflau cine era, aveau să-i spună căpeteniei. Potrivit legii, Thomas era moștenitorul conacului, dar până creștea urma să fie dat în grija unchiului său, iar Belwain avea să scape de el neîntârziat.

Nu, n-avea încotro.

— E un plan bun, Joseph. Cu voia lui Dumnezeu, conducătorul lor se va vindeca. Dacă nu, vom fi făcut tot ce putem.

— Cu voia lui Dumnezeu, repetă și el. Cu voia lui Dumnezeu...

— Am să mă pregătesc de drum, până-mi pui tu șaua pe iapă, Joseph.

Bătrânul ieși numai decăt, închizând bine ușa în urma lui. Grabnic, se duse în spatele colibei, să echipeze iapa pentru stăpâna lui. Când reveni, văzu că Elizabeth își luase pe ea o rochie cu croială simplă dar dintr-un material bogat, albastru ca ochii ei.

Luă bocceluța cu buruieni de leac pe care i-o întindea stăpâna lui și o ajută să încalece. Avea îndoieli, iar Elizabeth nu-i scăpă îngrijorarea lui. Se aplecă și-l bătu ușor pe mâna zbârcită.

— Nu te teme, Joseph. Era demult vremea să facem ceva. O să fie totul bine.

Ca pentru a se asigura că vorbele stăpânei lui erau adevărate, Joseph își făcu din nou semnul crucii. Apoi urcă pe juganul luat cu împrumut de la Heman cel Pleșuv, ajutorul grăjdarului, și porni înainte prin pădure, cu pumnalul scos, în caz că se ivea vreun

bucluc pe drum.

În mai puțin de un ceas, Elizabeth și Joseph ajunseră la porțile stricate ale conacului, în capătul drumului șerpuitor. Doi străjeri mătăhăloși se traseră în lături pentru a-i lăsa să intre, privind cu teamă la dulăii care mergeau pe lângă iapa Elizabethei.

Când ajunseră în curtea interioară, Joseph descălecă primul și se repezi să-și ajute stăpâna. Simțindu-i tremurul, știu că-i era frică. Dar, la vederea înfățișării ei liniștite, ce nu trăda nimic din tumultul inferior, îi șopti:

— Tatăl dumitale ar fi mândru să te vadă acum, *my lady*.

Într-adevăr, de la tatăl ei moștenise vitejia, iar Joseph nu-și dorea decât ca și Thomas s-o vadă. Căci la drept vorbind, bătrânul se temea și mai tare de ceea ce urma, și numai cutezanța blândeii lui stăpâne reușea să-l îmbărbăteze.

Se lăsase o tăcere amenințătoare. O mare de chipuri necunoscute priveau drept spre ea. Elizabeth stătu un moment lângă cal, apoi își adună curajul și, cu capul sus, porni spre mulțimea de oameni, oprindu-se doar ca să-și scoată mantaua la intrarea în sala cea mare, pentru a i-o înmâna lui Joseph.

Fără să ia în seamă privirile celor din jur, cu credincioșii ei câini de-o parte și de alta, porni spre vatra cea mare din capătul sălii. Toți rămaseră tăcuți, în timp ce-și încălzea mâinile la foc. Nu-i era foarte frig, dar își aduna firea înainte de a vorbi cu ceilalți. Când nu mai putu amâna, se întoarse și le înfruntă ochii. Câinii se așezară lângă ea.

Încet, cercetă sala. Nu mai arăta așa cum o știuse; flamura și tapiseria atârnavu zdrențuite pe pereții umezi de piatră, amintindu-i că moartea intrase în Montwright; niciun ecou de râs nu mai răsună, doar gândul la urletele care-i chinuiau cugetul. În loc să-și revadă mama așezată lângă soțul ei, la masa lungă de stejar, în minte-i stăruia doar spada îndreptată spre gâtul ei...

O tuse o smulse din gânduri. Tăcerea grea se risipi. Un oștean cu părul roșcat și zâmbetul pe buze se opri în fața Elizabethei. Părea să fie scutier, căci era prea matur pentru un paj, dar nu îndeajuns de vârstnic ca să fi fost uns cavaler. Privind-o în ochi, spuse cu glas sonor:

— Frumoasă mai ești. Cum îl vei îngriji pe stăpânul nostru?

Când Elizabeth nu-i răspunse – căci, la drept vorbind, nici nu știa ce să-i spună – scutierul îi spuse altuia:

— Pletele ei sunt depănate din razele soarelui. Pun prinsoare că nu le întrece nici mătasea cea mai fină.

Ridică mâna să-i atingă buclele, dar vocea ei, deși înceată, îl opri ca un tăiș de cuțit.

— Nu-ți prețuiești viața?

Scutierul se opri, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze, căci auzise mârâitul gros al câinilor. Îi privi și văzu că li se zburlișeră perii de pe ceafă, iar colții lucitori stăteau dezveliți, gata de atac.

Când o privi din nou, chipul tânărului era palid și încruntat de furie.

— Nu ți-aș face niciun rău, căci te afli sub protecția Șoimului, șopti el. N-ai de ce să te temi de mine.

— Atunci, nu te teme nici tu de mine, șopti Elizabeth, astfel încât numai el s-o audă.

Zâmbi, iar scutierului îi trecu furia, și-i surâse din nou, în timp ce Elizabeth le făcea semn câinilor, care începură să dea din cozi.

— Unde-i conducătorul vostru? întrebă ea.

— Dacă mă urmezi, te duc la el, o chemă nerăbdător scutierul.

Fata dădu din cap și-l însoți. Joseph aștepta lângă scară, și-i dădu trăistuța cu ierburi. Apoi, Elizabeth urcă grăbită treptele în spirală. În capătul primului suiș al scării, le ieși în întâmpinare un cavaler mai vârstnic.

— Ești femeie! Dacă-i vreun șiretlic...

— Nu e niciun șiretlic, îl întrerupse Elizabeth. Mă pricep la leacuri care l-ar putea ajuta pe conducătorul vostru și voi face tot ce pot ca să-l scap.

— Și de ce vrei să ne ajuți? întrebă cavalerul.

— Nu-s datoare să vă dau deslușiri, replică fata, ascunzându-și iritarea și oboseală. Îmi doriți ajutorul, sau nu?

Cavalerul se mai încruntă la ea un moment, apoi porunci răspicat, aproape strigând:

— Lasă-ți dulăii aici și urmează-mă!

— Ba, se opuse Elizabeth. Vin și ei cu mine. Nu fac niciun rău, decât dacă încearcă cineva să mă atingă.

Spre mirarea ei, omul n-o mai contrazise, deși își trecu

degetele, cu un gest nervos, prin părul castaniu, argintat pe alocuri. N-o conduse spre cele trei uși ale dormitoarelor mari din dreapta, ci coti la stânga și, luând o făclie de pe perete, porni grăbit pe coridorul îngust care ducea la propria ei odaie de culcare. Doi ostași stăteau de strajă la ușă, și o priviră mirați.

Cu emoție crescândă, Elizabeth îl urmă pe cavaler înăuntru. Fu uimită să vadă că odaia era întocmai așa cum o lăsase. Deși mai mică decât celelalte, fusese întotdeauna camera ei favorită, pentru că era mai retrasă și avea o vedere minunată spre pădurea din spate, prin ferestruică.

Vatra ocupa aproape tot peretele din fund, și era încadrată de două jilțuri din lemn, cu perne albastre pe care le cususe sora ei, Margaret.

Privirea i se îndreptă spre stindardul de deasupra căminului, de un albastru ca al pernelor, având chipurile celor doi câini cusute cu fir galben. Deasupra, o broderie de culoarea vinului burgund contura șoimul.

Cavalerul privea și el spre flamura, apoi întoarse capul spre Elizabeth și-i recunoscă chinul pe care încerca să și-l ascundă. În ochi i se citi curiozitatea, dar fata nu-l luă în seamă. Se întorsese spre pat, unde conducătorul rănit zăcea între draperiile albastre cu galben legate de stâlpii baldachinului. Observă de îndată cât de uriaș era – probabil mai înalt chiar și decât bunicul ei.

Avea părul negru ca pana corbului și, oricât de slăbit, o înspăimânta totuși, cu trăsăturile lui aspre.

Era un cavaler chipeș, desigur, chipeș și... dur. Războinicul începu să se zbată într-o parte și-n alta, gemând cu glas slab dar groș, iar mișcărilor lui o smulseră din contemplație. Îi puse repede mâna pe fruntea umedă și bronzată, înlăturându-i ușor părul nădușit. Mâna ei se desenă albă ca laptele pe pielea arsă de soare și brăzdată de vânturi și ploi a cavalerului, iar atingerea îl făcu să se liniștească.

— Arde de febră, remarca Elizabeth. De cât timp zace așa?

Chiar în timp ce vorbea, îi observă umflătura de deasupra tâmpiei drepte și pipăi cu grijă în jurul ei. Camaradul războinicului privea de la picioarele patului, încruntat.

— L-am văzut când a primit lovitura. A căzut la pământ și de-

atunci nu s-a mai clintit.

Elizabeth se încrunta, concentrată. Nu era sigură ce să facă în continuare.

— Nu se prea potrivește, replică ea, căci o lovitură nu aduce febra.

Apoi se ridică și porunci, cu hotărâre:

— Ajută-mă să-l despoi.

Nu-i lăasă vreme celuilalt s-o întrebe ce gânduri avea, căci numaidecât începu să deznoade nojițele de la spatele războinicului. Cavalerul șovăi un moment, apoi o ajută, trăgându-i celui fără cunoștință nădragii.

Oricât încercă, Elizabeth nu putu scoate tunica groasă de bumbac, learcă de sudoare, peste umerii masivi ai luptătorului, și în cele din urmă se recunoscă învinsă. Scoase jungherul de la cingătoare, cu gând să taie materialul pentru a putea răcori cu un ștergar umed pieptul luptătorului.

Celălalt văzu lucirea metalică și, fără să stea pe gânduri; îi doborî cuțitul la podea, cu dosul mâinii.

Câinii începură să mârâie, iar Elizabeth îi potoli pe dată și se întoarse spre cavaler, spunându-i încet:

— Deși n-ai niciun motiv să te încrezi în mine, nu e nevoie să te temi. Voiam doar să-i tai veșmântul.

— La ce bun? întrebă nervos cavalerul.

Elizabeth nu-i răspunse și se aplecă să-și ia pumnalul. Sfâșie tunica de la gât în jos, apoi o desfăcu larg. Fără să se uite la cavalerul furios, porunci să-i aducă apă rece; ca să-l răcorească pe stăpânul lui.

În timp ce cavalerul le dădea ordinul străjerilor, Elizabeth examinează brațele și gâtul rănitului, în căutarea altor răni. Făcu o sfortare să privească mai în jos, și simți cum i se înfierbântau obraji, căci niciodată nu mai văzuse un bărbat gol.

Deși se obișnuia că fiicele să asiste la îmbăierea oaspeților, tatăl ei nu avea încredere în poftetele prietenilor și hotărâse ca slugile, nu fetele, să-i ajute.

Curiozitatea îi învinse stânjenea, iar Elizabeth se uită repede la partea de jos a rănitului. Fu cam mirată că nu avea înfricoșătoarea armă pe care auzise că o aveau toți bărbații, și

se întrebă dacă slujnicele care șuşoteau nu cumva întrecuseră măsura, sau dacă toți bărbații erau făcuți ca acesta. Poate că avea un cusur din naștere.

Apoi reveni la ceea ce avea de făcut și rupse câteva fâșii dintr-o bucată de pânză. Când sosi apa, începu să spele chipul războinicului. Zăcea neclintit că un mort, iar respirația întretăiată abia i se simțea. O cicatrice roșie pornea de lângă ochiul stâng; arcuindu-se ca o jumătate de lună până în spatele urechii, unde o ascundea părul negru, ușor cârlionțat. O urmări ușor cu cârpa umedă, gândindu-se că rana nu strica prea mult înfățișarea conducătorului. Îi spălă gâtul și pieptul, unde observă și alte cicatrice.

— Are prea multe semne ca să-mi fie pe plac, murmură ea.

Când ajunse la talie, se opri.

— Ajută-mă să-l întorc, îi ceru ea celui alt cavaler.

Acesta ajunsese la capătul răbdării, și răcni:

— Pe toți sfinții, femeie, are nevoie de-un leac, nu de îmbăiere!

— Văd că n-a suferit decât lovitura la cap, replică Elizabeth, la fel de tare. Nici măcar nu v-ați dat osteneala să-i scoateți straiiele de bătălie.

Drept răspuns, cavalerul își încrucișă brațele pe piept, privind-o crunt, iar Elizabeth înțelese că n-avea s-o ajute. Îi aruncă o căutătură pe care o dorea cât mai muștrătoare, apoi se aplecă și luă mâna moleșită a rănitului într-ale ei. Deși trase din răspuțeri, războinicul nu se urni. Continuă să tragă, mușcându-și buzele de efort, și tocmai credea că începea să-l clintească puțin, când omul din pat își smuci brațul la loc. Elizabeth căzu peste el, de-a curmezișul pieptului său masiv. Încercă să-și elibereze mâinile, dar cavalerul, orictă de adânc dormea, i le ținea prea strâns.

Vasalul îi privi eforturile de a se elibera, clătînând din cap, apoi țipă:

— Dă-te la o parte, femeie!

Îi smulse mâinile dintr-ale comandantului său și o ridică în picioare. Apoi, cu o mișcare sigură, întoarse rănitul pe burtă. Dar furia-i se prefăcu în groază, când văzu cămașa plină de sânge lipită de spatele cavalerului, și făcu un pas înapoi, înspăimântat.

La vederea rănii, Elizabeth se simți mai ușurată, căci de așa ceva știa să se ocupe. Se așeză pe marginea patului și desprins încet pânda de coptură. Când celălalt luptător văzu limpede cât de lungă era tăietura piezișă, își duse o mână la frunte. Fără să se rușineze cu lacrimile care-i umpleau ochii, șopti cu glas chinuit:

— O clipă nu m-am gândit să mă uit.

— Nu te învinovăți, îi răspunse Elizabeth, cu un zâmbet înțelegător. Acum înțeleg de unde i se trăgea febra. Vom avea nevoie de mai multă apă, dar de data asta trebuie să fie fierbinte, aproape clocotită, rogu-te.

Vasalul dădu din cap și ieși grăbit. Nu peste mult, un ceun aburind fu pus pe podea, lângă Elizabeth.

— Trebuie să-l ții, teamă mi-e, șopti ea, că o să-l doară îngrozitor... dar altă cale nu este.

Omul dădu din cap și-și rezemă ambele mâini umerii lați ai comandantului său. Totuși, Elizabeth încă mai stătea nehotărâtă.

— Dacă nu-i scot otrava din trup, sigur o să moară...

Nici ea nu știa dacă voia să-l convingă pe vasal sau pe sine însăși. Cavalerul răspunse doar atât:

— Mda.

Trăgând adânc aer în piept, fata puse ștergarul aburind pe rana deschisă. Reacția rănitului fu imediată și furioasă. Încercă să-și azvârle pânda fierbinte de pe spate dintr-o smucitură, dar vasalul îl ținea bine. Strigătul lui chinuit îi sfâșie lui Elizabeth inima, făcând-o să închidă ochii, deznădăjduită.

Ușa se dădu de perete și cei doi străjeri năvăliră înăuntru, cu spadele scoase. Vasalul clătină din cap.

— N-avem încotro.

Apoi, lui Elizabeth, îi spuse:

— Dacă era treaz, n-ar fi țipat în veci. Nu știe ce face.

— Crezi că dacă strigă de durere e mai puțin viteaz? întrebă ea, în timp ce puneau o a doua bucată de pânză peste rană.

— E un războinic neînfricat.

— Acum febra e stăpână pe faptele lui, răspunse Elizabeth.

Era recunoscătoare că rănitul nu știa ce i se întâmpla, căci leacul pe care trebuia să-l pună în rană nu era liniștitor. Îi unse

tăietura cu o alifie urât mirositoare, apoi îi bandajă tot spatele. La sfârșit, vasalul îl întoarse iar cu fața în sus, iar Elizabeth îi turnă pe gât apa cu salvie pisată și rădăcini de anghinare.

Nu mai avea nimic de făcut. Brațele o dureau de efort, și se duse la fereastră, unde ridică blana care o acoperea și văzu cu mirare că se întunecase. În sfârșit, se întoarse spre vasal; observând abia acum cât de obosit arăta.

— Du-te și te odihnește, îi spuse ea. Am să-l veghez cu pe conducătorul tău.

— Ba, răspunse cavalerul. N-am să pot dormi decât după ce-și revine Șoimul, nu înainte.

În timp ce vorbea, mai puse un buștean pe foc.

— Cum te numești? se interesă Elizabeth.

— Roger.

— Bine, Roger, și de ce-l numești Șoim?

Vasalul o privi un moment, apoi răspunse morocănos:

— Toți cei ce luptă alături de el îi spun astfel. Țasta-i obiceiul.

Răspunsul lui nu avea prea mult înțeles, dar Elizabeth nu voia să-l supere cu întrebările. Era timpul să afle ceea ce o interesa.

— Se spune că aici e un băiat care nu vorbește, că Șoimul i-a salvat viața. Așa e?

— Dară.

Chipul vasalului devenise iar bănuitor, iar Elizabeth înțelese că trebuia să fie cu băgare de seamă.

— Dacă-i cel la care mă gândesc eu, îi cunosc neamurile și așa vrea să-l iau cu mine când plec.

Omul o privi gânditor. Tăcerea lui era înnebunitoare, dar Elizabeth se strădui să-și țină firea.

— Ce spui, Roger?

— Voi vedea ce pot face, deși numai baronul poate lua hotărârea asta.

— Dar Baronul Geoffrey n-o să bată niciodată drumul până aici! Ar trece o lună până să primim răspunsul. Fără doar și poate, ar vrea și el ca micuțul să se întoarcă la părinții săi. Nu poți hotărî în locul lui? Sunt sigură că s-ar bucura să nu-l deranjăm, căci moșia Montwright e mică și neînsemnată, pe lângă celelalte ale lui.

Cavalerul o privi mirat.

— O lună? Nu trebuie să aștepti decât până-i trece febră și se deșteaptă, ca să-l întrebi. Și te înșeli, fătuco. Nu se află moșie prea neînsemnată pentru că Geoffrey să n-o cerceteze. Îi apără pe toți cei ce-i jură credință, de la cei mai sus-puși până la cei mai de jos.

— Vrei să-mi spui că Șoimul îmi poate da permisiunea? Are voie să vorbească în numele baronului? Întrebă cu speranță Elizabeth. Atunci, sigur că se va învoi căci am avut grijă de el!

— Nu știi pe cine ai oblojit? Întrebă Roger, cu colțurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet.

Elizabeth se încruntă nedumerită, așteptându-l să continue.

— Șoimul este Baronul Geoffrey, seniorul moșiei Montwright, declară Roger, așezându-se într-un jilț, cu picioarele rezemate pe celălalt.

— El este Baronul Geoffrey? repetă Elizabeth cu uimire.

— Ba bine că nu. Și de ce te miri așa? Toată lumea știe de Șoim, spuse el cu îngâmfare. I s-a dus vestea peste mări și țări.

— Da, dar credeam că e bătrân... mai bătrân decât...

Arată spre războinicul adormit, privindu-l lung, în timp ce încerca să se dezmeticească. Tatăl ei nu spusese niciodată că seniorul lor era atât de tânăr.

— E cel mai tânăr și cel mai puternic dintre supușii lui William, spuse Roger mândru.

— Dacă se înzdrăvenește, îmi va fi îndatorat, nu-i așa?

Se rugă în sinea ei că Geoffrey să fie un om de onoare, căci atunci poate avea s-o asculte. L-ar fi convins de mișelia unchiului ei. Trebuia să-l convingă! Dacă se lecuia...

O bătaie în ușă smulse din gânduri. Roger îi făcu semn să stea pe loc și se duse să deschidă. Vorbi în șoaptă cu străjile, apoi se întoarse.

— Slujitorul tău voiește să-ți vorbească.

Elizabeth dădu din cap și-l urmă pe unul dintre paznici până la capătul culoarului, unde aștepta Joseph. Văzu pe chipul lui că e supărat.

— Joseph, cel pe care-l îngrijesc e însuși baronul.

— Așa-i, răspuse bătrânul.

Așteptă ca străjerul să se îndepărteze, înainte de a o întreba în șoaptă:

— Se va tămădui?

— Se prea poate. Acum trebuie să ne rugăm. Asta-i singura nădejde pentru Thomas.

Joseph se încruntă și mai fioros, iar, Elizabeth clătină din cap.

— E o veste bună, Joseph. Nu-ți dai seama că stăpânul îmi va fi dator? Va trebui să asculte...

— Dar ce-l cei ține locul, continuă servitorul, arătând cu capul spre ușa odăii. Vasalul...

— Se numește Roger, îl informă Elizabeth.

— A trimis după Belwain.

— Ce vorbești?! exclamă fata.

Apoi, mai încet, îl întrebă:

— De ce? Și cum ai aflat?

— Herman cel Pleșuv l-a auzit când a dat poruncă. Mesagerii au plecat, acum un ceas. Belwain va fi aici într-o săptămână, poate puțin mai mult.

— Dumnezeule mare... șopti Elizabeth. Nu trebuie să sosească înainte de a vorbi cu Geoffrey.

Strânse între degete mâneca bătrânului, continuând grăbită, alarmată:

— Trebuie să-l ascundem pe Thomas. Să-l ducem de aici până voi putea fi sigură pe Geoffrey. Belwain nu trebuie să știe că mai suntem în viață.

— Nu se poate, *my lady*. Belwain va afla de îndată ce intră pe poartă. Prea mulți te-au văzut întorcându-te. Și nu peste mult va afla și Roger adevărul.

— Trebuie să mă gândesc, șopti Elizabeth, dând drumul tunicii servitorului. Vorbește cu Herman. E credincios și va păstra tăcerea. Și e un om liber, Joseph. Voi doi, trebuie să-l luați pe Thomas și să-l ascundeți. Există multe locuri. Poți să faci asta?

— Pot, răspunse Joseph, îndreptându-și umerii. N-am să te dezamăgesc, *my lady*. Găsesc eu un loc.

Elizabeth dădu din cap, încrezătoare. Știa că putea conta pe umilul ei servitor.

— Mai e foarte puțin timp până când Geoffrey o să se

trezească, spuse ea.

— Dar dumneata? Dacă seniorul nu se deșteaptă, dacă duhurile somnului îl țin prins mai departe și Belwain ajunge aici... și dacă seniorul moare...

— Va trebui să plec, spuse Elizabeth, vorbind mai mult de una singură. N-am să fiu aici când va sosi Belwain. Dacă seniorul se deșteaptă curând, poate vorbesc cu el înainte ca Belwain să aibă prilejul să-și urzească minciunile.

Se cutremură scurt, apoi adăugă:

— De nu, și dacă Geoffrey moare, va trebui să-l aduci pe Thomas la mine. Vom ajunge cumva la tatăl mamei mele. El o să știe ce e de făcut.

— Ai să te întorci la cascadă? Întrebă Joseph cu teamă.

— Aici nu stau, șopti îndârjită Elizabeth. Belwain a pângărit aceste ziduri. N-am să fiu aici ca să-l văd când se întoarce. Nici moartă!

— Liniștește-te, *my lady*. Cu siguranță, războinicul se va trezi înainte de a trebui să pleci dumneata, și-o să te asculte, spuse el cu blândețe.

Schimbarea care o cuprindea ori de câte ori era pomenit numele unchiului ei îl înspăimânta pe bătrân. Știa că văzuse cu ochii ei măcelul, dar ar fi vrut să poată povesti, să-și curețe sufletul... Nu semăna deloc cu cele două surori ale ei, Margaret și Catherine... Poate pentru că era pe jumătate saxonă.

Când jupânul Thomas sosise la Montwright cu cele două fete ale lui, era un om aspru și nefericit. Dar toate acestea se schimbaseră în șase luni, căci acolo întâlnise o frumusețe saxonă blondă și se însurase cu ea. Desigur, soția lui saxonă era o femeie năbădăioasă, dar Thomas știa cum s-o ia, și curând au ajuns să se înțeleagă de minune. Peste un an, s-a născut Elizabeth. Thomas a hotărât că nu-i era ursit să aibă un fiu și i-a dăruit fetei cu ochi albaștri toată iubirea lui. Îi unea o legătură deosebită, iar peste zece ani, când s-a născut și micul Thomas, acea legătură încă mai dăinuia.

Deși Elizabeth nu semăna la chip cu tatăl ei, îi moștenise firea reținută. Catherine și Margaret își arătau emoțiile în văzul tuturor, dar Elizabeth niciodată. Joseph socotea că ea era cea

care ține familia unită. Nutrea o loialitate aprigă, și nimic nu era mai presus pentru ea decât familia. Ea era împăciuitoarea, ca și provocatoarea revoltelor, mândria tatălui ei când călărea cu el la vânătoare, și disperarea mamei când își încerca mâna la cusut. Da, fusese o familie fericită, până nu demult...

— Ți-am spus că Herman a trimis trei oameni la moșia lui Belwain? Se prea poate să afle ce-avea nevoie, căci dacă vorbesc cu slugile lui Belwain...

— Herman e un om de treabă, îl întrerupse Elizabeth, mai liniștită. Dar nu cred că servitorii lui Belwain vor spune adevărul. Se tem prea mult de el. Joseph, spune-i lui Herman că-i mulțumesc șopti ea.

— Și el ți-a iubit familia, *my lady*. Thomas a fost cel care l-a liberat din iobăgie. Dumneata erai micuță și poate nu mai ții minte, dar Herman nu va uita nicicând datoria pe care o are față de neamul Montwright.

— Într-adevăr, replică Elizabeth, am auzit povestea.

Cu un zâmbet, adăugă:

— Nu puteam să înțeleg de ce toți îi spuneau lui Herman „cel Pleșuv”, căci avea capul acoperit cu un păr des, iar tatăl meu devenea stânjenit ori de câte ori îl întrebam.

Crezând că nici acum nu știa pricina, Joseph roși. Spera să nu-l întrebe. Era o glumă prostească a bărbaților și nici în ruptul capului n-ar fi vrut să șocheze urechile delicate ale stăpânei sale.

Amintirile plăcute despre tatăl ei o ajutaseră pe Elizabeth să se mai înveselească.

— O s-o scoatem noi la capăt, Joseph, șopti ea. Acum trebuie să mă întorc la baron. Roagă-te, Joseph. Roagă-te că Geoffrey să se tămăduiască. Roagă-te să mă asculte. Să mă asculte și să mă creadă.

Îl bătu pe umărul cocârjat și se întoarse încet. Spre dormitor. Când deschise ușa, văzu că dulăii ei se postaseră de strajă într-o parte și alta a patului. Se simțeau loiali războinicului, înțelese ea, văzând cât de atenți îl vegheau. Se așeză pe scăunelul de lemn, lângă pat, și începu din nou să-i șteargă fruntea.

Vreme de două zile și două nopți, Elizabeth continuă să stea

de veghe lângă baron. Îi schimbase pansamentele de nenumărate dăți, rostind câte o duzină de Pater noster ori de câte ori îi presăra salvie pisată pe rană ce se vindeca încet, așa cum o învățase mama ei.

Mânca în cameră și nu ieșea decât când n-avea încotro. Cu un asemenea prilej, coborând scara, îl zări pe Thomas în sala cea mare. Băiatul îi aruncă o privire și, în clipa aceea fugară, Elizabeth își dădu seama că n-o recunoștea. Nu se lăsă tulburată, căci avea timp, pe viitor, să-l ajute să-și revină. Și poate era mai bine așa. Și el își văzuse familia masacrată, iar dacă Dumnezeu era într-adevăr bun și îndurător, poate că Thomas nici n-avea să-și mai aducă aminte vreodată cele întâmplate.

Roger se ocupa de câini, având grijă de mâncarea și plimbările lor; ceea ce-i plăcea enorm, după cum dădeau de înțeles mormăielile lui. Motivul era ciudatul comportament al dulăilor de fiecare dată când Roger se apropia de cavalerul adormit.

— Se poartă de parcă aș vrea să-i fac un rău stăpânului meu! mormăi el scârbit.

— Îl apără, zâmbi Elizabeth.

Și ea era surprinsă de fidelitatea câinilor față de războinic și nu putea să și-o explice.

În toiul celei de-a două nopți, așezată lângă pat, Elizabeth luă din nou fașa umedă și șterse fruntea rănitului. Cavalerul dormea adânc, netulburat, respirând liniștit. Elizabeth se bucura, dar bănuia că febra încă nu-i trecuse cu totul.

— Ce fel de om ești, îl întrebă în șoaptă, că-ți sunt loiali atât de mulți?

Apoi închise ochii, căci tăcerea era atât de liniștitoare, dar când îi deschise din nou, văzu șocată că războinicul o privea atent.

Reacția ei fu instinctivă: întinse mâna să-l atingă pe frunte. Mâna lui stângă i-o prinse și încet, fără efort, o trase spre el. Când buzele le ajunseră doar la câteva degete depărtare, cavalerul vorbi.

— Să mă aperi bine, nimfă.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească, încredințată că delira.

Continuă să se uite unul la altul o veșnicie de secunde, apoi

mâna cealaltă a baronului o cuprinse de ceafă. Apăsând-o ușor, făcu să li se întâlnească buzele. Gura lui era caldă și moale, dându-i o senzație deloc neplăcută. De cum începu, sărutul se și sfârși, apoi se priviră iar.

Elizabeth nu-și putea lua privirea de la el căci ochii lui, catifelaji și negri ca părul, păreau s-o farmece cu intensitatea lor.

Ca un copil care știe că nu va fi prins, Elizabeth deveni mai îndrăzneată și se lăsă în voia curiozității nevinovate, strecurându-și cu grijă mâinile pe după capul cavalerului, pentru a și le petrece în părul lui de la ceafă. Fu surprinsă de atingerea mătăsoasă a acestuia, peste mușchii de oțel ai gâtului, și începu să-l maseze încet. Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi observat că ochii războinicului nu mai erau sticloși de febră.

Se hotărî. De astă dată, Elizabeth fu aceea care-l trase spre ea și-i atinse gura cu a ei, într-o mângâiere blândă și dulce. Nu prea știa ce să facă neavând habar de meșteșugul dragostei, și se purtă mai mult ca un prunc care face primii pași. O căldură înțepătoare începu să i se răspândească prin membre, și degustă acea senzație nouă.

În sfârșit, făcu un efort să revină cu ochii spre chipul lui și oftă ușurată. Războinicul adormea din nou. În câteva secunde, pleoapele i se închiseră.

Râzând încet, șopti:

— Arzi de febră, *my lord*, și nu vei mai ține minte nimic din toate astea.

Spre uimirea ei, cavalerul zâmbi încet.

CAPITOLUL 2

În cea de-a șasea zi, seniorul se trezi. Cețurile somnului adus de buruieni se risipeau încet, lăsându-i mintea înnourată. Deschise ochii în lumina vie a soarelui, chinându-se să-și amintească unde era. Se încruntă, când pe dinaintea ochilor îi străfulgerară imagini de luptă, amestecate cu nevoia de a ști ce urmas.

Cu un mormăit nervos, cavalerul se întoarse pe spate. Un

junghi de durere, foarte asemănător cu împunsătura spadei vrăjmașe, îl străbătu între omoplați, și trase adânc aer în piept, încercând să-și stăpânească tremurăturile care-i zguduiau trupul.

— Bine ai venit înapoi printre cei vii, my lord.

Glasul cel ursuz al credinciosului său vasal, Roger, îl făcu să se mai liniștească. Acum urma să capete câteva răspunsuri, dădu din cap, observând chipul hăituit al cavalerului, semn că-l veghease în timpul bolii.

— Ce zi e azi, întrebă Geoffrey, cu glasul răgușit de somn.

— Trecură șase zile de când ai fost doborât, răspunse Roger.

Seniorul său se încruntă, privind din nou prin încăpere. Ochii rătăcitori i se opriră spre stindardul agățat deasupra căminului. Câteva clipe, Lordul Geoffrey îl studie în tăcere. Deodată, amintirea „vedeniei” îi alungă orice alt gând. Era vie, era aievea, iar cele întâmplare în acea odaie îi erau la fel de limpezi și proaspete în minte că zorii noii zile.

— Unde s-a dus?

— Ți-o amintești? întrebă mirat vasalul.

— Da, răspunse încet Geoffrey. Ad-o aici.

— A plecat.

Mugetul de furie al Lordului Geoffrey se auzi până-n curtea de jos, sperind dar și însuflețind oamenii. Era limpede că-l supăraseră ceva, dar la fel de limpede era și că mergea spre bine.

Roger știa că după ce-i trecea furia, avea să-l lase să-i explice totul. Lordul Geoffrey era iute la mânie, dar mai era și un om drept.

În sfârșit, îi auzi poruncă:

— Începe cu începutul, Roger. Te ascult.

Povestirea lui Roger fu grăbită și neîntreruptă. Abia la sfârșit se opri să-și tragă suflarea.

— *My lord*, m-aș fi tocmnit și cu dracul, și i-aș fi acceptat termenii de bunăvoie, ca să-ți scap viața, încheie el cu ardoare. Totuși, am încercat să aflu unde stă, dar nimeni din cei pe care i-am întrebat nu pare s-o cunoască.

— Spun adevărul?

— N-aș crede. Mai degrabă socot că încearcă s-o apere, dar nu înțeleg de ce.

— Băiatul despre care a întreat... adu-l la mine, îi porunci Geoffrey.

Făcea mari strădanii să-și stăpânească frustrarea și teamă. Plecase! Dincolo de ziduri, neprotejată de nimeni...

Roger se duse grăbit la ușă și le dădu poruncă santinelilor. Apoi se întoarse spre jilțul din fața vetrei și se așeză.

— Băiatul era cât pe ce să fugă, începu el, clătînând din cap. Unul dintre străjeri l-a prins pe slujitorul fetei când încerca să-l scoată pe furiș din cetate. L-am luat la rost, dar n-a vrut să-mi spună nimic. M-am gândit să aștept până-ți veneai în fire, ca să deslușești domnia ta toate astea.

— Băiatul îmi va spune tot ce vreau să știu, replică Geoffrey.

— Nici acum nu vorbește, *my lord*. Cum...

— Nu discuta, îl întrerupse Geoffrey, pe un ton tăios. Trebuie să fiu sigur.

În câteva momente, copilul stătea în fața lui. Nu dădea niciun semn de teamă sau sfială, înfruntându-i cu zâmbetul pe buze privirea iscoditoare. Geoffrey era amuzat de neînfricarea băietanului, căci dacă oamenii în toată firea dărdăiau în ciubote sub privirea lui, acest firicel de copil părea gata să izbucnească în chicoteli. Era îmbrăcat în straie țărănești și avea mare nevoie să facă o baie.

Thomas nu era speriat. Încântat, mai degrabă, căci omul care-i salvase viața, războinicul ce nimicise banda de tâlhari care-i atacaseră pe apărătorii lui, pe drumul pustiu al Londrei, se deșteptase în sfârșit. Amintirile lui începeau cu Lordul Geoffrey, și deși n-avea de unde să știe acest lucru, conducătorul era impresionat de încrederea inocentă din ochii lui.

— Acum n-ai să mai mori? întrebă copilul.

Roger și Geoffey fură amândoi surprinși să-l audă vorbind, dar înainte ca vreunul dintre ei să spună ceva, micuțul continuă:

— Toți te-au auzit când răcneai, și au zâmbit.

Părea atât de ușurat și de sigur pe sine încât Lordul Geoffrey zâmbi.

— Spune-mi cum te numești, îi ceru el, cu glas morocănos.

Copilul deschise gura, se încruntă, apoi ridică din umeri. Pe un ton mirat, răspuse:

— Nu știi cum mă cheamă.

— Știi de unde vii, sau cum ai ajuns aici? se interesa Roger, iar băiatul se întoarse să-l privească.

— El m-a salvat, spuse, arătând spre Geoffrey. Așa am ajuns aici. Voi fi cavaler.

Și umerii i se îndreptară, cu mândrie. Lordul Geoffrey schimbă o privire cu Roger, apoi întoarse iar capul spre băiat.

— Al cui ești? întrebă, deși știa deja ce-avea s-audă.

— Al tău?

Copilul nu mai părea atât de sigur pe sine. Își încleștă mâinile laolaltă, în așteptarea răspunsului.

Războinicului nu-i scăpă gestul său nervos. Rareori avusese de-a face cu copii atât de mici, dar simțea instinctul de a-l apăra și păzi.

— Așa e, răspunse, cu o asprime care și pe el însuși îl făcu să se crispeze. Acum, lasă-mă. O să mai vorbim noi, mai târziu.

Băiatul păru ușurat. Seniorul îl privi cum fugea spre ușă, preferând să-l vadă zâmbind, nu încruntat, și se întrebă de ce simțea așa ceva. Pesemne că febra îl slăbise și de înger, nu numai la trup.

— *My lord?* întrebă copilul, din ușă, fără a se întoarce cu fața.

— Da? se răsti nervos Geoffrey.

— Ești tatăl meu?

Abia acum se întoarse, iar cavalerul îi văzu limpede chipul chinuit de nedumerire.

— Nu.

La auzul răspunsului, ochii băiatului se umplură de lacrimi. Lordul Geoffrey îi aruncă o privire lui Roger, de parcă l-ar fi întreat: „Și acum, eu ce să fac?”

Cavalerul își dresе glasul, apoi mormăi spre copil:

— Nu e tatăl tău, băiete, e stăpânul tău. Tatăl tău i-a fost vasal.

— Tatăl meu a murit?

— Da, răspunse Geoffrey. Iar acum, ești în grija mea.

— Ca să mă înveți și să ajung cavaler? întrebă încruntat băiatul.

— Da, te voi instrui să devii cavaler.

— Nu ești tatăl meu, dar ești stăpânul meu, declară copilul pe cel mai firesc ton. E aproape tot ăia. Nu-i așa?

— Da, răspunse exasperat baronul, e tot ăia.

Nici el și nici Roger nu mai scoaseră o vorbă, până când ușa nu se închise în urma copilului. Îl auziră laudându-se fața de strajei de pe culoar, iar Roger fu cel dintâi care zâmbi.

— Thomas a avut multă bătaie de cap cu el, fără doar și poate, chicoti el. Și nici nu mai era prea tânăr, când a venit pe lume băiatul, dacă nu mă înșală memoria.

— Cum am putut uita? se întrebă Geoffrey. Thomas a avut mai mulți copii, numai fete care crescuseră de-a binelea până când soția lui i-a dăruit și un fiu. Până la Londra s-a auzit ce mândru era.

— Și fata?

— E sora lui. Ajunge să-i privești ochii, Roger. Leiți ai ei.

Își coborî picioarele peste marginea patului și se ridică. Era slăbit, dar se rezemă de stâlpul baldachinului, adunându-și puterile.

— Se ascunde de mine, Roger, și am să aflu de ce.

— Ni s-a spus că toată familia a fost omorâtă, replică Roger. Iar băiatul era îmbrăcat în țaran...

— Ca să scape, desigur, căci este moștenitorul Montwrightului...

— Slujitorul care a-ncecat să-l scoată de-aici poate că știe el răspunsurile la șarada asta.

— Da, sunt sigur că știe unde se ascunde stăpână-sa. O să-mi spună de ce-i e frică.

— Frică? râse Roger. Mă-ndoiesc că-i e frică de cineva sau ceva. Păi, pe toți ne-a pus să-i facem placul. Horace povestește oricui are urechi de auzit cum a intrat în sală cea mare fecioară cu părul auriu și pe toți cei de față i-a vrăjit. Pe toți, în afară de mine, adăugă el.

— Pe tine nu te-a vrăjit? se interesă baronul, înălțând o sprânceană.

— Pe mine m-a umilit, recunosc Roger, cu un zâmbet rușinat. Sunt prea bătrân ca să mă mai vrăjească fătucile.

Geoffrey chicoti și se duse la fereastră să se uite afară. Privi

spre pădure, în timp ce-l asculta pe Roger continuând:

— Prima dată când am văzut-o, m-a biruit furia. Nu mă așteptam ca o fărâmiță de fată să te oblojească, și eram convins că trăgeai să mori. Ea însă, știa ce făcea. Neînfricarea ei m-a intrigat. Nu izbuteam s-o înțeleg, recunosc eu, dar i-am observat slăbiciunea când m-a întrebat despre băiat. Pe-atunci, eram prea doborât de oboseală ca să mai chibzuiesc, dar acum îmi dau seama de legătura dintre ei.

— De ce-a plecat, când știa că din nou casa ei era în siguranță? Să înfrunte primejdiile de-afară, când aici era apărată...

Întorcându-se de la fereastră, Geoffrey adăugă:

— Am s-o găesc.

— Și atunci?...

— Atunci, va fi a mea, declară războinicul, hotărât. A mea va fi.

Suna ca un jurământ.

Îi luă mai puțin de un ceas ca să inspecteze cetatea. Roger condusese totul foarte bine, iar oamenii munceau din greu, fortificând pereții.

Lordul Geoffrey se îmbracă – în negru, așa cum îi era și sufletul în acel moment – și așteaptă nerăbdător în sala cea mare că servitorul să fie adus dinaintea lui.

— Iată-l, *my lord*, anunță Roger, din ușă, împingându-l de la spate pe slujitorul bătrân, care tremura.

Lordul Geoffrey se întoarse dinspre foc, privindu-l sever pe servitor.

— Numele tău?

— Mi se spune Joseph, *my lord*. Servitor credincios al lui Thomas, adăugă el, îngenunchind cu respect.

— Ai un chip ciudat de ați arăta loialitatea față de Thomas, remarcă aspru Geoffrey. Încercarea de a-l duce afară din cetate pe moștenitorul lui ar putea foarte ușor să te coste viața.

— N-am vrut să-i fac niciun rău, șopti Joseph. Încercam să-l ocrotesc.

— De mine?!

Mugetul lui Geoffrey mai-mai că-l doborî pe servitor la podea.

Clătinând din cap, bătrânul încercă să-și recapete graiul.

— Ba, *my lord*! Nu voiam decât să-l ținem pe micuțul Thomas la loc sigur până te înzdrăveneai domnia ta.

— Și socoteai că aici nu era la loc sigur?

— S-a auzit că Belwain; unchiul micului Thomas, a fost chemat. Stăpâna mea crede că Belwain a poruncit uciderea familiei ei. Nu voia că Thomas să fie aici când sosea unchiul.

— Și de-asta a plecat și ea? întrebă Geoffrey, frecându-și bărbia îngândurat.

— Da, *my lord*.

Umerii lui Joseph se înmuieară, în timp ce îndrăzne să arunce o privire spre înfricoșătorul războinic din fața lui.

— Iar mie îmi ești credincios? se interesă Geoffrey.

— Da, *my lord*, declară Joseph, cu o mână peste inima care-i bătea nebunește.

— Atunci, ridică-te și dovedește-ți loialitatea! îi ceru Geoffrey cu asprime.

Joseph se supuse numaidecât. Rămase cu capul plecat, așteptând următoarea poruncă. Aceasta nu întârzie.

— Spune-mi unde se ascunde stăpâna ta.

— Lângă cascadă, cam la un ceas călare de-aici, *my lord*, răspuse fără șovăire Joseph. Când o să afle că te-ai deșteptat, va veni să-ți vorbească.

— Numele ei? întrebă Geoffrey, pe un ton mai îmbunat.

— E Elizabeth, cea mai tânără fiică a lui Thomas.

— Era aici când a început atacul?

— Da, *my lord*, răspuse Joseph, cutremurându-se. Toți au fost uciși, afară de Lady Elizabeth și de frățiorul ei. I-am putut ajuta să scape, dar nu înainte să vadă amândoi cum mama lor...

— Știu, îl întrerupse Geoffrey. Mi s-a spus numărul leșurilor... și felul cum au răposat.

Gura i se strânse cu cruzime, amintindu-și descrierea făcută de Roger despre cadavrele schilodite.

— Și zici că a văzut asta cu ochii ei?

— Și ea, și băiatul. De-atunci, micuțul n-a mai suflat o vorbă, până aci. Și pare să nu mai țină minte întâmplarea.

— Știi cine au fost atacatorii?

— Nu l-am recunoscut pe niciunul dintre ei, căci mai mulți purtau glugi negre, dar stăpâna mea îl socoate pe Belwain răspunzător. Cu îngăduința domniei tale, *my lord*, am s-o aduc aici.

— Nu, se opuse Geoffrey. Am s-o aduc eu.

Glasul lui Roger îi întrerupse:

— *My lord?* A sosit preotul.

Geoffrey dădu din cap, oftând ușurat în sinea lui. Deși fuseseră îngropați, morții nu primiseră binecuvântarea.

— Vezi de el, Roger. Să rămână aici până mă înapoiez.

— Pot să-ți arăt drumul până la cascadă, *my lord?* se auzi iar glasul timid al lui Joseph.

— Nu, răspuse Geoffrey. Am să mă duc singur. Tatăl ei mi-a fost vasal credincios. E de datoria mea. Nu i-ai fost de folos stăpânei tale tăcând, dar n-am să te pedepsesc, căci am auzit cât de îndărătnică este. Și i-ai salvat viața. N-am să uit asta! Totuși, acum eu răspund de binele ei. Tu ți-ai făcut datoria.

Joseph avu senzația că i se luase o povară de pe umeri. Îl privi pe Lordul Geoffrey cum ieșea din sală, chibzuind că Elizabeth avea să fie într-adevăr bine apărută. O singură întrebare, însă, îl mai zgâdărea pe bătrân: cine avea s-o apere pe Lady Elizabeth de Lordul Geoffrey?

Geoffrey știa de la Joseph că baraca din pădure era ascunsă într-un pâlcc de copaci, în spatele iazului de sub cascadă. Se îndreptă în direcția aceea, când îi atrase atenția un plescăit, urmat de o tuse slabă. Își scoase spada și se întoarse, când zări printre ramuri o lucire aurie. Porni încet într-acolo, ca s-o vadă mai bine – iar respirația i se tăie la vederea priveliștii din fața lui.

Vedenia – cea aurie, așa cum o numiseră oamenii lui – ieși din apă ca zeița Afrodita. Privi ca vrăjit cum se îndrepta spre marginea eleșteului, unde se ridică. Își ținea picioarele depărtate iar brațele și le întinse sus, alene. Razele de soare șiroiau printre frunze, scaldând în aur zeița.

Luând apă în căușul palmelor, Elizabeth și-o turnă pe gât. Geoffrey se afla destul de aproape ca s-o vadă înfiorându-se, să

deslușească stropii de apă prelingându-se printre sânii plini, peste mijlocul îngust pe care era sigur că l-ar fi putut încercui cu o singură mână, și mai în jos, în triunghiul de bucle blonde din furca picioarelor. Fiecare mișcare a ei răspândea senzualitate inocentă, iar Geoffrey abia izbutea să-și stăpânească emoțiile, să-și înfrâneze dorința primitivă care-l ardea pe dinăuntru.

Unduirea ușoară a șoldurilor ei, în timp ce ieșea din lac și-și luă hainele, îl făcea să înnebunească. Trase adânc aer în piept, ca să-și țină firea. Era Baronul Geoffrey, stăpânul tuturor cuceririlor lui William! Și al ei. Așa spunea legea. Orice dorea stăpânul, își lua.

Câinii pe care Geoffrey și-i amintea apărură dintr-o dată lângă Lady Elizabeth, așteptând-o să se îmbrace. Erau uriași, iar după cum se gudurau pe lângă ea, în timp ce dispărea în pădure, Geoffrey știa că avea s-o apere bine.

Tocmai se pregătea să-și pună spada la șold și s-o urmeze, când un țipăt neașteptat de femeie risipi tăcerea. Geoffrey se repezi într-acolo, cu arma pregătită. Auzi mârâielile feroase ale câinilor, zbierete și strigătele unor bărbați... cel puțin trei, socotind după glasuri.

Geoffrey se năpusti în poiana din fața colibe și văzu totul într-o clipită. Da, trei erau. Doi se luptau cu câinii, în timp ce al treilea o târa spre cocioabă pe fata care se împotriva. La vederea aceluia nemernic care-și pusese mâinile pe o asemenea frumusețe – pe frumusețea lui – avu loc o preschimbare năprasnică. Nobilul stăpânitor al conacului fu înlocuit de războinicul herculean fără alt gând în minte decât unul singur: să ucidă. Vrajmașul cutezase să atingă ceea ce-i aparținea lui, și avea a-și plăti cu viața poftă și prostia.

Răcnetul de furie al luptătorului îl făcu pe atacatorul lui Elizabeth să încremenească. Groaza îi risipi pofta din ochi, când o azvârli pe față într-o parte și se întoarse. Mânia de pe chipul războinicului îl puse pe fugă, dar în clipa cât căută o cale de scăpare, soarta îi fu pecetluită. Spada lui Geoffrey șuieră prin aer, înfigându-se în umărul omului, prin mușchi și os, spre inimă. Dintr-o smucitură a mâinii, Geoffrey îi puse capăt zilelor, apoi își smulse spada înapoi și se întoarse spre cei doi din spatele lui.

— Cheamă-ți dulăii, porunci el peste umăr.

Elizabeth, care se adună cu greu pe picioare, se supuse fără crâcnire. Ceilalți doi începură să-i dea târcoale, aduși de spate, iar nevolnicele lor încercări de a-l răpune aduseră un zâmbet pe buzele războinicului. Un zâmbet care nu i se regăsea și în ochi. Înainte ca vreunul dintre ei să poată țipa măcar, Geoffrey îi ucise pe amândoi, din două lovituri scurte de spadă.

Uluită, neputând înțelege cum de stăpânul ei se afla acolo și o apăra, Elizabeth nu reușea decât să privească. Simțea că i se îndoiau genunchii, la vederea unei asemenea puteri, a acelei forțe brute.

— Vino la mine.

Asprimea din glasul lui o surprinse. Acum o încerca un alt fel de spaimă, și nu înțelegea ce se întâmpla. N-ar fi trebuit să se simtă ușurată?

Îi înfruntă privirea, în timp ce pornea încet spre el. Când ajunse în fața lui, se opri și așteptă. Ce anume, nici ea nu știa.

— Tocmai am ucis pentru tine.

În ochii lui se ivi o lucire mai caldă, iar Elizabeth simți teamă părăsind-o. Îl privi cum își ștergea lama și o punea la loc, înainte de a răspunde:

— Da, mi-ai salvat viața. Îți sunt îndatorată, recunosc eu ea, încet.

— Așa e.

— Dar și eu ți-am salvat viața, adăugă Elizabeth, căci ți-am îngrijit rănille.

— Îmi amintesc, răspunse Geoffrey.

— Și, prin urmare, îmi ești și tu îndatorat, nu?

— Sunt stăpânul tău.

Unde voia să ajungă? se întrebă Geoffrey. Ce planuri avea?

— Iar tu îmi aparții mie.

Elizabeth se pregătea să răspundă; când mâna lui se mișcă iute ca fulgerul, prinzând-o de ceafă.

— Eu îți hotărâsc viitorul, declară Geoffrey.

Frustrată, Elizabeth se încruntă. Ar fi trebuit să-i fie dator, recunoscător – și când colo, el îi cerea să-și recunoască supunerea.

Geoffrey nu era deloc mulțumit; îi răsuci părul pe mână, până când fata scoase un țipăt de durere. Apoi gura ei se lăsă peste ea, într-un sărut care era menit să o cucerească. Dar curând Geoffrey descoperi că el era acela care-și pierdea stăpânirea de sine. Gura ei avea un gust atât de dulce, de proaspăt, iar când începu în sfârșit să reacționeze și ea, când limba ei o atinse cu sfială pe a lui, simți cum îl străbătea un val fierbinte.

Elizabeth simți brațele lui Geoffrey strângând-o și mai tare și abia atunci își dădu, seama că-i încercuiseră talia. Mirosea a pielărie și sudoare. Nu era deloc neplăcut să se afle în îmbrățișarea lui.

— Săruți mai bine, Elizabeth, spuse Geoffrey, cu buzele lipite de fruntea ei.

— Eram doar curioasă, declară fata, vorbind despre sărutul pe care i-l furase când îl îngrijea. N-am sărutat prea mult la viața mea, adăugă, în timp ce încerca să scape din strânsoare.

— Nu mă îndoiesc că ești neprihănită. Deși, faptul că ai profitat de un bărbat fără putere îmi spune multe despre caracterul tău.

Elizabeth observă că sărutul îl bine dispusese, și se gândi să profite.

— Te simți bine acum?

— Da, răspuse Geoffrey.

— M-ai chemat pe nume, my lord. Cum ai aflat...

— Partea asta din șaradă a fost ușor de deslușit, replică el. Totuși, aș dori să mai aflu și alte răspunsuri. Când ne întoarcem la conac...

— Aș dori... dacă n-ai nimic împotriva, my lord, aș dori să-ți vorbesc acum; înainte de a ne înapoia la Montwright.

Geoffrey se încruntă o clipă, apoi dădu din cap. Se duse la bolovanul stropit cu mâl de lângă colibă și se așeză pe marginea lui, cu picioarele, întinse în față. Fără să-și dea seama, începu să mângâie câinii așezați alături, în timp ce o privea pe Elizabeth.

— Începe prin a-mi spune de ce n-ai rămas dincolo de zidurile cetății. De ce te-ai întors aici?

— N-am putut sta acolo când urma să vină Belwain, n-am putut...!

După ce făcu un efort să se calmeze, Elizabeth veni până în

fața lui, împreunându-și mâinile, ca și cum s-ar fi pregătit pentru rugăciune.

— E o poveste lungă, *my lord*. Ai să mă asculți?

— Da, răspuse Geoffrey, dornic să afle ce se întâmplase la Montwright.

— Părinții mei, surorile mele, soțul uneia dintre ele... toți au fost uciși, șopti ea. Iar Belwain, fratele mai tana al tatălui meu... poartă toată vina. Trebuie să-și primească pedeapsa.

— De la început, Elizabeth, o încurajă cu blândețe Geoffrey. Spune-mi ce-ai văzut, ce-ai auzit...

Elizabeth dădu din cap, apoi trase adânc aer în piept.

— Nu i-am văzut venind. Micul Thomas și cu mine eram plecați să călărim, când a început totul. Familia se adunase să serbeze ziua de naștere a fratelui meu. Era o tradiție la noi.

Geoffrey încuviință, apoi văzu că părea să privească drept prin el, dusă de amintiri. Amintiri care o purtau într-un coșmar din infern, iar el nu putea decât să stea și să asculte.

— Sora mea mai mare, Catherine, și soțul ei, Bernard, veniseră tocmai de la moșia lui de lângă Granbury, dar Rupert, care e bolnav de ficat, n-a putut veni. Totuși, pe Margaret a lăsat-o să vină... O, Doamne, numai de n-ar fi fost așa de înțelegător...! Acum, n-ar fi murit nici ea!

Își trase respirația, iar fața îi deveni mai liniștită.

— Thomas și cu mine am intrat pe poartă dintr-o latură, ca să ne schimbăm înaintea de a ne vedea mama, căci eram plini de noroi. Am pornit pe o scară care nu se vede din sala cea mare, căci peste ușa de la primul etaj e agățată o tapiserie. Când ne apropiam de capăt, am auzit strigăte și urlete. Mi-am dat seama că se întâmplă ceva îngrozitor. L-am pus pe Thomas să stea pe scară și am deschis ușa. Nu m-a văzut nimeni, dar eu, din acel loc, puteam vedea totul. Peste tot zăceau oameni, morți, schilodiți, împrăștiați pe pardoseală ca niște cârpe. Ucigașii erau îmbrăcați în țărani, dar își mânuiau spadele că oștenii instruiți. Câțiva aveau fețe ascunse sub glugi negre. Am încercat să-l gădesc pe cel care-i conducea, când am zărit-o pe sora mea, Margaret. Am văzut-o înjunghiindu-l pe unul în umăr, apoi alergând spre mama noastră. Rănitul s-a luat după ea și i-a

împlântat pumnalul în spate, iar Margaret a căzut. Atunci l-am simțit pe micul Thomas lângă mine și m-am întors ca să-l împiedic să vadă și să-l duc la adăpost. Unul dintre atacanți, al cărui glas mi se părea cunoscut de undeva, a strigat o poruncă să fie găsit băiatul. „Găsiți băiatul, altfel n-am făcut nimic!”, așa a răcnit, și am știut că voiau să-l omoare pe micul Thomas. Trebuia să-l apăr. Acum el era moștenitorul... Pe mama n-o mai puteam ajuta, dar nu eram în stare să mă mișc de-acolo. Parcă încremenisem în loc. Mă tot uitam la ea. Îi sfășiau hainele. Hainele mamei mele! Ea s-a smuls din mâinile lor și unuia i-a zgâriat fața. Tâlharul a urlat de durere, iar cel care-o ucisese pe Margaret... s-a repezit la mama, cu o secure în mână. A ridicat-o sus, sus de tot, și când a lovit, în jos și peste gât, capul... i-a zburat capul de pe umeri!

Niciodată nu mai rostise aceste cuvinte, până acum. Ar fi vrut să se prăbușească la pământ și să moară. Durerea era atât de vie, țipetele familiei ei atât de chinuitoare, atât de asurzitoare, încât își acoperi, fără voie, urechile cu mâinile.

Geoffrey nu scotea o vorbă. Îi luă ușurel mâinile de la urechi, ținându-le într-ale lui.

Gestul său o ajută pe Elizabeth să se mai liniștească. Îl privi, acum îl privi cu adevărat, și-i văzu în ochi compasiunea.

— Pe urmă, nu-mi mai amintesc mare lucru. Am coborât iar pe scară, cu Thomas, și am stat acolo până ne-a găsit Joseph și ne-a dus afară. Apoi, am trimis vorbă la neamurile lui Bernard și la Rupert.

Geoffrey o trase spre el, cuprinzând-o cu brațele lui puternice. Ar fi vrut să-i șteargă din minte acea oroare, dar știa că nu era cu putință.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei?

— Nu, dar cel pe care-l înjunghiasse Margaret... glasul lui îmi sună familiar. Și avea haina plină de sânge.

— Și ceilalți? Nu-l cunoști pe niciunul?

— Nu, răspunse Elizabeth, cu umerii înmuindu-i-se.

— Servitorul tău mi-a spus că-l trimiseseseși pe băiat la Londra. De ce?

— N-am știut ce să fac. Potrivit legii, Belwain i-ar fi devenit

tutore, iar despre domnia ta credeam că erai bătrân și senil. Și nu aveam nicio dovadă că Belwain urzise totul. Tatăl mamei mele locuiește la Londra, și m-am gândit că acolo micul Thomas va fi în siguranță, până găsesc dovada... sau îl omor pe Belwain cu mâinile mele.

— Spune-mi din care pricini crezi că Belwain e vinovatul, îi ceru Geoffrey.

— Numai el are de câștigat, începu Elizabeth. E fratele mai mic al tatălui meu și râvnea la Montwright. Tata i-a dat o bucată de pământ, dar Belwain n-a fost mulțumit. Totuși, mama mi-a spus că Belwain fusese un om vesel până când s-a născut Thomas, după care s-a schimbat față de tatăl meu. Știu că ultima dată când l-a vizitat, s-au certat îngrozitor, iar Belwain a spus că niciodată n-o să mai vină la Montwright. L-a amenințat pe tatăl meu și țin minte că m-am speriat de vorbele lui, dar tata nu părea afectat. L-am auzit spunându-i mamei că Belwain o să se calmeze cu timpul.

Își desprinsе mâinile din strânsoarea lui Geoffrey, și-l întrebă:

— Dacă murim cu toții, Belwain va moșteni Montwright, nu-i așa?

— Da, confirmă baronul. Dar n-ați murit toți.

— Aceași lege îl face pe Belwain tutorele micului Thomas, nu?

— Într-adevăr.

— Iar dacă i-l dai în grijă pe fratele meu, o să-lucidă, prezise ea. Și pe mine.

— Nu veți fi dați în grija lui Belwain, declară Geoffrey.

— Va să zică, mă crezi? întrebă cu speranță Elizabeth. Ai să-l omori pe Belwain?

— Te cred că-l socoți pe Belwain vinovat, ocoli el un răspuns direct, dar am nevoie de dovezi, înainte de a-i cere să dea socoteală.

— Dovezi! aproape că țipă Elizabeth. Nu există nicio dovadă!

Smulgându-se de lângă Geoffrey, adăugă:

— Belwain n-o să umble liber. Trebuie să-și plătească fapta. Am să-l omor.

— Dacă Belwain e vinovatul, eu am să-l omor, replică

Geoffrey. Când sosește la Montwright, îl voi lua la întrebări.

— Și crezi că va recunoaște? întrebă disperată Elizabeth. O să mintă!

— Minciunile pot ascunde capcane. Voi afla cine a poruncit fapta și am să hotărâsc pedeapsa. E răspunderea mea.

— Îmi dai cuvântul dumitale de onoare că Belwain nu va deveni tutorele lui Thomas?

— Dacă Belwain e nevinovat de învinuirile pe care i le aduci, nu pot să calc legea. Thomas ar fi pus sub protecția lui. *Dacă* e nevinovat.

Elizabeth făcu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Domnia ta ești stăpânul pământurilor Montwright, iar acum, că tatăl meu a murit, micul Thomas e vasalul dumitale. Ești dator să-l aperi!

— Nu mă învăța care sunt responsabilitățile mele! se răsti Geoffrey, ridicându-se, cu mâinile în șolduri. Mi le cunosc destul de bine. Până aflu adevărul în privința asta, fratele tău va sta cu mine.

Pe un ton mai blând, adăugă:

— Ai încredere-n mine, Elizabeth. Nu voi lăsa să i se întâmple niciun rău. Și acum, să mergem. Se face târziu. Vom mai vorbi despre toate astea și la conac.

— Nu e nevoie să fiu și eu acolo când îi vei cere seama lui Belwain, obiectă Elizabeth. Și nu doresc să-i văd chipul diavolesc. Nu, insistă ea, fără să ia în seamă furia care se ivise pe chipul lui Geoffrey, am să stau aici până când Belwain...

Mugetul lui o întrerupse. Dintr-o mișcare, baronul o luă în brațe. Căinii începură să mârâie, dar Geoffrey nu-i băgă în seamă, pornind înapoi spre cascadă.

— Lasă-mă jos, stăpâne, îi ceru Elizabeth.

Vedea că cicatricea de pe obraz i se înroșise și înțelese că întrecuse măsura.

— Te rog, continuă ea. Trebuie să-mi adun lucrurile și să-mi iau calul.

— Ți le poate aduce servitorul tău, mâine.

Ce îndărătnic și neînduplecat era! își spuse Elizabeth. Curios, dar furia îi trecuse, înlocuită de încrederea că Geoffrey avea să

pedepsească nedreptățile făcute familiei ei.

Nu mai schimbă o vorbă, până porniră la drum spre conac. Elizabeth stătea în fața lui, pe cal, ținându-i-se de gât în timp ce galopau prin pădure.

— Ai hotărât ce-o să faci cu mine? întrebă ea. Unde-ai să mă trimiți?

— Da, am hotărât, răspuse Geoffrey, cu glas aspru.

Îl așteptă să continue, dar baronul nu părea să mai aibă și altceva de zis.

— Tatăl meu a semnat un contract de căsătorie pentru mine, când eram mică, reluă ea într-un târziu, dar Hugh, omul cu care urma să mă mărit, a murit acum doi ani. Nu știu dacă s-a stabilit altceva.

— N-o să fie niciun contract de căsătorie, declară el cu convingere.

— N-am să mă mărit? întrebă Elizabeth, surprinsă.

— Ba ai să te măriți. Cu mine.

Dacă n-ar fi ținut-o strâns în brațe, Elizabeth ar fi căzut de pe cal. Se răsuci să-l privească, rostind primul lucru care-i trecu prin minte:

— De ce?

Lordul Geoffrey nu-i răspuse și, după încleștarea fălcilor lui, Elizabeth înțelese că n-avea să mai scoată o vorbă.

Închise ochii și se rugă în sine ei, grăbită. Nimic nu mai putea fi ca înainte. Părinții și surorile ei muriseră, și numai ea mai răspundea de siguranța micului Thomas. Nu avea niciun alt apărător, decât acest cavaler încăpățânat și brăzdat în lupte. Oare avea să fie destul de puternic, și destul de iscusit, ca să-i ocrotească?

CAPITOLUL 3

Nunta urma să aibă loc chiar în acea zi!

Elizabeth nu înțelegea de unde atâta grabă dar n-avea ce face. Stăpânul era hotărât și refuza să-i dea orice explicație.

Parcă l-ar fi gonit timpul din urmă, și trebuia să se însoare până la căderea nopții. Elizabeth nu mai înțelegea nimic.

Geoffrey o coborî de pe cal și o duse pe brațe în castel, ca pe un bagaj. Urcă scara arcuită și intră în camera ei înainte că Elizabeth să-și poată trage respirația.

— Aș vrea să-l văd pe fratele meu, ceru ea

Războinicul refuză, clătinând din cap. Dumnezeu, încăpățânat mai era!

— După nuntă, spuse el, aruncând-o pe pat. Voi porunci să-ți pregătească o baie.

Și, cu asta, plecă.

O baie caldă, în locul apei reci ca gheața a cascadei, era foarte îmbietoare. Elizabeth găsi frânturile de săpun cu miros de trandafiri pe care i le dăduse mama ei ultima oară când își sărbătorise ziua, și începu să-și frece părul cu îndârjire – dar nu reușea să-și alunge neliniștea. Belwain încă nu sosise, iar fata se rugă să i se fi întâmplat vreo nenorocire pe drumul spre Montwright.

În vatră ardea focul. Elizabeth, înfășurată în cuvertura de pe pat, îngenunche în fața flăcărilor și începu să-și usuce părul. Avea prea multe gânduri care nu-i dădeau pace, și era frântă de oboseală.

Astfel o găsi Lordul Geoffrey. Elizabeth auzi ușa, dar refuză să se întoarcă. Își strânse doar cuvertura mai bine în jurul pieptului, și continuă să-și usuce părul.

Abia când nu-i mai putu îndura tăcerea, îl întrebă:

— Ai de gând să stai aici toată noaptea?

— Nu ești nerăbdătoare să te căsătorești?

Glusul lui era scăzut, iar chipul, ironic.

— Nu simt nimic deosebit, minți Elizabeth. Și nu e nevoie să mă iei de soție, *my lord*. Protecția domniei tale mi-e de ajuns și, ca senior, te poți însura cu oricine... chiar și din dragoste.

— Numai prostii se însoară din dragoste, declară el, ducându-se la fereastră să privească afară. Iar eu nu sunt prost. Grăbește-te, ne așteaptă preotul.

— Va să zică, nu te-ai răzgândit? întrebă în șoaptă Elizabeth.

— Nu mă răzgândesc așa de ușor. O să ne căsătorim. Și acum,

îmbracă-te. Când ești gata, te vor escorta străjerii. Să nu mă faci să aștept, o mai preveni el.

Și, fără să-i îngăduie niciun răspuns, ieși trântind ușa cu atâta forță, încât valul de aer făcu să sară scânteii din vatră.

Elizabeth se grăbi să se supună. Măinile îi tremurau când deschise ușa și-i urmă pe cei doi străjeri, gata să-și întâmpine soarta.

* * *

— Să-l iubești și să-l prețuiești...?

Glasul monoton al preotului întrebă încet insistent. „Nici măcar nu știu dacă-l iubesc...” se pomeni Elizabeth spunându-și, chiar în timp ce repeta cuvintele.

Totul se întâmpla atât de repede, încât nici măcar nu-și amintea când îngenunchease. Cum ajunsese acolo? De unde apăruse inelul?

— Eu, Elizabeth Catherine Montwright, prin aceasta...

Vocea-i susura într-o șoptă abia auzită, dar preotul părea mulțumit, căci îi asculta răspunsurile cu un zâmbet binevoitor pe chipul său tăbăcit.

— Eu, Geoffrey William Berkley...

Glasul mirelui, în timp ce-și înșira nenumăratele titluri, era puternic și limpede. Apoi totul se sfârși, iar Geoffrey o ajută să se ridice în picioare. O sărută apăsător, după care o răsuci în loc întorcându-se și el cu fața spre oamenii lui. Elizabeth îi auzi oftatul adânc cu o clipă înainte ca sală să se umple de urale.

Vuietul de glasuri creștea tot mai puternic, iar Elizabeth își văzu fratele stând lângă Roger. Vru să pornească spre el, dar mâna soțului ei o opri.

— Așteaptă, îi spuse el, dând din cap spre Roger.

Numaidecât, în fața lor se deschise un drum. Roger îl aduse pe Thomas spre cei doi. Băiatul avea ochi numai pentru Geoffrey, privindu-l cu o adorație limpede pentru toată lumea. Surorii lui nu-i aruncase nici măcar o privire.

— Nu cred că-și amintește de tine, îi spuse soțul ei, dar asta o să se schimbe, căci graiul i-a revenit, iar acum vorbește întruna.

Elizabeth dădu din cap, apoi îngenunche în fața băiatului.

— Thomas, sunt sora ta, îi spuse ea.

— Am să fiu cavaler! se lăudă copilul.

Apoi, amintindu-și de bunele maniere, se lăsă într-un genunchi și înclină capul.

— Te voi ocroti, *my lady*, de azi încolo.

Și fură o privire spre Geoffrey, ca să vadă dacă-l mulțumise.

Baronul dădu din cap, apoi o ajută pe Elizabeth să se ridice iar. Fata vru să-și ia fratele de mână, dar văzu că se îndepărta deja, urmându-l pe Roger.

Elizabeth s-a întors atunci spre soțul ei, care o conducea spre masa de nuntă.

— Unde sunt Thor și Garth? întrebă ea, în timp ce se așezau la masă.

— Cine? întrebă Geoffrey.

— Câinii mei. Îi cheamă Thor și Garth. Bunicul meu le-a pus numele, adăugă ea, cu un ușor zâmbet. Mă întrebam dacă nu cumva micul Thomas îi mai ține minte.

— Câinii sunt închiși jos, răspunse Geoffrey. Fratele tău se teme de ei.

— Dar nu se poate! exclamă Elizabeth. I-a văzut crescând de când erau mici.

— Nu te mint, spuse Geoffrey încet, dar ferm.

— Te cred, nu m-am gândit că minți, se scuză ea. Am fost doar surprinsă.

— Băiatul se ascunde după Roger ori de câte ori îi vede. E limpede că dulăii și-l amintesc, continuă Geoffrey, și mereu încearcă să-l cheme la joacă, iar viitorul moștenitor al Montwrightului începe să se văicărească. Până la urmă, Roger n-a mai suportat. Dacă are și brațul la fel de puternic ca plămâniile fratele tău va ajunge un luptător destoinic, când o să crească.

Elizabeth i venea să plângă și ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Înainte, nu se temea de nimic, spuse ea, cu tristețe. Tata se temea mereu că niciodată n-o să-i vină mintea la cap.

Geoffrey nu părea afectat.

— A văzut multe lucruri care l-au schimbat.

Îi dădu o cupă plină cu vin roșu și dulce, înainte de a adăuga:

— Cu timpul, o să-i treacă. Așa se întâmplă întotdeauna.

„Dar mie, o să-mi treacă?” – se întrebă Elizabeth. „Timpul va șterge amintirea țipetelor mamei mele?”

— Felicitări, *my lady*.

Vocea familiară și cuvintele rostite încet o șocară pe Elizabeth. Ridică brusc capul și o văzu pe bătrâna servitoare a mamei sale, Sară.

— Sară! exclamă ea, cu un zâmbet. Credeam că muriseși!

Apoi se întoarse și-i spuse soțului ei:

— *My lord*, dă-mi voie să ți-o prezint pe cea mai credincioasă slujnică a mamei mele, Sară. Sară, domnia sa e seniorul tatălui meu, Baronul Geoffrey William Berkley.

— Ba nu, Elizabeth, o corectă el încet, la ureche, nu mai sunt seniorul tatălui tău, ci soțul tău.

Fata roși ușor, dând din cap.

— Soțul meu, Sara... începu ea, dar se întrerupse când văzu cât de mulți servitori cu chipuri cunoscute intrau în sală, aducând tăvi cu mâncare.

— Unde... cum?

— S-au întors cu toții, acum că te afli aici, îi spuse Sară. Când am primit de veste că soțul dumitale a curățit casa de cei ce-o pângăriseră, ne-am înapoiat.

Servitoarea aruncă o privire spre Geoffrey, apoi își plecă ochii, respectuos.

— Cu voia domniei tale, *my lord*, aș ajuta-o pe *my lady* să se pregătească pentru culcare în seara asta. Camerista ei a fost ucisă în timpul atacului.

Geoffrey dădu din cap. Sara zâmbi întinse mâna ca pentru a o bate pe Elizabeth pe braț, apoi se răzgândi. Observând, Elizabeth fu ea aceea care bătu ușurel brațul servitoarei.

— Îți mulțumesc, Sară, și slavă Domnului că ești bine.

După ce bătrâna se întoarse la treburile ei Elizabeth își privi soțul, cu lacrimi în ochi.

Geoffrey, care voia s-o vadă zâmbind din nou o întrebă:

— Și tu te vâicărești la fel de tare ca fratele tău?

Elizabeth nu-și dădu seama dacă glumea sau nu. Clătină din cap, răspunzând:

— Eu nu mă vâicăresc niciodată.

Soțul ei zâmbi încântat.

— Și nu-i zâmbești niciodată soțului tău?

— E prea devreme, ca să spun, încercă ea să răspundă tot cu o glumă, deși vocea-i sună ca o șoptă abia auzită. Sunt măritată doar de câteva minute, *my lord*.

— Și te bucuri că ești măritată? nu se lasă Geoffrey.

— Îmi va fi foarte greu să mă acomodez, răspunse cu seriozitate Elizabeth. Nu-mi cunosc bine soțul, iar poveștile care circulă pe seama lui sunt îngrozitoare.

Geoffrey rămase descumpănit. Lucirea din ochii ei era jucăuș, dar pe față nu i se citea nimic, iar vocea îi sună foarte serios. Se pomeni că nu știa cum să-i răspundă. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată astfel.

— Eu sunt soțul tău, se încrunta el. Ce povești ai auzit despre mine?

— Sunt prea multe ca să le număr, răspunse Elizabeth, stăpânindu-și râsul.

— Am să le-aud pe toate! declară el, cu glas mai puternic.

Imediat ce strigase această poruncă, își dori să n-o fi făcut. Nu voia să-și sperie mireasa chiar înainte de noaptea nunții, dar era clar că o făcuse. Elizabeth întorsese capul, ascunzându-și fața. Acum, oricât de stânjenitor ar fi fost, Geoffrey trebuia s-o împace. Necazul era că nu prea știa cum să facă.

Își trânti cupă pe masă, ca să se calmeze, apoi întoarse bărbia Elizabethei spre el, cu vârful degetului, hotărât doar să-i zâmbească, pentru a-i da de înțeles că nu-i pierise bună dispoziție.

Fu complet nepregătit pentru zâmbetul de pe fața ei și râsul melodios care-i ajunse la urechi.

— Te tachinam, bărbate. Rogu-te, nu te încruta. Nu vreau să te supăr.

— Nu ți-e frică?

— Nu-ți place să fii tachinat?

— Nu știu dacă-mi place sau nu, răspunse Geoffrey, încercând zadarnic să pară cât mai sever. Decât dacă eu sunt cel care tachinează, recunosc eu, el,

Elizabeth râse din nou, apoi spuse:

— Atunci, căsătoria asta...

— Să închinăm!

Propunerea fusese rostită de Roger, cu glas sonor și puternic. Vasul ținea ridicat un pocal plin, iar pe umărul său stătea așezat micul Thomas, ținându-se cu ambele mâini de capul cavalerului și chicotind.

Geoffrey fu iritat de întrerupere, dar îi șopti lui Elizabeth:

— Mai târziu, nevastă. Ai să-mi spui mai târziu toate poveștile alea îngrozitoare despre mine.

Cu privirea spre Roger și spre fratele ei Elizabeth răspunse încet:

— Poate, *my lord*. Poate.

Cu fiecare sorbitură de vin, se simțea tot mai firesc. Băutura o încălzea, și pe dinăuntru, și pe din afară.

— Unde-ai găsit vinul ăsta, *my lord*? îl întrebă. Aici nu suntem deprinși cu asemenea bunătăți.

— Nici chiar când sărbătoriți? replică surprins Geoffrey.

— Noi bem cu toate prilejurile bere. Și luăm mâncarea unii de la alții, adăugă ea, arătând spre tăvile de lemn pe care servitorii le puneau pe masa.

— Tatăl tău era un om bogat, declară Geoffrey.

— Da, dar frugal. Bunicul meu îl tachină ceva de speriat, pentru cât de strâns la pungă era, mărturisi Elizabeth, pe un ton conspirativ.

— Ții mult la bunicul tău, nu-i așa? zâmbi Geoffrey.

— Da, semănăm mult, recunosc eu, luând încă o sorbitură de vin.

— Destul, hotărî Geoffrey, luându-i cupa din mână. Vreau să fii trează în noaptea nunții.

Felul nedelicat în care-i amintise de ceea ce urma o înfioră pe Elizabeth. Zâmbetul îi pieri de pe buze, și coborî privirea în farfurie. Mâncase, dar numai o bucățică din plăcinta cu carne de potârniche și nimic din friptura de lebădă sau tarteles cu mure pregătite pentru sărbătoare.

Preotul și câțiva dintre oamenii lui Geoffrey stăteau la aceeași masă. Micul Thomas nu avea voie să li se alăture, dar se înfrupta pe cinste.

Câțiva oameni începuseră să cânte o baladă populară cam deocheată. Apoi, scutierul cel roșcovan se avântă și el, cu un glas profund, baritonal. În sală se lăsă liniștea, toată lumea ascultându-l.

Era o baladă despre eroul Roland și credincioasă lui spadă, Joyosa. Potrivit versurilor, Roland se repezea spre năvălitori, în fruntea trupelor din vechime, cântând cu glas limpede în timp ce-și aruncă spada de nenumărate ori prin aer, ca un saltimbanc. Murise primul, fără să opună rezistență, iar acum era un subiect de legendă.

Pentru Elizabeth, Roland părea un nătărău. Moartea era moarte, indiferent dacă te făcea erou legendar sau nu. Se întrebă dacă Geoffrey ar fi fost de aceeași părere.

— E timpul, spuse el când cântecul se sfârși, luând-o de cot. Du-te. Voi veni și eu, curând.

Elizabeth voia și ea să plece, dar afară, pe ușile mari de la ieșire, nu spre dormitor. Fu cât pe ce să zâmbească, la gândul acestei spaime copilărești. Cât pe ce.

Își ridică poalele rochiei și o urmă pe Sară, la lumina făcliei pe care o ducea slujnica; oprindu-se doar o dată, pe scară. Își văzu soțul în mijlocul unui grup de oameni, privind-o. Nu părea să ia în seamă vorbele ostașilor, uitându-se atent numai la mireasă lui. Făgăduiala nerostită din ochii aceia neguroși îi făcu inima să, bată mai repede.

— Stăpână? o smulse din gânduri vocea slujnicei, dar fără să poată risipi atracția care-i ținea privirea îndreptată spre soțul ei.

— Da, șopti Elizabeth, vin acum.

Dar abia când bătrâna cea cumsecade o trase de cot, reuși să se întoarcă spre ea. Faptul că Sara îi era alături o ajută mult să se liniștească. Fusese o zi copleșitoare, iar Elizabeth se simțea pe cât de istovită, pe atâta de emoționată.

— Îți tremură mâinile, remarcă femeia. De bucurie sau de frică?

— Niciuna, nici alta, minți Elizabeth. Sunt doar peste măsură de ostenită. Am avut o zi grra.

— Stăpână? Mama dumitale ți-a vorbit vreodată despre îndatoririle unei neveste?

Felul direct în care-i pusese întrebarea făcu obrajii Elizabethi să se înroșească.

— Nu, răspunse ea, ocolind privirea bătrânei, dar am auzit ce-și povesteau surorile mele. Și la urma urmei, nu trebuie ca femeia să facă totul, nu-i așa? În voce i se simțea o notă de panică, un ecou al frământării din sufletul ei.

Servitoarea dădu din cap.

— Când un bărbat se aprinde, dorește că perechea lui să-i răspundă asemenea, spuse ea pe cel mai firesc ton. Mă tem c-ai să-l mânii dacă nu...

— Nu-mi pasă dacă se înfurie sau nu, replică Elizabeth, îndreptându-și umerii. Sper doar să termine cât mai repede.

— Sunt și căi în care poți săvârși fapta aceea la repezeală, comentă evaziv slujnică, împăturind cuvertura de pe pat. Dar e nevoie de curaj... și de îndrăzneală, *my lady*.

Elizabeth era intrigată. Sara nu părea deloc stânjenită de acel subiect delicat, ci vorbea cu o expresie liniștită, ca și cum ar fi sporovăit despre cum se umple pepelița la cuptor. Își reaminti că avea de trei ori vârsta ei și, poate, de aceea era atât de blazată.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea, hotărâtă să nu se dea în lături de la nimic, numai să scape mai repede.

— Ațâță-l, o învăță Sară, dând din cap când îi văzu expresia nedumerită. Arde de nerăbdare să te ia în pat. I-am văzut căutătura din ochi. Niciun bărbat nu se poate stăpâni la nesfârșit, *my lady*, trebuie să-l...

În clipa aceea, ușa se deschise și apăru Geoffrey. Elizabeth stătea în fața șemineului, fără să-și dea seama că lumina focului îi contura silueta zveltă prin cămașa subțire. I se puse un nod în stomac la vederea privirii din ochii soțului ei în timp ce-o măsura prelung, din cap până-n picioare, dar i-o înfruntă, rugându-se să-i treacă mai repede tremurul.

Sara ieși din odaie, lăsând-o singură cu soțul ei. Când nu-i mai putu îndura privirea, Elizabeth se întoarse cu spatele, prefăcându-se că-și încălzea mâinile la foc. Căută înnebunită o încheiere pentru discuția pe care o avusese cu Sară. Să-l ațâțe? S-o facă pe târfa? Asta voise să-i sugereze slujnica? Nu, în veci n-

ar fi putut. Și de ce ațâțarea ar fi grăbit faptele?

Ca să nu dea impresia că se ascundea de el, Elizabeth se întoarse încet spre soțul ei. Acesta o privea stând așezat pe marginea patului, în timp ce-și scotea cizmele.

Numai de-ar fi zâmbit, își spuse ea, în loc să arate atât de serios, de preocupat. Avea senzația că încerca să-i citească gândurile și simțămintele, să-i scormonească sufletul. Și să i-l captureze. Părea în stare, iar Elizabeth fu cât pe ce să-și facă semnul crucii, dar se opri la timp.

Fără o vorbă, Geoffrey se ridică și începu să-și scoată și restul hainelor, surprins să constate că mâinile-i băjbâiau chiar și la cele mai simple găietane. Elizabeth ar fi vrut să-i spună să fie atent la ceea ce făcea, nu la ea, dar probabil n-ar fi înțeles că voia doar să-l tachineze. În schimb, veni încet spre el, cu un zâmbet ușor, și-i desfăcu cele trei cheoturi.

Geoffrey o privi lung, inspirându-i mirosul dulce și proaspăt.

— Ar trebui să-ți schimb bandajul, spuse Elizabeth, făcând un pas înapoi, și să-ți mai pun alifie.

— S-a și făcut, ăspunse Geoffrey, cu glas răgușit.

În timp ce vorbea; continua să se dezbrace. Elizabeth încercă să-și readucă aminte că-l mai văzuse gol – dar asta se întâmplase când era leșinat și-l ardea febra. Acum, dorința îl schimbaseră mult la înfățișare, iar transformarea o înfricoșă.

— Nu te teme.

Cuvintele lui rostite încet o nedumeriră. Geoffrey îi puse mâinile pe umeri. N-o trase spre el, părând doar mulțumit să-i studieze alene ochii, nasul – și mai cu seamă, gura.

— Nu mă tem, ripostă Elizabeth, cu voce limpede și puternică. Te-am mai văzut fără haine pe tine.

La vederea privirii lui nedumerite, îi explică:

— Atunci, când te-am doftoricit, a trebuit să...

— Îmi amintesc, o întrerupse Geoffrey, zâmbind în sinea lui la vederea felului cum o făcuse mărturisirea să se înroșească; începu să-i maseze încet umerii. Și eu te-am văzut fără haine, recunosc eu.

Surprinsă, Elizabeth abia dacă-și dădu seama că mâinile lui îi coborâseră pe mijloc, la nodul cingătorii.

— Când a fost asta? îl întrebă, încruntându-se.

— La cascadă. Făceai baie.

— Și te-ai uitat la mine? exclamă ea, rușinată și oarecum indignată.

— Mă hotărâsem deja să te iau de nevastă, Elizabeth. Era dreptul meu.

Elizabeth îi dădu mâinile la o parte și mai făcu un pas înapoi. Simți patul înapoia genunchilor și înțelese că nu avea unde să se mai retragă.

— Când ai hotărât să te însori cu mine? îl întrebă ea în șoaptă.

Geoffrey nu răspunse, stând doar pe loc, în așteptare.

Nu ușura deloc momentul, iar nesiguranța privitoare la ceea ce urma era un chin. „Trebuie să merg până la capăt”, hotărî Elizabeth. Încet, își desfăcu brâul cămășii. Înainte de a-i pieri curajul, și-o scoase și o lăsă să cadă pe podea.

— Și mă mai dorești? îl întrebă, cu o voce foșnitoare pe care și-o dorea cât mai senzuală.

După expresia lui mirată bănuie că ațâțarea putea fi o treabă destul de ușoară. Privirea soțului ei era atât de arzătoare, încât îi simțea dogoarea învăluind-o ca o mângâiere.

— Da nevastă, te doresc, răspunse Geoffrey, cu un glas straniu. Vino la mine, Elizabeth. Fii a mea.

Nu mai era nevoie de multe ca să-l facă să-și piardă stăpânirea de sine, crezu cu naivitate Elizabeth. Își închipuia că urma s-o trântescă pe pat și s-o posede. Avea să fie dureros, dar nu pentru mult timp.

Se înălță pe vârfuri și-l cuprinse cu brațele pe după gât, apropiindu-se până-i atinse cu sâniul părul cald și des care-i acoperea pieptul. Contactul dintre pielea ei și a lui fu surprinzător; făcu ochii mari. Geoffrey zâmbi, ca și cum ar fi fost mulțumit de îndrăzneala ei.

O luă în brațe și o depuse ușurel pe pat. Apoi se lăsă peste ea, tot numai putere și forță vânjoasă, atingându-i de la gât până la picioare gingășia trupului feciorelnic. Făptura lui uriașă părea s-o înghită cu totul. Se rezemă în coate, ca să n-o strivească, privindu-i reacția la acea atingere intimă.

Elizabeth închise ochii, sub imperiul senzațiilor răzvrătite care-

i răvășeau simțurile. Pielea lui era ca oțelul cald, mirosul său bărbătesc o amețea. Simți că tremură și încercă să-și desfacă picioarele, cu curaj, știind în adâncul ei că puterea lui avea probabil s-o sfâșie. „N-am să țip”, repetă iar și iar, închizând și mai strâns ochii, ca și cum așa ar fi ușurat durerea celor ce urmau.

— Sunt gata... șopti ea, cu voce întretăiată.

Geoffrey o simți încordându-se sub el și zâmbi.

— Ei bine, eu nu sunt, șopti el.

Zâmbetul i se lăți, când ochii Elizabethei se deschiseră brusc, deznădăjduți și mirați.

— Sfârșește mai repede, bărbate, șopti ea, rugător.

Încercă să-și îndepărteze picioarele și mai mult, dar Geoffrey i le țintuise în loc cu ale lui. Îl privi în ochi și așteptă. Își umezi buzele cu vârful limbii, fără voie, străduindu-se să se relaxeze.

Atunci Geoffrey se aplecă încet și o sărută, un sărut profund, însetat, care-i făcu emoțiile vraiste. Gura ei se deschise sub tandrul asalt, și-l primi cu un oftat, trăgându-l mai aproape.

Când se retrase și coborî spre gât, încercă să-l aducă înapoi. Geoffrey îi prinse mâinile și i le ținu în loc cu una dintr-ale lui, dar fără a o face să se simtă captivă, căci degetul lui mare le mângâia încet palmele, trimițându-i prin trup mici fiori care o străbăteau până-n vârfurile picioarelor. Și tot timpul gura lui continua s-o guste, coborând încet spre sânii încordați.

Chinul devenea insuportabil, iar Elizabeth nu-și mai putu stăpâni geamătul, când buzele lui îi atinseră în sfârșit sânul. Limba-i încercui sfârșul, făcându-l să se întărească – iar în cele din urmă luă bobocul înfierbântat în gură, sugând până când pe soția lui începură s-o străbată spasme de voluptate.

Elizabeth nu-și dădea seama că șoldurile începuseră să i se unduiască într-o mișcare erotică, înainte și-napoi. Își eliberă mâinile și începu să-l mângâie pe soțul ei. Mușchii lui păreau înnoțați din fier, iar părul de pe piept îi era aspru și cald. Deosebirile dintre trupurile lor o făceau să se minuneze, și dorea să-l cunoască în întregime. Mâna îi coborî de-a lungul abdomenului, dar se opri când Geoffrey își trase pe neașteptate respirația. Mai șovăi o clipă, apoi își continuă explorarea. Când

ajunse la fierbințeala dorinței lui, mâna lui Geoffrey o opri. Cu glas îngroșat, îi spuse:

— Nu, nevastă. N-am atâta răbdare.

— Nu se cade? îl întrebă ea, îngrozită că făcuse ceva îngrozitor.

Vru să-și tragă mâna, dar Geoffrey i-o opri.

— Ba da, răspunse el, mângâindu-i obrazul cu cealaltă mână. *Totul se cade între un soț și o soție.*

— Atunci, de ce...

Gura lui îi reteză întrebarea. Apoi mișcările deveniră mai puternice, mai concentrate. Îi despărți picioarele cu genunchiul, iar degetele lui se strecurară între cărlionții mătăsoși care-i acopereau miezul dorinței. Elizabeth încercă să-i dea mâna la o parte, dar Geoffrey nu se lăsă. Cu fiecare atingere, cu fiecare mângâiere pe carnea catifelată, Elizabeth simțea cum se pierdea tot mai mult cu firea. Se agăță de el, sărutându-i gâtul, umărul, frecându-și limba de pielea lui încinsă, gustându-i sudoarea sărată, inhalând mirosul de mosc al soțului ei.

Senzațiile care o încercau erau prea crude, prea noi. Se speria de puterea pe care i-o simțea și din nou încercă să-i înlăture mâna.

Geoffrey o ținu nemișcată, încleștându-și mâinile pe șoldurile ei.

— Ești așa de frumoasă, Elizabeth... Aș vrea să te cunosc toată...

Glasul lui vibră lângă pielea ei, ca un mârâit. Elizabeth gemu, trăgându-și suflarea. Încercă să-și regăsească graiul, să protesteze, să-i spună că nu, era rău ce făcea, nu trebuia să... Dar gura lui cobora tot mai jos, și mai jos, și toate cuvintele, toate gândurile i se risipeau, scurgându-se prin tremurul picioarelor. Atingerea intimă a limbii lui în cel mai ascuns – și mai bine păzit loc al făturii ei, mângâierea aspră a obrazilor lui nebărbieriți pe pielea sensibilă a coapselor, o făceau să-și iasă din minți. Gemetele ei îl implorau să înceteze cu acea tandră tortură, în timp ce cu mâinile îl ținea pe loc, cât mai aproape.

— Ești așa de gustoasă... așa de dulce... îl auzi ea șoptind întretăiat.

Încet, încet, o înnebunea de-a binelea.

— Te rog, Geoffrey... gemu, arcuindu-se sub el. Te rog...

Nu știa ce-l ruga, nu voia decât ca supliciul să ia sfârșit.

— Ușor, iubirea mea... șopti Geoffrey, dar Elizabeth nu mai putea înțelege ce spunea. Glasul lui era liniștitor, iar atingerea, înnebunitoare; își arcui și mai tare șoldurile, răvășindu-i părul cu unghiile.

Mișcărilor ei frenetice îl scoteau din minți de dorință, și se ridică iar, acoperindu-i gura cu a lui. Elizabeth îl sărută și ea, iar și iar, aproape cu disparare.

— Te doresc cum niciodată n-am mai dorit o femeie... îi spuse el într-o șoptă întretăiată.

Îngenunche între picioarele ei, apucând-o de șolduri. Elizabeth îl simți ezitând la intrare și, instinctiv, se arcui în același timp în care el se avântă înăuntru. Durerea îi risipi ceața senzuală din jurul minții, făcând-o să țipe. Încercă să se smulgă, dar Geoffrey o ținea strâns, și nu se opri decât când ajunse în adâncurile trupului ei, lăsându-i timp să se acomodeze.

Îi liniștea suspinele cu vorbe dulci, făgăduindu-i iar și iar că durerea trecuse.

— Am terminat? bâigui Elizabeth, cu o voce tremurătoare.

— Abia am început, răspuse soțul ei.

Vorbea de parcă ar fi alergat din răspuțeri, iar Elizabeth înțelese că se stăpânea de dragul ei. Îi găsi buzele și-l sărută cu pasiune.

Geoffrey îi răspuse la sărut, cuprinzându-i fața între mâini. Apoi, încet la început, prinse a se mișca. Și durerea fu uitată...

Picioarele ei îl cuprinseseră de șolduri. Îl auzi spunându-i să-l țină strâns, îi încercui gâtul cu brațele, apoi nu mai auzi nimic. Numai putea decât să simtă. Plăcerea tot mai intensă o luase în stăpânire.

— Acum, Elizabeth, răsună șoapta lui sacadată, vino cu mine...

Și îl urmă; simți despărțirea dintre trup și suflet, simți fulgerele și trăsnetele care i se aprindeau în trup înspăimântătoare și magnifice.

Îl chemă pe nume și-l auzi rostindu-l pe al ei.

Trecu un timp până când Elizabeth își reveni. Blânda coborâre înapoi la realitate a fost făcută la cădură și ocrotită de trupul soțului ei care o acoperea. Deschise achii și îl văzu pe Geoffrey zâmbindu-i.

— N-am știut niciodată... șopti ea.

Uimirea minunăției prin care trecuseră erau imposibil de descris prin viu grai, dar Geoffrey îi văzu fața. Cu tandrețe, îi dădu la o parte o șuviță de păr umedă de pe tâmplă și o sărută. Elizabeth își simți umezeala de pe obraji și-și dădu seama că plânsese.

Geoffrey zâmbi din nou – mulțumit și îngâmfat – iar Elizabeth se întrebă cine ațâțase pe cine.

Zâmbi și ea, închizând ochii. Cu un oftat sonor de mulțumire, Geoffrey se întoarse pe spate, iar Elizabeth simți imediat răceala aerului pe pielea transpirată. Avea nevoie de somn – de somn și de căldura soțului ei. Trase pătura peste amândoi și se întoarse spre el, împingându-l până când Geoffrey se răsuci pe o parte și o cuprinse cu brațele.

Tocmai era gata să adoarmă, când îi auzi glasul.

— Ești a mea.

Era o afirmație calmă.

— Da, bărbate, a ta sunt, recunosc Elizabeth, în întuneric. Iar tu ești al meu.

Tonul ei îl sfida s-o contrazică.

Geoffrey nu răspunse. Respirația lui adâncă și regulată o înștiință că adormise. Iritarea i se transformă în exasperare, când îl auzi începând să sforăie.

Elizabeth nu se dădu bătută. Geoffrey îi ceruse jurământul, iar acum ea îl pretindea pe al lui! îl împinse cât putu de tare, strigându-i în ureche:

— Și tu ești al meu, Geoffrey!

Nu-i răspunse nici acum, dar o strânse scurt în brațe, cu un mic zâmbet pe buze. Pentru Elizabeth era o recunoaștere. De-ajuns atât. Jurase.

Mulțumiți, soțul și soția adormiră.

CAPITOLUL 4

Pe Elizabeth o treziră din somn zgomotele și glasurile oamenilor care lucrau în curte. În clipa dinainte de a se dezmetici, i se păru că auzea glasul profund al tatălui ei strigând instrucțiuni.

Un răcnet al lui Roger îi distrase atenția. Deschise ochii și trase adânc aer în piept. Nimic nu mai putea fi ca înainte, își dădu ea seama, iar trecutul n-avea să se mai întoarcă.

Și totuși, în lumina dimineții, nici viitorul nu mai arăta atât de sumbru și amenințător. Singura ei grijă era Belwain, și răzbunarea. Iar acum, se părea că urma să le aibă pe amândouă: un viitor și dreptatea.

O găsi pe Sară în sala cea mare, unde domnea dezordinea, și hotărî ca în castel să se facă din nou curățenie, ca înainte. Începu să le dea sfaturi servitorilor, însărcinând-o pe Sara să supravegheze măturatul și spălatul pardoselilor.

— Aruncați rogojinile astea, și puneți în locul lor altele, noi. Poate-ar trebui să presărăm și cu puțin rozmarin, ca să alungăm mirosul. Ce zici, Sară? o întrebă Elizabeth pe bătrână.

— Așa, așa, *my lady*, Iar Dame Winslow ne va aduce flori proaspăt culese de pe câmp, cum îi aducea și mamei dumitale. Cât ai bate din palme, vom face casă asta ca nouă!

Elizabeth dădu din cap. Privirea i se îndreptă apoi spre flamura zdrențuită care mai atârna pe peretele din fund.

— Sară, pune pe cineva să ia flamura, îi șopti ea. N-am nevoie s-o văd în fiecare zi, ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat aici. Oricum n-am să uit.

Servitoarea îi luă mâna și i-o strânse.

— Am eu grijă, *my lady*. Nimeni dintre noi n-o să uite vreodată.

— Îți mulțumesc, Sară, răspunse Elizabeth.

Mai aruncă o ultimă privire spre flamură; apoi se întoarse spre ieșire.

Servitoarea își șterse lacrimile cu mââneca, privind-și tânăra stăpână. O, de-ar fi avut numai putere să ia pe umerii ei o parte din povară ce-o apăsa!

— I-așa de nedrept... bombăni ea.

— Poftim, Sară? se întoarse Elizabeth din ușă, zâmbind. Nu te-am auzit.

— Mă întrebam doar dacă dumneata și baronul veți pleca în curând, născoci Sara o scuză.

Cuvintele ei o mirară pe Elizabeth. Nici nu se gândise să plece de la Montwright. Era casa ei. Și totuși, era foarte probabil că aveau să se ducă nu peste mult timp. Geotfrey avea multe moșii mai bogate decât Montwright, și propriul său domeniu.

— Drept să-ți spun, nu știu, răspuse ea. Unde mi-e bărbatul, Sară? L-ai văzut azi? Trebuie să vorbesc cu el.

— În dimineața asta nu l-am văzut, răspuse Sară. O fi în curte, sau jos, în fortul ostașilor. Pot să-l trimit pe Hammond să-l caute.

— Am să-ă găsesc eu, declară Elizabeth.

Ușor de zis, dar greu de făcut. Elizabeth porni prin curte, dar nu-i întrerupse pe oameni din lucru, ca să-i întrebe unde era Geoffrey. Se opri să se uite la câțiva cavaleri care se chinuiau să care o covată plină cu nisip, întrebându-se ce aveau de făcut cu ea. Scutierul cel roșcovan, care se numea Gerald, îi explică bucuros:

— Se vor pune mai multe copăi cu nisip pe metereze; la depărtări egale, *my lady*.

— În ce scop? se încruntă Elizabeth.

— O vezi pe aia pusă deja, acolo? întrebă Gerald, arătând spre apus.

— O văd, da.

— Și vezi cum stă pe pietrele alea?

Elizabeth dădu din cap, zâmbind în sinea ei, amuzată de însuflețirea scutierului.

— În cercul de pietre se va aprinde focul ca să înfierbânte nisipul.

— Dar pentru ce?

— Ca să-l încingă, repetă Gerald, până se face fierbinte ca soarele.

— Și când o să fie fierbinte ca soarele? nu se lăsă Elizabeth.

— Atunci, va fi aruncat cu niște discuri de fier peste zid, asupra oricui încearcă să intre... dacă ne mai atacă cineva.

După expresia scutierului, se vedea că era cam dezamăgit de lipsa ei de entuziasm.

— N-am mai auzit de o asemenea armă, spuse Elizabeth. Folosește la ceva?

— Ba bine că nu, *my lady!* Nisipul fierbinte poate să ardă cumplit. Dacă nimerește bine, poate să și orbească...

— Destul, se grăbi Elizabeth să-l întrerupă, căci imaginea pe care i-o înfățișa era prea îngrozitoare. M-ai convins.

Scutierul dădu din cap, zâmbind. După ce-i mulțumi pentru explicații, Elizabeth își spuse că-i amintea de șoimul ei, cum se umfla în pene de mândrie.

Ajunse la poartă, dar văzu că era păzită de doi străjeri.

— Deschideți poarta, vă rog, le ceru ea.

— Nu se poate, *my lady*, răspunse unul dintre ei.

— Nu se poate? întrebă Elizabeth încruntată, uitându-se de la unul la altul.

— Avem poruncă, explica al doilea. De la Șoim.

— Și ce poruncă a dat soțul meu? se interesă ea, vorbind pe un ton binevoitor.

— Să rămâi în cetate, *my lady*, răspunse șovăitor un străjer. Nu voia s-o supere, deși s-ar fi supus poruncilor Șoimului orice-ar fi fost.

— Va să zică, sunt...

Elizabeth voise să spună „prizonieră la mine acasă”, dar se opri la timp. Avea să discute chestiunea cu soțul ei. Nu se cădea să facă niciun comentariu, de bine sau de rău, în fața gărzilor. Nu-și făceau decât datoria.

— Atunci, trebuie să-i îndepliniți poruncile, încheie ea, zâmbind.

Întorcându-se, porni înapoi, întrebându-se de ce dăduse Geoffrey un asemenea ordin. Recunoștea că știa foarte puține despre soțul ei. Habar n-avea cum privea femeile, cum s-ar fi purtat cu o soție.

O mișcare pe cer îi atrase atenția. Elizabeth ridică privirea și văzu șoimul dând târcoale. Fără să se gândească o clipă la cei din jur, întinse brațul și așteptă. Nu remarcă tăcerea care se lăsase, nici nu văzu chipurile surprinse și neîncrezătoare ale

oamenilor.

Șoimul îi poposi pe braț, privind-o în ochi cu un gălgâit sonor, de bun-găsit. Deodată, începu să bată din aripi, nervos.

— Și eu îl aud, șopti Elizabeth, căci sunetul calului care venea în galop se apropia tot mai mult.

Vocea ei liniști pasărea, iar bătaia din aripi încetă. Ridicând privirea, Elizabeth își văzu soțul care se uita la ea din șaua calului. Căinii stăteau de-o parte și de alta, gâfâind, cu limbile scoase. Știind că șiomyl se temes de ei, Elizabeth îi spuse:

— Du-te.

Numaidecât pasărea își luă zborul.

Elizabeth porni spre soțul ei, cu gând de a-i solicita câteva momente. Îi privea linia aspră a gurii, întrebându-se la ce s-o fi gândit. Simțea privirile ostașilor și-și dădu seama că erau uimiți de întâlnirea dintre ea și șoim, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită. Fără să-și ia ochii de la Geoffrey, continuă să înainteze, încet și demn.

Uralele o luară prin surprindere. Mirată, se întoarse să vadă ce se întâmplase. Continuau să se uite la ea – și ovaționau. Își pierduseră cu toții mințile? Își privi soțul, în așteptarea unui răspuns, dar pe chipul lui nu se putea desluși nimic.

Cel care o lămură fu Roger. Se apropie și-i puse o mână pe umăr – dar, la vederea expresiei încruntate a lui Geoffrey, se grăbi să și-o retragă.

— Îl salută pe Șoim... soțul dumitale, spuse el, și pe doamna Șoimului. Ești vrednică de cinstire, *my lady*.

— Dar nu știu că șoimul e al meu? întrebă ea. L-am crescut de când era...

— N-are impotanță, o întrerupse Roger, cu un zâmbet. Șoimul e liber, și totuși se întoarce – pentru că ești vrednică de cinstirea tuturor.

„Ba pentru că toți sunt niște aiuriți, care cred toate prostiile,” își spuse Elizabeth. „Ce m-o fi făcând să fiu așa vrednică?” Faptul că era soția Baronului Geoffrey, probabil.

Cu coada ochiului, își văzu soțul descălecând și pornind spre ea. Prin urmare, venea în sfârșit s-o salute, își spuse Elizabeth iritată. Stăpânindu-și nemulțumirea, se întoarse să-i zâmbească.

Pesemne avea destule treburi pe cap, și nu era nevoie să-l mai împovăreze și ea cu propriile sale probleme și ale fratelui ei. N-avea de ce să se supere – și-n plus, ar fi fost o copilărie, iar ea nu mai era un copil, ci o femeie întoată firea, și soție, pe deasupra.

Vorbi cea dintâi:

— Bună dimineața, *my lord*.

Făcu o mică reverență în timp ce-l saluta, cu gândul de a-l săruta pe obraz așa cum făcuse mama ei ori de câte ori își întâmpina bărbatul, dar privirea lui încruntată o opri. Parcă i-ai fi citit gândurile, și nu era de acord.

Elizabeth simți că se înroșea în obraji. Își mută privirea, stingherită, și văzu căinii. Instinctiv, se bătu cu o mână pe șold, într-un gest de chemare. Dulăii n-o luară în seamă, rămânând lângă soțul ei. Această trădare era ultima picătură. Îi venea să urle.

Geoffrey vorbea cu Roger. Elizabeth îl așteptă cu toată răbdarea de care era în stare, dar observă că, pe măsura ce-l ascultă, Roger se încrunta tot mai mult. Oare ce-i spunea? Înaintă din nou, ca să audă.

— Câți vin cu el? întrebă Roger.

— Nu mai mult de cincizeci, după cum spune Riles, răspuse Geoffrey.

Amândoi arătau foarte preocupați, apoi Geoffrey întoarse capul spre ea și, în clipa aceea, Elizabeth înțelese. Chiar în același moment, din depărtare se auzi un duruit, ropotul copitelor unor cai gonind în galop. Venea Belwain!

Tot sângele îi fugi din față. Își duse instinctiv mâna la talie și scoase pumnalul din teacă, ținându-l atât de strâns încât prăselele i se făcură una cu mâna. Gândurile i se citeau în privirea înnebunită: „Trebuie să-l găsesc pe Thomas! Să-l ascund! Unde-o fi?”

Geoffrey îi privea cu inima grea transformarea. Ar fi vrut s-o cuprindă în brațe și s-o încurajeze, s-o liniștească, să vindece rana. Dar nu putea. Și o mai așteptau și alte chinuri, până la apusul soarelui.

Elizabeth se întoarse, fără să știe încotro o luă, hotărâtă numai să-și găsească fratele. Să-l găsească și să-l apere. Părusese să uite

de pumnalul din mână, ba chiar și de prezența soțului ei.

Geoffrey îi puse mâinile pe umeri, scuturând-o ușor.

— Nu face asta, îi spuse el încet.

Făcând un pas înapoi, Elizabeth se desprinsese de sub mâinile lui. Încercă să-l ocolească, dar soțul ei îi tăie calea.

— Trebuie să-l găsesc pe Thomas, spuse ea cu voce gătuită. Nu mă opri.

— Du-te în odaia noastră și așteaptă, îi ordonă Geoffrey.

Elizabeth începu să clatine din cap, dar soțul ei nu-i luă în seamă refuzul.

— Am să-l trimit pe fratele tău la tine.

— Acum? Ai să-l trimiți la mine chiar acum? Înainte de a-l vedea Belwain?

Disperarea din vocea ei îl învălui pe Geoffrey ca o undă arzătoare, ca nisipul încins de pe metereze, pârjolindu-l cu toată durerea și spaimă din sufletul soției lui.

— Roger, spuse el, fără să-și ia privirea de la Elizabeth, băiatul e în coliba tăbăcarului. Du-l în camera Elizabeth.

— Înțeleș, *my lord*, răspunse Roger și se întoarse, pornind grăbit spre tăbăcărie.

Elizabeth privi pe urmele lui până când simți mâna lui Geoffrey prinzând-o pe a ei. Coborând ochii, văzu cum soțul ei îi desprindea degetele, unul câte unul, de prăselele pumnalului. Nu reacționează decât după ce i-l luă din mână.

— Am nevoie de jungher...

— Ba n-o să ai nevoie de el. Vei sta în odaia noastră.

Porunca lui era rostită cu glas aspru. O trase spre el, ținând-o strâns cu un braț, iar cu mâna cealaltă îi ridică bărbia.

— Dă-mi cuvântul tău de cinste c-ai să-mi îndeplinești porunca, Elizabeth.

— Și ai să mă crezi pe cuvânt? Întrebă ea, știind că soțul ei îi simțea tremurul.

— N-am nicio pricină să ți-l pun la îndoială, replică Geoffrey, privind-o în adâncul ochilor.

— Nu știu dacă ți-l pot da. Mai întâi, trebuie să-mi spui ce-ai de gând să faci cu Belwain.

Cererea ei nu-l supără pe Geoffrey, care-i înțelegea bine

șovăirea.

— Nu sunt dator să-ți explic ție ce fac, nevastă. Să ții minte asta.

Pe un ton mai blând, adăugă:

— Ai încredere-n mine.

— Și dacă n-am? replică Elizabeth.

— Atunci, am să te încui în odaie și voi pune păzitori la ușă. Până nu vorbesc cu unchiul tău, să aud și ce are el de zis...

— N-are de zis decât minciuni.

— Destul! Dă-mi cuvântul tău!

— Bine, bărbate, ți-l voi da. Am să aștept până vorbești cu Belwain.

Se relaxă puțin, dar privirea îi rămase sfidătoare.

— Însă ascultă bine ce-ți spun: am încredere în tine – și, dacă nu mântuiești cu Belwain, am s-o fac eu!

— Elizabeth! ridică Geoffrey tonul, simțind că-i venea s-o zgâlțâie pentru a o face să înțeleagă. Nu mă amenința! Unchiul tău va fi ascultat cu cinste. Asta-i legea lui William, și o urmez: să ascuți toate părțile într-o judecată, înainte de a rosti sentința. Și ai să-mi respecti și *tu* hotărârea.

Elizabeth nu-i putu răspunde. Știa, în adâncul inimii, că n-ar fi putut accepta niciun alt verdict decât vinovăția deplină a unchiului ei. Totuși, n-o spuse, sperând că Geoffrey să judece în favoarea ei. Îi credea spusele, el însuși i-o declarase, la cascadă, când ea îi povestise cele întâmplate.

— Acum mă duc în odaie, zise ea, sperând că astfel să pună capăt convorbirii.

Geoffrey se hotărî să nu mai insiste. Oștirea care se apropia avea să ajungă la poartă în câteva momente. Totuși, nu voia să pună capăt atât de aspru discuției.

— Am făgăduit că vă voi apăra, pe tine și fratele tău. Să ții minte asta.

— Da, bărbate, răspunse Elizabeth.

Păstrându-și o expresie neutră, porni spre ușa conacului. Când ajunse pe treapta de sus, se mai întoarse o dată spre soțul ei, văzu că o privea și dădu din cap.

— Am încredere în dumneata, *my lord*.

În sinea ei, adăugă:
„Să nu mă dezamăgești.”

CAPITOLUL 5

Imediat ce Elizabeth ajunse la loc sigur, în castel, Geoffrey se întoarse spre oamenii lui.

— Harold, îndoiește numărul oștenilor de pe ziduri, îi spuse el unui cavaler. Pe altul îl anunță: Belwain singur va fi îngăduit azi înăuntru.

Se întrerupse, căci îl văzuse pe Roger ducându-l pe micul Thomas sub braț, ca pe un sac, spre ușile castelului. Fără să se mai întoarcă spre soldați, continuă:

— Când sosește Belwain, trimiteți-l la mine. Voi aștepta înăuntru.

Și porni spre marea sală, când îi ieși în cale Gerald, credinciosul său scutier. Nu-l luă în seamă până când ajunse la ușă.

— Stai afară, cu oamenii, îi spuse el.

— Aș sta lângă domnia ta, *my lord*; îi ceru scutierul, îngrijorat.

— De ce?

— Ca să-ți apăr spatele.

— Asta-i datoria *mea*, aproape că lătră la el Roger, care tocmai coborâse din odaie.

Mustrarea avu efectul dorit. Scutierul păru să se facă mai mic, sub ochii stăpânului său.

— Voi doi credeți că am nevoie să-mi apere cineva spatele? întrebă Geoffrey.

— Din câte se spune, *my lord*, răspunse Gerald, înainte ca Roger să deschidă gura.

— Atunci, se va ocupa de asta Roger, hotărî Geoffrey. Azi, tu vei păzi meterezele, adăugă el. Datoria ta e să privești și să ascuți. Și să înveți.

În sală, Geoffrey se rezemă cu coatele pe masă. Pânza de în fusesse luată, lăsând să se vadă zgârieturile.

— Dacă-mi poruncești, spuse Roger, am să mă îngrijesc eu de

instruirea băiatului.

— N-am să-ți poruncesc, prietene. Tu hotărăști. Gândește-te, și-mi spui mai târziu.

— Crezi că Belwain e răspunzător de ucideri? Îl întrebă Roger, schimbând vorba.

Geoffrey se înnegură la față. Rezemat de masă, își frecă gânditor bărbia.

— Nu știu, spuse el după câteva clipe. Soția mea îl socotește vinovat.

— Și slugile cu care am vorbit eu, asemenea. Toți își amintesc cearta dintre cei doi frați și amenințările pe care le-a strigat Belwain.

— Atâta lucru nu-i de ajuns ca să osândești un om, replică Geoffrey. Proștii rostesc la mânie lucruri pentru care se căiesc pe urmă. Voi auzi ce are de zis, înainte să iau o hotărâre.

— Pare-mi-se că e singurul ce are de câștigat de pe urma morții fratelui său.

— Nu e singurul, îl contrazise încet Geoffrey. Mai e încă unul.

Privirea lui încruntată îl opri pe Roger să mai întrebe ceva. Apoi, ușile castelului se deschiseră, și amândoi întoarseră capetele într-acolo. Sosise Belwain.

Geoffrey le făcu semn gărzilor, care plecară repede. Belwain, mic de stat și gătit elegant, în verde ca pana păunului și galben, peste mijlocul său gros, șovăi la intrarea în sală.

— Sunt Belwain Montwright! se prezentă el în cele din urmă, scâncind pe nas. Își șterse nasul cu o batistă albă de dantelă, în timp ce așteptă răspunsul.

Geoffrey îl privi lung, tăcut, câteva momente, înainte de a-i răspunde cu glas puternic:

— Iar eu sunt baronul tău. Poți să intri.

Se rezemă iar de masă, privindu-l pe unchiul soției sale, care se apropia grăbit. Mergea de parcă ar fi avut gleznele legate cu o sfoară. Glasul îi era la fel de nesuferit că mișcările: ascuțit și scârțâitor. Nu semăna nicidecum cu Thomas Montwright, reflectă Geoffrey. Își amintea că Thomas fusese un om înalt și plin de viață. Fratele său mai tânăr, care acum îngenunchea în fața lui, părea o babă îmbrăcată în straie bărbătești.

— Îți jur credință, *my lord*, spuse Belwain, cu o mână pe inimă.

— Nu-mi jura nimic, căci n-am să-ți primesc credința până nu știu ce ai în minte. Ridică-te!

Poruncă să aspră avu efectul dorit. Ochii lui Belwain deveniră sticloși de groază.

— Mulți te învinuiesc pentru ceea ce s-a întâmplat aici, urmă Geoffrey. Acum ai să-mi spui ce gândești despre toate astea.

Unchiul Elizabethei înghiți de câteva ori în sec înainte de a răspunde:

— Nu știu nimic despre atac, *my lord*. Abia după ce s-a întâmplat am auzit. Martor mi-e Dumnezeu, n-am avut niciun amestec. Nimica! Thomas era fratele meu. Îl *iubeam!*

— Ciudat fel mai ai de a ține doliu după fratele tău, remarcă Geoffrey.

La vederea privirii nedumerite a lui Belwain, continuă:

— S-ar cădea să te îmbraci în negru, iar tu n-ai făcut-o.

— Am luat pe mine hainele mele cele mai bune, în semn de cinstire pentru fratele meu mort, – se justifică Belwain. Îi plăceau tunicile colorate, adăugă el, mângâindu-și o mânecă.

Dezgustul i se ridică lui Geoffrey în gât ca fierea arzătoare. În fața lui nu stătea un bărbat, ci un nevolnic. Își păstră expresia neutră, deși îi era destul de greu. Ca să se stăpânească mai ușor, se ridică și merse până în fața vetrei. Întorcându-se de-acolo iar spre Belwain, îl întrebă, pe un ton aproape binevoitor:

— Ultima oară când te-ai văzut cu fratele tău, v-ați certat?

Belwain nu răspunde pe dată. Ochii lui, că ai unui șobolan încolțit, săgetau între baron și cavalerul așezat la masă, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî de care avea motive să se teamă mai tare.

— Așa este, *my lord*, răspunde el. Și voi purta până la sfârșitul zilelor mele povara de a-i fi rostit vorbe grele fratelui meu. Ne-am despărțit pentru ultima oară la mânie, și de-asta, numai eu sunt vinovat.

— Pentru ce v-ați certat? se interesă Geoffrey, neclintit de mărturisirea înlăcrimată a lui Belwain. Numai la compasiune nu-i stătea gândul.

Belwain văzu că nu-l impresionase, și continuă pe un ton mai

puțin dramatic:

— Fratele meu îmi făgăduise pământuri în plus, ca să le cultiv. Dar în fiecare an amâna iar data când să mi le dea, și totdeauna din fel de fel de pricini neînsemnate. Era un om bun, dar nu prea mărinimos din fire. Și, ultima dată când l-am văzut, eram sigure că aveam să primesc pământurile. Nu mă îndoiam! Își terminase toate motivele, adăugă el, dar iar mi-a legănat pe dinainte morcovul și, în ultima clipă, l-a tras.

În timp ce vorbea, chipul i se acoperise cu pete roșii, iar glasul îi devenise mai puțin smiorcăit.

— Ajunsesem la capătul răbdării și eram sătul de jocurile lui. I-am și spus, și am început să țipăm unul la altul. Și atunci, m-a amenințat, *my lord*. Da, m-a amenințat! Pe mine, singurul lui frate! A trebuit să plec. Thomas era un om foarte iute la mânie și avea mulți dușmani, să știi. Da, da, repetă el, avea o mulțime de dușmani.

— Și crezi că unul dintre acești „mulți dușmani” l-a ucis, pe el și familia lui?

— Da, sunt sigur! dădu din cap cu tărie Belwain. Îți spun din nou, *my lord*, eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Și am dovezi că nici nu eram pe-aici. I-am adus cu mine pe cei care-ți pot spune, dacă-mi îngădui să-i chem înăuntru.

— Nu mă îndoiesc că ai prieteni care vor declara că erai cu ei când au fost măcelăriți fratele tău și familia lui. Nici cea mai mică îndoială n-o am, reluă Geoffrey, pe un ton blajin, dar cu ochii reci ca gheața.

— Da! întări Belwain, încercând să se îndrepte de umeri. Nu sunt vinovat, și o pot dovedi.

— N-am spus că ești vinovat, replică Geoffrey.

Încercă să vorbească pe un ton neutru, căci nu dorea ca Belwain să afle ce simțea. Prefera să-l admenească, pentru a-l prinde mai ușor în cursă.

— Abia am început să cercetez chestiunea asta, înțelegi...

— Da, *my lord*. Dar sunt sigur că în cele din urmă voi pleca liber. Poate chiar ca nou stăpân al moșiei Montwright, hmm?...

Se opri tocmai la timp. Fusese cât pe ce să-și frece palmele de satisfacție. Mergea mai ușor decât se așteptase. Seniorul, deși

înspăimântător la înfățișare, avea o judecată foarte simplă, se grăbi Belwain să presupună.

— Fiul lui Thomas e moștenitorul Montwrightului, răspuse Geoffrey.

— Da, *my lord*, cum nu se poate mai adevărat, se grăbi Belwain să se corecteze. Dar, fiind singurul lui unchi, mi-am închipuit că, o dată ce voi fi dovedit nevinovat de fapta asta mârșavă, voi... vreau să zic, că vei pune băiatul sub ocrotirea mea. Așa zice la lege! adăugă el, cu convingere.

— Sora băiatului nu are încredere în tine, Belwain. Te socoate vinovat.

Geoffrey îi observă cu atenție reacția și simți cum începea să fiarbă de furie. Belwain rânjea disprețuitor.

— N-are habar de nimic! Și-o să vorbească altfel, când voi lua eu stăpânirea! pufni el. Prea i s-au îngăduit multe, fetișcanei ăleia!

„E un prost”, își spuse Geoffrey. „Prost și slab. O combinație periculoasă.”

— Vorbești despre soția mea, Belwain.

Cuvintele lui îl făcură pe Belwain să se albească la față, aproape căzând în genunchi.

— Soția dumitale! Îți cer iertăciune, *my lord*. N-am vrut să... adică...

— Destul! se răsti Geoffrey. Întoarce-te, la oamenii tăi și așteaptă să te chem din nou!

— N-am să stau aici...? întrebă Belwain, scâncind iar.

— Leși! răcni Geoffrey. Și bucură-te că pleci în viață Belwain. Încă nu ți-am rânduit nevinovăția.

Belwain deschise gura să protesteze, se gândi mai bine și o închise la loc. Se întoarse și ieși grăbit din cameră.

— Dumnezeule! Poate fi ăsta fratele lui Thomas? comentă Roger, cutremurându-se de repulsie, după ce ușile se închiseră.

— E fricos, și în același timp obraznic, răspuse, Geoffrey.

— Ce părere ai, Șoimule? El o fi făptașul? Oare el a plănuit-o, și a săvârșit-o?

— Tu ce zici, Roger? i-o întoarse Geoffrey.

— Vinovat, declară Roger.

— Pe ce pricină?

— Pe pricina... silei, recunosc el după un moment. Nimic mai mult. Aș vrea să fie vinovat.

— Atâta nu-i destul.

— Atunci, dumneata nu-l consideri vinovat, *my lord*?

— N-am spus asta. E prea devreme ca să mă rostesc. Belwain e un nătărău. S-a gândit să mintă în legătură cu cearta cu fratele lui, dar s-a răzgândit. I-am putut citi nehotărârea în ochi. Și e un om slab, Roger. Îl socot prea slab ca să urzească un plan atât de îndrăzneț. Pare să fie un bleg, nu un conducător.

— Da, la asta nu m-am gândit, mărturisi Roger.

— Nu-l cred pe de-a-ntregul nevinovat, dar nu el a plănuit atacul. De asta, bag mâna-n foc. Nu, repetă Geoffrey, clătinând din cap, altcineva a pus la cale fapta.

— Și acum ce-ai să faci?

— Am să-l scot pe vinovat la iveală, declară el. Și-l voi folosi pe Belwain ca pe o unealtă.

— Nu înțeleg.

— Trebuie să chibzuiesc bine planul, continuă Geoffrey. Poate voi câștiga încrederea lui Belwain, cu făgăduieli deșarte. Să sugerez că băiatul îi va fi dat în grijă. Atunci, vom vedea.

— Cum ai cugetat, *my lord*?

— Cel care-a urzit totul voia să pună mâna pe pământurile mele. Au atacat Montwright, prin urmare m-au atacat pe mine. Nimic nu e vreodată așa cum pare a fi. Nu faci decât să te amăgești, dacă-ți închipui răspunsul cel mai simplu.

— O lecție cu folos, *my lord*, înclină Roger din cap.

— Pe care-am învățat-o de timpuriu, Roger, recunosc Geoffrey. Vino, azi avem multe de făcut. Pune masa afară, iar eu mă voi îngriji de disputele dintre oamenii liberi și-i voi plăti pentru ce-au muncit.

— Se face, răspunse Roger, ridicându-se atât de grăbit, încât răsturnă banca, dar nu se osteni s-o ridice; stăpânul său era deja la ușă, așteptându-l.

— Roger, ți-l dau iar pe micul Thomas în grijă. Eu mă duc sus să vorbesc cu nevastă-mea, și-am să-ți trimit copilul. Așteaptă aici.

— Și Lady Elizabeth? Vrei să-i port de grijă azi?

— Nu, asta-i datoria mea, răspunse Geoffrey. Oricât ar părea de necuvenit, azi va sta lângă mine. Vreau să știu unde e clipă de clipă, atâta vreme cât Belwain și ai lui sunt prin preajmă.

— Ca s-o aperi de Belwain, dădu din cap Roger.

— Și să-l apăr pe Belwain de ea, replică Geoffrey, cu un ușor zâmbet. Va încerca să-l ucidă, să știi. Și mă bate gândul că s-ar putea să fie în stare s-o facă.

Roger încuviință din nou, încercând să nu zâmbească.

Elizabeth avu nevoie de ceva vreme ca să-și vină în fire. Îi venea ba să-l zgâlțâie pe băiatul care nu se mai liniștea, ba să-l ia în brațe, încercând să-i explice de ce era într-un asemenea hal.

Micul Thomas nu-și mai amintea nimic – nici măcar jocurile pe care le jucaseră de nenumărate ori în trecut. Cu atât mai bine, căci Elizabeth era prea preocupată ca să-i ardă de jocuri.

Când Geoffrey deschise ușa, o găsi lângă fereastră, ținându-și fratele de mână. Copilul părea uimit.

— Du-te la Roger, băiete. Te așteaptă la piciorul scării.

Porunca lui Geoffrey îl mai însenină pe Thomas care alergă spre ușă. Mâna baronului îl opri.

— Ascultă-mă cu băgare de seamă, Thomas. Nu te miști de lângă Roger. Înțelegi ce-ți zic? Îl întrebă el, ferm.

Băiatul simți seriozitatea ordinului.

— Nu mă mișc de lângă el, repetă.

Geoffrey dădu din cap, iar Thomas ieși grăbit. Încet, gânditor, baronul închise ușa și se întoarse spre Elizabeth. Fu surprins s-o vadă la doar doi pași de el. Părea relaxată, dar în ochi i se citeau chinul și durerea.

Cu glas scăzut, Geoffrey spuse:

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, Elizabeth, c-ai să ascuți ceea ce am să-ți spun. Ai să ascuți până la capăt și-mi vei respecta hotărârea.

Elizabeth se încruntă. Ceea ce-i cerea era cu neputință.

— Nu-ți pot da cuvântul, *my lord*. Nu pot! Nu-mi cere asta! replică ea, încercând zadarnic să-și stăpânească frământarea din voce.

— Dar ai să mă asculți?

— L-ai găsit pe Belwain nevinovat.

Geoffrey simți umerii Elizabethei începând să se înmoaie sub mâinile lui.

— N-am spus asta.

— Atunci, în ochii tăi e vinovat?

— Nici pe asta n-am spus-o, se răsti el, tot mai nervos.

— Dar...

— Încetează! Ji-am cerut să mă asculți, repetă Geoffrey. Și nu vreau să mă întrerupi până nu termin. Măcar atâta lucru vrei să faci, femeie?

Elizabeth își dădea seama că soțul ei era iritat și abia reușea să-și țină cumpătul.

— N-am să te întrerup, promise ea hotărâtă să se țină de cuvânt.

— Pentru început, afirmă Geoffrey, mai îmblânzit, să știi că nu-s dator să-ți spun nimic. Înțelegei asta?

Elizabeth dădu din cap, așteptându-l cu nerăbdare să vorbească mai departe.

— Ești nevasta mea. Nu-s obligat să-ți dau socoteală, și pe viitor nici nu cred c-am s-o mai fac vreodată. Nu ai căderea să știi ce gândesc și ce fac. Și pe asta o înțelegeți?

La drept vorbind, Elizabeth nu înțelegea. Tatăl ei împărtășise toate bucuriile și necazurile cu soția lui – și așa se cădea să fie. De ce nu înțelegea și bărbatul ei acest lucru? Oare părinții lui fuseseră chiar atât de diferiți de ai săi? se întrebă. Își puse în minte să-l întrebe, mai târziu. Deocamdată, avea să-i dea dreptate. Dădu iar din cap și-și împreună mâinile.

Geoffrey îi eliberă umerii, apoi se așeză pe unul dintre cele două jilțuri, cu picioarele rezemate de pat, privind-o.

— Unchiul tău nici nu se compară cu tatăl tău, începui el. Îmi vine greu să cred că sunt cu adevărat frați.

Se opri pentru un timp, cu privirea în gol, pe lângă Elizabeth.

— E prea simplu, răspunsul ăsta, murmură, mai mult pentru sine.

Nedumerită, Elizabeth ar fi vrut să-l întrebe despre ce vorbea, dar păstră tăcerea.

— Nu cred că Belwain e cel care a pus la cale măcelul.

Gata o spusese. Își privi soția, așteptându-i reacția.

Elizabeth îi înfruntă privirea, în așteptare. Simțea că o punea la încercare cumva, dar nu-i înțelegea motivele. Nu știa prin ce chinuri trecea?

Calmul ei îl mulțumi pe războinic.

— Răspunde-mi la o întrebare, Elizabeth. Îl socoți pe unchiul tău un om deștept? Spune-mi ce știi despre caracterul lui.

Elizabeth simți că răspunsul era important pentru soțul ei, deși nu știa de ce.

— Cred că e preocupat numai de sine și-l interesează numai plăcerile lui.

— Și din ce motive?

— Ori de câte ori venea în vizită, niciodată nu ne dădea vreo atenție, surorilor și fratelui meu, și nici mie. Nu-l interesa familia. Și de cum venea acasă tatăl meu, Belwain începea cu pretențiile și cu nevoile lui. Mereu cerea mai mult, dar nicicând nu dădea nimic.

Se apropie de pat și se așeză, înainte de a continua.

— Nu avea iubire în suflet, de asta-l cred mai mult decât capabil să fi poruncit omorurile. Și loialitatea îi lipsea cu totul. Nu-ți pot da niciun exemplu, dar o știu, în adâncul inimii. Iar pentru mine, nimic nu e mai păgân -decât necredința. Cât despre deșteptăciune, nu, nu cred că pe Belwain îl dă mintea afară din casă. Altminteri, s-ar fi dumirit demult cum să se poarte cu tatăl meu. L-ar fi luat altfel, ca să capete ceea ce voia.

— E un om slab, nu ești de acord?

— Da, e foarte slab, îi dădu ea dreptate. Dar și e rău la suflet.

— Nu sunt nici de acord cu tine, nici nu te contrazic, spuse Geoffrey. Felul lui de-a se purta nu-mi place deloc.

— Mama i-a spus tatei că Belwain suferă de necazul regelui, șopti Elizabeth. Am auzit-o.

— Necazul regelui?

Geoffrey nu mai auzise niciodată această expresie.

Soția lui se înroși în obraji, dar îi răspunse:

— Acela de a prefera bărbații în locul femeilor.

Geoffrey sări de pe scaun, ca și cum l-ar fi străbătut o lovitură

de trăsnet.

— William ți-ar tăia limba, să-ți audă blasfemia! mugi el.

— Atunci, nu e adevărat? Întrebă Elizabeth, fără să-i ia în seamă mânia.

— Nu, nu e adevărat! se răsti Geoffrey. Niciodată să nu mai rostești asemenea cuvinte, nevastă. E totuna cu trădarea!

— Da, bărbate, se învoi Elizabeth. Mă bucur că nu e adevărat.

— William e căsătorit! continuă soțul ei. Și nu se cade să discutăm...

— Dar un bărbat poate fi căsătorit, nu-i așa, și totuși să prefere compania altor...

— Încetează, am zis!

Dumnezeule, cât îl mai exaspera! Să vorbească despre asemenea lucruri ca și cum ar fi fost nimicuri de familie... Îl înfuria și-l amuza în același timp. Mai avea multe de învățat.

— Da, *my lord*

În vocea Elizabethei se simțea căința, dar Geoffrey se întrebă cât de sinceră era.

— Îmi pare rău, bărbate. Te-am abătut de la ce spuneai.

— Hmm... Mârâi Geoffrey gros, din gâtlej, clătinând din cap, pentru a-și pune gândurile în rânduială. Am să-ți spun ce concluzii am tras până acum, nevastă. Unchiul tău e un om slab. Slab și prost.

— Pot să te întreb ceva, bărbate? se interesă Elizabeth, pe un ton blajin.

— Poți, declară soțul ei.

— Ai să-l ucizi tu, sau trebuie s-o fac eu?

Întrebarea ei rostită atât de senin îl irită iar pe Geoffrey.

— Pentru moment, n-o s-o facă nimeni. Avem nevoie de Belwain, Elizabeth. Iar acum, n-ai să-mi mai pui nicio altă întrebare până nu termin, se grăbi el să adauge.

Elizabeth dădu din cap, încruntându-se.

— Nu cred că el a pus la cale planul, deși am impresia că a luat parte, cumva. E un om care-i urmează pe alții, nu care conduce, și-i prea prost ca să plănuiască o asemenea faptă.

Deși îi era greu s-o recunoască, Elizabeth știa că soțul ei spunea adevărul. Încă de la început, avusese sentimentul

săcâitor că Belwain nu era singurul implicat. Vinovat, da! Dar alții? Până acum, refuzase să se gândească la asta.

— Belwain va fi momeală, nevastă. Cred c-o să ne ducă la cel din ascunzătoare. Am un plan, adăugă Geoffrey, iar tu îmi vei da cuvântul tău c-ai să mă ajuți.

— Dar cine altcineva mai are de câștigat? întrebă Elizabeth, neputând să mai păstreze tăcerea.

— Mai este unul; deși încă n-am să-ți spun numele lui. S-ar putea să mă înșel. Trebuie să ai încredere-n mine în privința asta, Elizabeth.

Soția lui nu-i răspunse, continuând doar să-l privească, în așteptare.

— Am să-ți cer acum un lucru foarte dificil, urmă el. Vei avea nevoie de curaj.

— Ce anume?

— Ai văzut ce s-a întâmplat, și-ți amintești cum arătau la chip cei ce nu aveau măști. Astă-seară, trupele lui Belwain vor fi primite în cetate.

Elizabeth făcu ochii mari, dar Geoffrey continuă:

— Nu-ți face griji, avem mult mai mulți ostași decât ei. Nu va fi nicio primejdie. La cină vei sta lângă mine, și vei putea vedea dacă vreunul dintre oamenii lui a luat parte la atac.

— Belwain va lua masa cu noi?

— Da. Vreau să creadă că-l socotesc nevinovat, Elizabeth. Dacă se simte în siguranță, va lăsa să-i scape câte ceva.

— Îmi ceri foarte mult, șopti ea. Nu știu dac-am să fiu în stare să...

— Poți să te mulțumești doar cu moartea lui Belwain, când știi că mai e unul la fel de vinovat ca el?

Elizabeth nu răspunse imediat.

— Nu, n-aș avea liniște, recunosc eu într-un târziu. Trebuie să aflu tot adevărul.

— Și poți face ceea ce-ți cer?

— Da, încuviință ea, întrebându-se în gând dacă putea într-adevăr sau nu. Dar n-am putea merge la tabăra lor din afara zidurilor, în loc să-i primim înăuntru?

— Nu, refuză Geoffrey. Aici, ești mai în siguranță.

Elizabeth își îndreaptă umerii și se ridică.

— Sunt multe de făcut până diseară, spuse ea. Îi voi da instrucțiuni bucătăresei. Mâinile-i tremurau. Avea multe la care să se gândească, și se simțea copleșită de nedumerire.

— Vino aici, Elizabeth, o chemă Geoffrey, cu blândețe.

Dând din cap, soția lui veni încet lângă el. Până să poată clipi din ochi, Geoffrey o luă pe genunchi și o sărută apăsător pe buze. Respirația lui era caldă, cu gust de izmă. Elizabeth tocmai începea să-i răspundă, când Geoffrey puse capăt sărutului.

— Azi-noapte nu te-a durut? întrebă el încet, zâmbind când o văzu cât de fermecător roșea.

— Nu foarte tare, răspunse Elizabeth, privindu-i bărbia.

Îl auzi chicotind și ridică iar ochii spre ai lui. Acolo se citea tandrețea.

— Nici pe dumneata nu te-a durut, *my lord*? îl întrebă, pe un ton inocent.

— Nu prea, replică Geoffrey, când își reveni din surprindere.

Constată că-i plăcea când îl tachină, îi plăcea licărirea poznașă din ochii ei. Dumnezeule, numai de-ar fi putut pune capăt cât mai curând cu puțință chinului cauzat de uciderea familiei ei! Voia să-i vadă pe față numai bucuria, s-o audă râzând.

O ridică de pe genunchi și se sculă și el.

— N-avem timp de dragoste acum, nevastă. Suntem în plină zi.

— Și numai noaptea putem fi afectuoși? replică Elizabeth.

Voise să facă încă o glumă, dar își văzu soțul dând din cap cu convingere.

— Vorbești serios? îl întrebă, aproape râzând.

— Sigur că vorbesc serios! Nu-ți bate joc de mine, Elizabeth, o muștră el, cu asprime. Nu se cade să ne arătăm afecțiunea în fața oamenilor mei. Ai face bine să înveți asta. Cunoaște-ți locul, femeie!

Tonul său nu părea furios, amintind mai de grabă de al unui om vârstnic care-i dădea lecții unui copil despre obiceiurile de la curte. Iar această atitudine începea s-o înfurie pe Elizabeth.

— Și care e locul meu, bărbate? întrebă ea, fără să-și ascundă iritarea, cu mâinile în șolduri.

Geoffrey se duse la ușa și o deschise, înainte de a se întoarce iar spre soția lui.

— Te-am întrebat care mi-e locul? repetă ea.

Furia din vocea ei îl nedumerea. Se purta cam ca propriul său armăsar, când i se prindea câte un ciuline sub șa.

— Care ți-e locul? repetă el, încruntat. Cum adică?

— Adică așa: care mi-e locul?! aproape că strigă Elizabeth. Lângă tine, sau înapoia ta, bărbate? La asta să-mi răspunzi!

— Păi, înapoia mea, desigur. Așa stă-n firea lucrurilor.

După expresia de pe fața ei, Geoffrey înțelese că răspunsul n-o mulțumise. Fără a-i mai da timp să spună ceva, trânti ușa, clătinând din cap. Da, da, avea multe de învățat, nevasta asta nouă a lui! Foarte multe avea de învățat!

„Te înșeli, bărbate al meu,” răspunse Elizabeth în sinea ei, de îndată ce ușa se închise. N-am să mă pitesc în spatele tău, „jură ea.” La fel ca mama mea, îți voi sta alături în căsnicia asta.” O, da, avea multe de învățat, bărbatul acesta nou al ei! Foarte multe avea de învățat!

CAPITOLUL 6

Guyton, intendentul responsabil cu tot conacul, fusese ucis în timpul atacului, precum și Angus, arendașul care se îngrijea de cultivarea pământurilor moșierului. Iar Elizabeth știa că mai lipseau și alții, despre care nu se mai auzise nimic.

Trebuia să fie numiți oameni noi în slujbe, și cât mai curând, căci pretutindeni domnea dezordinea. Mai întâi, însă, avea să facă ceea ce-i făgăduise soțului ei. O găsi pe Sara și o puse să se ocupe de pregătirile pentru cină.

— Masa va fi cam sărăcăcioasă, față de cum s-a deprins Belwain, Sară.

Urmau să aibă destule antricoate de mistreț, plăcinte cu carne de porumbel și pateuri cu fazan, dar nicio delicatesă, ca păunii și lebedele fripte, sau păsări de curte.

— Ai grijă să fie destule dulciuri la desert, iar apoi slugile să servească ghimbir și poame.

— Vom avea nevoie de multă bere, *my lady*, căci dulciurile și mirodeniile au să-i înseteze.

— Tocmai ăsta-i planul, Sară. Spune-le servitori lor să nu lase nicio cupă neumplută. Berea le va tulbura mințile și le va dezlega limbile.

Sara dădu din cap.

— Pricep, stăpână, și-am să-ți spun că-s tare ușurată. La început, n-am înțeles cum de acelu... om i se îngăduie să stea la masa tatălui dumitale. Socoteam că era un sacrilegiu, pe care dumneata îl încurajai.

— Avem pricini, o liniști Elizabeth. Nu-ți pierde încrederea-n mine, Sară. Și nu-mi pune la îndoială planurile.

O bătu pe braț și ieși din sală, pornind spre curte, unde soțul ei ținea județ. Era dornică să asiste, să vadă cum chestiona oamenii și cum judecă pricinile.

La mică depărtare în fața treptelor fusese pusă o masă lungă de lemn, iar Geoffrey stătea așezat cu spatele spre castel, în același jilț pe care-l folosisese tatăl ei. Înapoia lui stătea în picioare Roger, cu o mână pe garda spadei. În fața mesei se adunaseră mai mulți bărbați, care stăteau despărțiți în două grupuri. Un om, în care Elizabeth îl recunoscuse pe unul dintre tăbăcari, stătea în mijloc, cu capul plecat.

Scutierul îi făcu semn Elizabethei să se apropie și-i arătă un taburet.

— Trebuie să șezi aici, o informă el.

— Porunca soțului meu? Întrebă în șoaptă Elizabeth.

Gerald dă din cap, încântat că stăpâna lui înțelesese.

Elizabeth privi spre ceafa lui Geoffrey, întrebând în sinea ei: „Va să zică, și când șed, tot în spatele tău stau, bărbate? Să stau înapoia ta, să șed înapoia ta, așa gândești? Ei bine, eu *n-aș* prea crede, Baron Geoffrey! Ai multe de învățat, bărbate al meu, iar lecțiile vor începe chiar de-acum!”

Zâmbi, mai mult pentru sine, apoi ridică scăunelul. Scutierul o privi cu gura căscată în timp ce ducea taburetul la masă. O privea și Roger, iar Elizabeth se uită la el să-i vadă expresia. Aghiotantul lui Geoffrey clătina discret din cap, semn că ceea ce încerca nu era permis, dar Elizabeth nu făcu decât să zâmbească

și mai larg, dând din cap în semn că înțelegea destul de bine. Chipul încruntat al lui Roger deveni o mască lipsită de expresie, aproape plictisită, dar noua lui stăpână nu se lăsă amăgită. Îi vedea amuzamentul în ochi.

Geoffrey tocmai rostea o frază, când soția lui apăru alături. Își pierdu șirul gândurilor, în timp ce o privea cu coada ochiului cum se așeza lângă el. Îndrăzneala ei îl făcuse să-și piardă darul vorbirii.

Chiar și când își reveni din uimire, refuză s-o bage în seamă. „Ai multe de învățat, Elizabeth,” cugeta el, iritat. Apoi își dresе graiul și încercă să-și amintească ce spunea când fusese întrerupt.

— Unde rămăsesem? mormăi el peste umăr, spre Roger.

Vasalul se aplecă și-i șopti câteva cuvinte la ureche, iar Geoffrey dădu din cap.

— Învinuirea ce ți se aduce e într-adevăr serioasă. Ai înțeles că e neîngăduit să vânezi în pădurea stăpânului?

— Înțeleg regulile, baroane, replică tăbăcarul. Ani de zile i-am fost supus credincios lui Thomas Montwright.

Câțiva oameni din mulțime dădură din capete a încuviințare. Elizabeth îl cunoștea pe acuzat, știa că se numea Mendel, și era blând din fire. Nu și-l putea închipui vinovat de nicio faptă rea, gravă sau mai puțin.

— Învinuirea e aceea de a fi vânat în pădurea stăpânului, reluă Geoffrey, și deși, din câte-am înțeles, Lordul Thomas, Dumnezeu să-l odihnească, îngăduia să se vâneze unele aniinale, la cerbi numai el avea dreptul. Și totuși, ai fost văzut târând un cerb ucis.

— Nu tăgăduiesc, răspuse Mendel. Am omorât într-adevăr animalul, dar cu motive întemeiate.

— Să le auzim! ceru Geoffrey.

— Cerbul era rănit și se chinuia, replică Mendel. Avea piciorul dinainte rupt. Nu știu cum s-a întâmplat, dar când am văzut că nu mai avea scăpare, l-am ucis repede, ca să-l cruț de chinuri, și tocmai îi aduceam trupul încoace, când mi-au ieșit în cale ostașii. Asta-i adevărul, cum îl știu, încheie el.

— Se află aici cineva care să pună zălog pentru bună credință a acestui om?

— Da, *my lord*, răspunse un glas.

Mulțimea se despărți în două, iar Maynard, grăjdarul, ieși în față.

— Zi ce ai de spus, porunci Geoffrey.

— Îl cunosc pe Mendel de ani buni, *my lord*, și întotdeauna l-am știut că fiind un om cinstit și sincer.

— Roger? Întrebă Geoffrey. Ai cercetat animalul așa cum ți-am poruncit?

— Da, baroane. Avea osul rupt.

— Mai spune-mi un lucru, Mendel. Ce căutai în pădure? Plecase-și la vânătoare de iepuri, pasă-mi-te?

— Ba, *my lord*. Am plătit un gologan și jumătate pentru privilegiul de a ține acolo doi porci, și mă dusesem să văd de ei.

— Hmm... făcu Gepffrey.

Îl mai privi un timp pe omul din fața lui, în timp ce restul se foiau de pe în picior pe altul.

— Te găsesc nevinovat, Mendel.

Mulțimea se bucură. Un val de urale se făcu auzit, iar Elizabeth zâmbi mulțumită.

Oamenii începură să se împrăstie, iar Elizabeth găsi mai cuminte să se scuze înainte ca soțul ei să-i dea atenție – dar, din păcate, nu se grăbi destul. Mâna lui i se lăsă pe braț, grea cât trei bombarde.

— Pentru că Belwain și oamenii lui sunt în preajmă, azi ți-am îngăduit cutezanța.

O strânse de braț, adăugând:

— Am făcut o excepție, nevastă. Înțelegi?

— Te-am auzit, *my lord*, deși nu știu de ce ești atât de nemulțumit. Mama mea stătea mereu lângă soțul ei. Așa e în firea lucrurilor, încheie ea, cu o privire nevinovată.

— Ba *nu* e în firea lucrurilor așa! replică Geoffrey, mai tare.

— Nu? Întrebă Elizabeth, cu toată mirarea inocentă de care era în stare, acoperindu-i mâna cu a ei. Nu fac decât să urmez pilda părinților mei; *my lord*.

Geoffrey îi dădu drumul, trăgându-și și mâna de sub a ei.

— Și *nu* se cuvine să mă atingi așa de față cu alții, nevastă.

Văzând, din expresia uimită de pe fața ei, că nici cu asta nu

era de acord, oftă.

— Nu e vremea acum să discutăm, nevastă. Am să-ți dau o lecție diseară, despre îndatoririle și locul tău.

— Abia aștept; replică Elizabeth, străduindu-se să-și ascundă iritarea.

„Și tot diseară am să-ți dau și eu o lecție, *my lord*.” adăugă, în sinea ei.

Fără să-i mai spună o vorbă, se ridică de pe scăunel și plecă încet, spre „sala cea mare.” Sara îi ieși imediat în cale, iar Elizabeth fu mulțumită să-și alunge gândurile despre soțul ei și purtarea lui. Avea multe treburi de făcut.

Un ceas mai târziu, se simțea ca o cârpă. Se părea că nicio poruncă nu era îndeplinită dacă n-o dădea cu gura ei, uneori chiar de mai multe ori, până când servitorii înțelegeau ce voia. Cei mai mulți nu se pricepeau la treburile cerute, iar Elizabeth abia își păstra răbdarea. La urma urmei, își dădeau toată străduința.

— Dacă Gerty mai sparge o singură cană, n-o să ne mai ajungă pentru toți mesenii, Sară, bombăni ea, când auzi pentru a treia oară o trosnitură.

Sara îi răspunse ceva, dar Elizabeth n-o auzi, din cauza vaietelor de-afară. Recunoscuse vocea micului Thomas și înțelese că ceva îl necăjea foarte tare.

Tocmai se pregătea să se ducă să vadă ce era, când băiatul năvăli în sală, urmat de Roger, care încerca să prindă câinii. Dulăii îl tot împingeau pe copil cu boturile în spate, făcându-l să alerge și mai repede.

— Cred că te joci cu ei, Thomas! fu nevoită Elizabeth să țipe, ca să se facă auzită.

Îl înhăță de ceafă pe Thor, cel mai mare dintre cei doi, în timp ce Roger îl scăpa iar pe celălalt, și se prăbușea pe pardoseală, cu zgomot. Fu gata să cadă și ea, când fratele ei îi lovi picioarele din spate și se agăță de fuste.

— Încetează cu urletele, răcni Elizabeth, sau de nu, o să-ți dau eu o pricină să urli!

— Amin, mormăi Roger, chinându-se să se ridice – ceea ce era cam greu, căci Garth, un câine foarte iubitor, stătea cu labela pe

pieptul lui; ca să se rezeme mai bine în timp ce-i linge chipul încruntat.

— Ce se întâmplă aici?

Ridicând privirile, Elizabeth și Roger îl văzură pr Geoffrey în ușă. Până și micul Thomas se uită pe furiș spre stăpân, din spatele Elizabethei.

Cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri, omul arăta într-adevăr exasperat – dar la fel de exasperată era și Elizabeth. Din bucătărie se auzi încă o trosnitură de cană spartă, făcând-o să scrâșnească din dinți.

— Vino aici, Thomas! porunci Geoffrey.

Glasul îi era aspru, iar Elizabethei îi veni să-și ferească fratele mai mic de furia soțului ei. Nu credea că Geoffrey i-ar fi făcut vreun rău, dar era îngrijorată ca vorbele lui severe să nu-l necăjească pe sensibilul Thomas.

Dintr-o mișcare sigură, Geoffrey trase la o parte câinele de pe Roger.

— Șezi! îi spuse el animalului – care, slavă Domnului, se îndură să-l asculte. Aștept, băiete! reluă, spre Thomas încrucișându-și brațele pe piept.

Micul Thomas văzu că amândoi câinii se liniștiseră și, ocolindu-i, alergă la Geoffrey.

— Pe tine te-am auzit tocmai de-afară, orăcând ca un țânc? îl întrebă baronul.

Imediat ce auzi despre țânci, micul Thomas se opri din plâns, ștergându-se la ochi cu mâneca tunicii.

— Nu-mi plac... se bâlbâi el. Vor să-mi mănânce brațele.

Elizabeth nu mai putu tăcea.

— Ce prostii vorbești, Thomas! se răsti ea. Nu vezi cum dau din coadă? Când fac așa, înseamnă că se bucură.

— Am să-i mai țin puțin legați, Thomas, spuse Geoffrey. Dar de-acum încolo, va fi datoria ta să le duci mâncarea și să vezi să aibă destulă apă. Iar dacă aud că nu ți-ai făcut treaba, vei fi pedepsit. Ai înțeles ce-am spus?

— Am s-o fac, *my lord*, răspunse Thomas. N-o să-mi mai fie frică. Dacă-s legați, nu pot să mă muște.

Geoffrey oftă, dând din cap.

— Da, nu vor mai putea să te muște, iar după ce le dai de mâncare, se vor bizui pe tine.

— Stăpână? strigă Sară, din ușa bucătăriei. S-a răsturnat ciubărul nou cu bere. A fost un accident...

Elizabeth închise ochii, înnebunită.

— Vezi să șteargă pe jos, Sară, fu singurul ei răspuns.

— Eu mă duc să leg câinii, o întrerupse Roger. Băiete, vino cu mine.

Strigățul unui străjer, care anunța că se apropia, cineva de poartă, îl opri. După ce-i aruncă o privire lui Geoffrey, îl luă pe Thomas în brațe și și-l aruncă pe umăr.

— Avem musafiri, spuse Geoffrey, privind-și soția. A venit bunicul tău.

Elizabeth uită de orice enervare și oboseală. În culmea bucuriei, fu cât pe ce să-și îmbrățișeze soțul.

— Chiar a venit aici? întrebă ea, cu sufletul la gură, netezindu-și părul.

— Te bucuri? replică Geoffrey.

— Da, *my lord*, mă bucur foarte tare! declară Elizabeth, bătând din palme.

Dădu să treacă pe lângă el, grăbită să-și salute bunicul, dar mâna lui Geoffrey o opri.

— Îl vom întâmpina împreună.

Elizabeth își dădu seama că așa se cădea și dădu din cap. Geoffrey îi eliberă brațul și porniră amândoi spre scara de la intrare.

La porunca baronului, porțile se deschiseră și bunicul ei, călare pe un bidiviu alb pe care Elizabeth nu-l mai văzuse, intră în galop. Purta, ca întotdeauna, tunică și pantaloni cenușii, cu blana de animal sălbatic în chip de capă, pe umeri, și în jurul picioarelor. O altă fâșie de blană îi acoperea părul blond-albicios, înclinată peste un ochi. Stătea mândru în șa; viteazul ei bunic.

Dacă era uimit de personajul care descăleca în fața lui, Geoffrey își ascunse bine sentimentele. Elizabeth îi aruncă o privire, cu zâmbetul pe buze.

Bunicul ei era un om extrem de înalt, care mergea cu pași enormi. Plesni calul pe crupă, trimițându-l la grajd, apoi se

întoarse și porni spre Elizabeth.

— Am venit de îndată ce am primit veste de la tine, începu el, cu glas puternic. Dumneata ești baronul aici? îl întrebă apoi pe Geoffrey.

— Eu sunt.

Uriășul dădu din cap, studiindu-l pe omul care stătea lângă nepoata lui. Când termină inspecția, mai dădu o dată din cap și se întoarse spre Elizabeth.

— Nu-i urezi bun-venit bunicului tău? întrebă el, încet.

Elizabeth nu avu nevoie de alt îndemn. Coborî în fugă treptele și se aruncă în brațele deschise ale bunicului ei, cuprinzându-l pe după gât.

— Slavă Domnului că ai venit! îi șopti ea la ureche, în timp ce bătrânul uriaș o ridica în aer.

— Vorbim mai târziu, copilă, răspuse el tot în șoaptă. Ești bine, micuță vikingă?

— Nu mai sunt mica Vikingă, bunicule, ci baronesă. Lasă-mă jos, și-am să te prezint soțului meu.

Aruncă o privire spre Geoffrey, văzu că era încruntat și adăugă, astfel încât să audă și el:

— Soțul meu e un om foarte răbdător, când mă comport cum nu se cuvine.

Bunicul o puse la loc pe pământ, strângând-o încă o dată în brațe cu entuziasm, apoi se întoarse spre Geoffrey.

Privindu-l pe războinic, întrebă:

— Nepoata mea, cununia a fost silită?

Glasul îi suna cam amenințător, dar Geoffrey își păstră calmul. Se întoarse și el spre soția lui, așteptându-i răspunsul.

— Nu, bunicule, n-a fost cu de-a sila, răspuse Elizabeth serioasă, privind-și soțul. Sunt foarte fericită.

Umerii lui Geoffrey părău să se relaxeze puțin, deși nu zâmbi. Glasul bubuitor al bunicului ei se făcu auzit din nou:

— Atunci, de ce atâta grabă, mă întreb. Mi-ar fi plăcut să te văd mireasă.

— Era așa un haos, că soțul meu a găsit de cuviință că e mai bine să nu așteptăm. Și nu s-ar fi convenit să facem o sărbătoare mare, după cele ce se întâmplaseră aici, bunicule.

— Un motiv în plus ca să așteptați, susținu bătrânul, continuând să-l privească pe baron, iar Elizabeth observă că tonul nu-i mai era prietenos.

Oare ce urmărea? se întrebă ea, începând să se îngrijoreze.

— A fost hotărârea *mea*, replică Geoffrey, pe același ton agresiv. Nimeni să nu-ndrăznească să-mi ceară socoteală.

Știa bine că era pus la încercare, deși nu înțelegea de ce. Dar oricare ar fi fost motivul, trebuia să-i arate acelui nou provocator cine era stăpânul.

— Nu îngenunchezi în fața mea, continuă el. Nici credință nu mi-ai jurat, deși știi că eu sunt baronul aici.

Își duse mâna la gardă spadei, semn că era gata de luptă, la nevoie.

— Sunt proscris, răspuse bunicul ei. Ai găsi legământul meu onorabil?

— Da, dădu din cap Geoffrey.

Chipul bătrânului deveni mai destins, în timp ce se gândea ce să facă în continuare.

— Știi toate amănuntele, *my lord*? Sunt saxon cu sânge curat, și cândva am fost nobil. Și totuși, îmi ceri să-ți jur credință? N-am pământuri de apărat.

— Îți pretind loialitatea, sau viața. Decizia îți aparține.

Elizabeth nu înțelegea ce se întâmpla între cei doi oameni. O cuprinse teama, în timp ce urmărea duelul forțe între soțul și bunicul ei.

Geoffrey îi observase îngrijorarea, și spera să nu intervină. Trebuia neapărat să câștige încrederea și loialitatea bunicului ei, și cu toate că nu-i spusese soției sale motivele, se aștepta să păstreze tăcerea.

— Du-te la soțul tău, îi spuse încet bătrânul, dar Geoffrey auzi.

În clipa următoare, jocul se sfârși. Cu gestul cel mai firesc, bunicul ei își scoase căciula de blană și se lăsă într-un genunchi în fața lui Geoffrey. Cu glas limpede și puternic, spuse:

— Eu, Elslow Kent Hampton, îți dăruiesc loialitatea mea și jur în această zi nicicând să nu te trădez.

— Ridică-te, răspuse Geoffrey.

Din glas îi pierise orice asprime, iar Elizabeth își dădu seama

că era mulțumit. Soțul ei coborî treptele și puse o mână pe umărul noului său neam.

— Am mult de discutat cu tine, până să se înnopteze, acum că-mi ești loial.

Geoffrey nu era pregătit pentru palma doborâtoare pe care o primi pe umăr, nici pentru hohotul de râs care făcu să-i țiuie urechile.

— Timpul meu îți aparține, *my lord*, căci timpul e tot ce am de dăruit. Și mă frământă și pe mine multe... multe întrebări pe care aș vrea să ți pe pun.

— Așa să fie, răspuse Geoffrey.

— Te-ai fi luptat cu mine ca să-mi cucerești credința? întrebă bătrânul, chicotind.

— Da, și aș fi învins, zâmbi baronul.

— Nu fi așa de sigur. În oasele astea bătrâne a mai rămas o fărâmă de putere. Socot că aș avea de partea mea înțelepciunea vârstei.

La vederea reacției lui Geoffrey, ochii îi scânteiară. Apoi, baronul începu să râdă.

— Nicio șansă, replică el. Eu am puterea oaselor tinere, bătrâne, și te-aș fi doborât dintr-o lovitură.

— Ha! Acum n-o să știm niciodată sigur, nu-i așa? îl tachină bunicul Elizabethei.

Își aruncă brațul pe după umerii lui Geoffrey, ca și cum ar fi fost doi prieteni din copilărie, și schimbă vorba, fără a-i lăsa vreme să răspundă:

— Știi ce comoară e noua ta soție?

Apoi, înainte că Geoffrey să poată vorbi, continuă:

— Mă arde cumplit gâtulejul după ceva rece, baroane. Închină o cupă cu mine pentru căsătoria voastră.

Chicotind, Geoffrey îl conduse pe scară și amândoi intrară în conac. Apoi, Elizabeth își auzi bunicul spunând ceva, mai încet, urmat de râsul puternic al soțului ei. Râdea cu adevărat! Ridicând privirea spre cer, Elizabeth văzu că soarele strălucea. Uluitor, își spuse. Nicăieri nu se vedea nici urmă de nor!

* * *

Era aproape ora cinei, iar Geoffrey continua să fie adâncit în

conversație cu bunicul Elizabethei. Stăteau la masa cea lungă, față-n față cu cămile de bere între ei. De două ori încercase Elizabeth să li se alăture, de ambele dăți amuțiseră, privind-o lung. Era limpede că nu voiau să se amestece.

Elizabeth știa că vorbeau despre Belwain și despre „celălalt” la care se referise Geoffrey, și bănuia că-și făceau planuri. „Doamne, dă-mi putere să văd șarada asta dusă până la capăt, să nu-mi înfig pumnalul în inima lui Belwain când am să mă uit la el.”

Devenea tot mai neliniștită. Ieși la o plimbare, ca să se mai calmeze, și deși nu se putea îndura să viziteze mormintele, porni într-acolo. Soarele asfințea, scaldând zarea într-o văpaie portocalie. În depărtare, pe colină, se vedeau crucile de lemn înfipite în movilițele de pământ din locul unde-i fusese înmormântată familia.

— Nepoată? se auzi glasul bunicului ei, făcând-o să se întoarcă și să-l vadă cum se apropia.

— Chiar în clipa asta îmi doream să te am alături, zâmbi ea. Bunicule, mă bucur așa de mult că ai venit!

Îi luă mâna într-ale ei, strângându-i-o cu putere.

— Te duceai la morminte? întrebă bunicul ei.

— Nu, recunosc Elizabeth. Încă nu-mi pot lua rămas-bun de la ei.

— Dar de plâns, ai plâns după părinții și surorile tale? continuă el, încet.

— Nu. Poate când o să fie totul gata, când Belwain își va primi pedeapsa...

— Nu aștepta, o sfătui el, plânge-i acum, până nu ți se adună prea mult amarul în suflet. Pe urmă, o să te otrăvească și vei ajunge o femeie înrăită. Mama ta n-ar fi vrut asta.

Elizabeth stătu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu din cap a încuviințare.

— Voi încerca, dacă-ți face plăcere, bunicule.

— Tot ce faci tu îmi place, nepoata mea. Nu știi asta?

Așa era, o iubea fără nicio rețineră sau regulă și, lucrul cel mai important, o iubea așa cum era.

— Acum ai o viață nouă, Elizabeth. Ești într-adevăr mulțumită

cu Geoffrey?

— E prea devreme ca să știu asta, replică ea, în timp ce porneau din loc, unul lângă altul. Încerc să urmez pilda mamei, ca soție, dar mi-e foarte greu. Geoffrey nu seamănă deloc cu tata. E așa de dur... ca oțelul. Și-și ascunde emoțiile, așa că niciodată nu pot fi prea sigură ce gândește. Nu cred că e fericit cu mine, dar încă nu sunt convinsă.

— Ce te face să crezi că ar fi nemulțumit? se interesă bunicul ei. Sunteți căsătoriți doar de o zi.

— De aproape două, bunicule, dar ai dreptate, e prea devreme pentru o asemenea judecată. Totuși are el regulile lui...

Se întrerupse, rânduindu-și gândurile. Oare se cădea să discute despre Geoffrey cu bunicul ei?

— Reguli? repetă bătrânul.

— Da, reguli de comportare, reguli privind ce se face și ce nu se face... Cred că mă găsește nepregătită să-i fiu soție – și la drept vorbind, are dreptate. Nu fac decât să joc un rol, și nu știu cât timp am să mai pot purta masca asta înșelătoare.

— Nu te înțeleg...

— Niciodată nu mi-am dat frâu liber mâniei de când îl cunosc pe Geoffrey, și am încercat să mă arăt cât mai umilă...

Văzu că bunicul ei era gata să izbucnească în râs, și se încruntă.

— Am fost o nevestă cuminte și ascultătoare, în zilele astea două.

— Prin mari cazne trebuie să fi trecut, chicoti bătrânul, apoi deveni serios, dar ochii continuă să-i lucească poznaș, când adăugă: înțeleg de ce ți-e așa de greu. Vrei să fii supusă, dar nu-ți stă în fire.

— Tocmai, confirmă Elizabeth, mulțumită. Abia reușesc să-mi țin gândurile nerostie.

— Și eu gândesc că nu te cunoaște prea bine, dar cred că se va bucura mai mult când ai să-ți dai jos „masca” și vei fi tu însăși. Nu încerca s-o imiți pe maică-ta. Cu timpul, vei deprinde îndatoririle unei bune soții, la fel cum și Geoffrey va învăța să fie un soț bun.

— Ți place, bunicule?

— Da, îmi place într-adevăr. Pare un om cinstit. E mult mai tânăr decât ceilalți baroni de rangul lui, iar regele îl privește cu ochi foarte buni.

Elizabeth se umflă în piele de mândrie, ca și cum ea ar, fi primit laudele. Dădu din cap, apoi spuse:

— Am auzit de la Roger că i-a salvat viața regelui.

— Nu m-ar mira, fu de acord bunicul ei. Pare să aibă multe calități alese, nepoata mea.

— Dar și cusururi, replică Elizabeth. E nespus de încăpățânat.

— Iar tu nu ești?

— Nu! Eu sunt cea mai înțelegătoare persoană din lume!

— Atunci, n-o să-ți fie greu deloc să te acomodezi după regulile baronului, nu-i așa? o tachină bătrânul.

— N-am spus asta! râse Elizabeth, făcând haz de felul cum îi răstălmăcise cuvintele. Poate-mi va fi mai ușor dacă nesocotesc întru totul regulile. Ce zici?

— Nu se va lăsa dus așa de ușor, Elizabeth, o preveni bunicul ei. Dar cred că va fi totuși o luptă plăcută.

— L-ai văzut pe nepotul tău? întrebă ea, schimbând vorba.

— Da, mi-a fost adus. Nu m-a recunoscut, și mi-a venit să plâng ca unei femei, când am văzut.

Elizabeth, care nu și-l putea imagina pe bunicul ei plângând, clătina din cap.

— Și tu îți ții durerea închisă în suflet, bunicule. În atâția ani nu te-am văzut cu lacrimi în ochi decât când râdeai de te prăpădeai, după ce-l biruiai pe tatăl meu.

— O să-mi lipsească toți, spuse el încet.

— Chiar și tata?

— Mai ales el. Mi-e dor de duelurile noastre cu vorbele, de poznele pe care ni le făceam. Și a fost un soț bun pentru fiica mea. A făcut-o fericită.

— Da, au fost foarte fericiți, confirmă Elizabeth, dând din cap cu tristețe.

— Mi-e inima grea că micul Thomas nu și-i mai amintește. Forțe grea mi-e.

— Dar, bunicule, a văzut cu ochii lui ce s-a întâmplat. Și a fost prea mult pentru el, replică Elizabeth. Geoffrey spune că, cu

timpul, își va aminti, când mintea n-o să-l mai apere de oroarea pe care a văzut-o.

— Îi vom găsi pe cei care au făcut asta, mormăi bunicul ei. Vor plăti cu viața, toți!

— Geoffrey ți-a spus ce gânduri are? Eu cred că Belwain e răspunzător, dar el consideră că unchiul meu a urmat doar planurile altcuiva.

— Da, am vorbit și mi-a împărtășit și mie gândurile lui. Cugetă că nu trebuie să dăm deoparte nicio posibilitate.

— Iar tu ce părere ai, bunicule?

— Eu sunt bătrân și am nevoie de timp ca să chibzuiesc, ocoli bunicul ei răspunsul.

— Nu-ți amintești de vârsta ta decât când îți convine! replică Elizabeth.

— Iar tu mă cunoști foarte bine, i-o întoarce bunicul ei. Ia spune-mi: îți mai amintești de istorisirile despre Hereward cel Veșnic Treaz?

— Numai că el a luptat cel mai mult în bătălia pentru cucerirea Angliei.

— Era un nobil saxon puternic și a rezistat cel mai mult în calea cotropitorilor normanzi. A luptat pe lângă Ely.

— Am auzit balade care-l proslăveau, șopti Elizabeth, deși nu cred că regelui nostru i-ar plăcea să le-audă. Sunt cântece ce-i glorifică dușmanul. De ce-ai adus vorba de el? Întrebă ea, încruntându-se. Ce-are-a face Hereward cel Veșnic Treaz cu Montwright? E vreo legătură între ei?

— Poate, răspuse bătrânul. Hereward a murit demult, dar mai sunt încă mulți care-l urmează cu credință. Și în ultima vreme li s-au alăturat și alții, cei ce-l vor pe William înlăturat de la putere, și reîntoarcerea la vechile obiceiuri. Geoffrey știe despre această bandă și probabil bănuiește că au atacat Montwright ca să iște dezordine.

Elizabeth făcu ochii mari, în timp ce se gândea la spusele bunicului ei.

— De unde știi de grupul acesta de răsculați? Întrebă ea după un timp.

— Mi s-a cerut să mă alătur și eu lor, recunosc bunicul ei,

privind-o cu băgare de seamă, ca să-i observe reacția.

— Dar asta-i trădare, șopti ea, îngrozită. O, n-ai fi în stare să...

Zâmbind, bătrânul răspunse:

— Nu, n-aș face-o. N-ar fi onorabil, căci l-am acceptat deja pe William.

— l-ai spus lui Geoffrey că ai...

— Nu, n-am pomenit nimic de căpetenia care mi-a vorbit, copilă. Dar i-am spus să fie atent, căci sunt periculoși. Mă simt prins la mijloc, în lupta asta, Elizabeth. Unii dintre conducători au îmbătrânit de-acum, alungați de pe pământurile lor și sunt plini de ură pentru că au pierdut atâtea. Nu mă simt loial lor, dar nici nu mă trage ața să-i numesc.

Elizabeth îi luă iar mâna și o strânse într-a ei.

— De ce stăruie rebelii ăștia, bunicule? William e regele nostru de ani de zile. Cum pot să se împace cu gândul?

— De-a lungul anilor, au fost mai multe războaie, mai ales în primii doi ani ai domniei lui William, dar nimic, teamă mi-e, ca asta care se pregătește acum. Îi mână lăcomia, pasă-mi-te. Oamenii ăștia nu vor o viață mai bună pentru toată lumea, ci numai pentru ei înșiși. Fac făgăduieli nechibzuite și protesti oricui îi ascultă, promițând chiar și că, după detronarea lui William, se va termina cu zeciuiala.

— Dar nu se plăteau dări și în vremurile dinaintea lui William? întrebă Elizabeth. Poate că li se spunea altfel, dar...

— N-are importanță, copilă. Nu contează decât că rebelii ăștia sunt niște neghiobi, dar gata să facă moarte de om.

— Mă tem pentru tine, bunicule. N-au să te pedepsească pentru că n-ai intrat în banda lor? se îngrijoră Elizabeth, frământându-și mâinile.

— Nu știu, șopti el. Poate nu-i chiar o întâmplare că singura mea fiică a fost ucisă cu aproape toată familia ei, la doar câteva zile după ce am refuzat. Nu știu, dar martor mi-e Dumnezeu că am să aflu adevărul.

Amândoi auziră pașii apropiindu-se pe cărarea din spatele lor. Se întoarseră și-l văzură pe Roger.

— Vine Roger, spuse Elizabeth. Ai vorbit cu vasalul soțului meu? De obicei, îi stă alături.

— L-am cunoscut.

— Baronul dorește să-ți vorbească, îi spuse Roger, Elizabeth, când ajunse lângă el.

Dând din cap, Elizabeth porni pe potecă. Bunicul ei n-o urmă, așa că se opri, întorcându-se spre el.

— Bunicule?

— Du-te, Elizabeth. Eu voi vizita mormintele. Vreau să-mi iau rămas-bun de la fiica mea.

Elizabeth dădu din cap, știind că voia să stea singur câteva momente. Îi făcu semn lui Roger s-o însoțească și porniră împreună spre conac.

— E adevărat că soțul meu a salvat viața regelui? îl întrebă ea.

— Da, și pe-atunci nu era decât un băiețandru, răspuse Roger.

— Povestește-mi, te rog, îi ceru Elizabeth.

— În vinul pe care i-l ducea Geoffrey lui William, cineva pusese otravă. Geoffrey știa asta, căci îl văzuse pe unul dintre nobili săvârșind fapta. În timp ce se apropia de William, s-a împiedicat, iar vinul s-a vărsat pe jos. William s-a înfuriat, și tomai voia să-l pedeapsească pe băiat, dar unul dintre câini a început să lingă vinul de pe pardoseală. În câteva clipe, a murit. William a înțeles pricina, așa că i-a dat afară pe toți, și l-a luat pe Geoffrey la întrebări. Complotul a fost descoperit, iar vinovatul și-a primit pedeapsa.

— De ce n-a spus pur și simplu ce văzuse? se interesă Elizabeth.

— Era doar de puțin timp paj la curtea lui William, dar știa deja că nu trebuia să vorbească neîntrebat. Nici în ruptul capului n-ar fi încălcat regula.

— Da, soțul meu pare să pună mult preț pe reguli, zâmbi Elizabeth.

— Așa merg lucrurile, declară Roger, folosind cuvintele favorite ale stăpânului său. Fără reguli, ar domni haosul.

— Dar dacă e tot timpul așa scortșos, începu Elizabeth, e ușor să prevezi ce va face. Uneori surprizele aduc o schimbare frumoasă față de greutățile zilnice. Nu crezi?

Roger îi aruncă o privire stăpânei sale și clătină din cap.

— Surprizele înseamnă că nu ești pregătit. Geoffrey e pregătit întotdeauna.

— Prin urmare, nu-l poate surprinde nimic?

— Nimic.

— După cum vorbești, soțul meu pare să fie extrem de previzibil, Roger.

— E o laudă pe care i-o aduc!

— Și toți îi urmează regulile?

Întrebarea ei păru să-l mire pe Roger.

— Sigur că da, răspuse el. Altfel, nici n-ar vrea s-audă. Și nici noi! Doar e stăpânul nostru, conducătorul nostru!

— Nu te mai încrunta așa, Roger. Nu-i puneam la îndoială iscusința, și nici ție loialitatea. Aș vrea să aflu cât de multe pot despre soțul meu.

Explicația ei îl împăcă pe cavaler, care se stinse la chip. Ajunseră la ușa conacului, iar Roger o conduse în sala cea mare, unde aștepta Geoffrey. Erau de față, mai mulți dintre oamenii baronului, toți cu fețe foarte serioase. În aer se simțea tensiunea, iar Elizabeth înțelese că discutau despre lucruri grave.

Când Geoffrey dădu din cap spre vasalul lui, Elizabeth porni spre el, întrebându-se dacă în ochii ei se putea citi hotărârea. Spera că nu, și deodată grăbi pasul, până ajunse aproape să alege. Se aruncă în brațele lui. Geoffrey reacționează instinctiv: îi puse mâinile pe mijloc ca s-o sprijine, cu o expresie surprinsă. Văzând, Elizabeth fu enorm de mulțumită. „Eu *nu* sunt așa de previzibilă!” îi veni să strige.

Nu terminase. Înainte că Geoffrey să-și ascundă reacția și s-o îndepărteze, îl cuprinse pe după gât cu brațele și se înălță pe vârfuri, ca să-l sărute pe obraz.

— Seară bună îți doresc, *my lord*, șopti ea. Doreai să-mi vorbești?

Vocea melodioasă, lucirea din ochi... Geoffrey avea senzația că în sală tocmai intrase soarele, și era uimit de bucuria pe care o aducea cu ea. Privind în jur, văzu că ostașii se uitau la ei zâmbind.

Felul ei de a se purta îi dădea de înțeles că-i aștepta reacția. Se aștepta s-o mustre cu amenințări voalate pentru mai târziu.

Fără o vorbă, Geoffrey îi puse mâinile pe umeri și o trase spre el. Reacția ei îl mulțumi, și o învrednici cu un zâmbet, înainte ca gura să i se lase peste a ei. Nu fu un sărut blând, nu de la început și până la sfârșit. Elizabeth încerca să se smulgă, dar nu reuși. Era prea puternic.

Cum îndrăznește? se întrebă, în timp ce căuta să-i dea limba la o parte cu a ei. Cum îndrăznește s-o maltrateze așa?

O vreme, furia o împiedică să reacționeze, dar apoi și aceasta se risipi, și o umplu căldura amintirii, a pasiunii din timpul nopții. Împotriva propriilor ei intenții, se pomeni răspunzând. Iar acest lucru era și mai umilitor decât cel de a fi sărutată în fața celorlalți.

Geoffrey îi simți împotrivirea slăbind, și continuă s-o sărute, oprindu-se numai când constată că-l afecta mai mult decât ar fi vrut. Gustul ei era prea îmbătător. O mai sărută o dată pe frunte, după ce-i eliberă buzele, și chicoti la vederea expresiei ei uimite.

— Uیți de tine... șopti ea cu furie, dându-i la o parte mâinile de pe șolduri.

— Eu nu uit de mine niciodată, replică zâmbind Geoffrey. Prin felul cum m-ai îmbrățișat, mi-ai dat de înțeles că voiai să fii tratată ca o...

Atât apucă să spună. Piciorul Elizabeth se prăvăli peste al lui, cu o exclamație indignată.

— Târfă? îl întrerupse ea. Asta voiai să spui, târfă? Ei bine, te înșeli amarnic, baroane! Eu doresc afecțiune, iar tu mă tratezi cu brutalitate!

Geoffrey continuă să zâmbească, așa că Elizabeth nu se mai putu stăpâni.

— Prea bine, baroane și stăpâne! Am învățat lecția. Pe viitor n-o să ne mai arătăm afecțiunea. *Niciodată!* Ți voi dărui indiferența rece pe care ți-o dorești.

Era o replică de ieșire minunată, dar constată că soțul ei nu părea de aceeași părere. Nu-i dădu drumul.

— Am auzit despre temperamentul tău, baronesă, răspunse el, cu o blândețe complet opusă furiei la care s-ar fi așteptat Elizabeth. Poate, mai târziu, ne găsim timp să discutăm despre mugetele astea ale tale, deloc potrivite pentru o lady. Ai noroc că

te-ai măritat cu un soț atât de cumpănit și blând.

Îl ascultă cu gura căscată, fără să se poată gândi la o singură replică. În clipa următoare, Geoffrey ieși, în sală rămânând doar ecoul râsului său.

Elizabeth clătină din cap, deznădăjduită. Atâta despre previzibilitate! Își spuse ea. Da, da! Previzibil, ba bine că nu!

CAPITOLUL 7

Elizabeth așteptă ca Sara să iasă din cameră, înainte de a-și lega de coapsă un alt doilea pumnal, cu o panglică. Apoi își agăță primul cuțit pe șold, sub tunică. Avea să-l folosească pentru a tăia carnea, așa cum făcea toată lumea – dar i-ar fi prins bine și dacă se hotăra să-l omoare pe Belwain.

Micul Thomas și Gerald așteptau în hol, împreună cu trei ostași, care aveau spadele scoase.

— Cu îngăduința dumată, vom aștepta în cameră până pleacă vizitatorii, anunță scutierul. Îi voi ține companie băiatului, iar ei, continuă el, arătând cu capul spre străjeri, vor păzi ușa.

După sunetele care se auzeau de jos, Elizabeth își dădu seama că Belwain și oamenii lui sosiseră. Ezită pe prima treaptă, apoi își atinse pumnalul, bătându-l ușor cu degetele ca pe o vietate, și șopti:

— Va veni și vremea noastră.

— Cu cine vorbești? întrebă bunicul ei, din spate.

Elizabeth se întoarse spre el, încercând să zâmbească.

— Cu jungherul meu, îi răspunse. Îmi consolez arma. Nu cumva mă crezi nebună?

— Nu, clătină din cap bătrânul. Iar jungherul tău are și un nume?

— Mă tachinezi, surâse Elizabeth.

— Eu nu tachinez pe nimeni. Se obișnuiește să-i dai un nume spadei sau pumnalului.

— Credeam că numai regii își botează spadele.

— Și ei, copilă. Mai ții minte poveștile despre viteazul rege

Charlemagne? S-au compus și cântece despre iubirea pe care i-o purta spadei lui, numită Joyosa. Adevăr îți grăiesc.

— Roland îi pusese spadei sale numele Durindana, și s-au făcut cântece și despre ei, completă Elizabeth.

— Va să zică, nu ești neghioabă dacă-i vorbești pumnalului, conchise bunicul ei. Pun rămășag că și soțul tău vorbește cu al lui.

Îi făcu cu ochiul, și intrară în sala cea mare, care era plină de oamenii lui Geoffrey și cei ai lui Belwain.

— Am însoțit-o pe scară, *my lord*, îi spuse bunicul baronului. Îți las dumitale sarcinade a-i luă pumnalul.

Geoffrey dădu din cap și o trase pe Elizabeth lângă el.

— În seara asta nu dorești să mă saluți? o întrebă el încet.

— Nu, răspuse Elizabeth. Și am să-mi păstrez pumnalul.

— Numai cu voia mea, replică soțul ei, calm. Nu-mi place cum ți-ai strâns părul în creștetul capului. Când suntem împreună, poartă-l desfăcut.

Privind în jur, Elizabeth văzu că oamenii lui Geoffrey vorbeau amical cu vizitatorii. Toți aveau în mâini căni cu bere și domnea o atmosferă destinsă.

— Unde e? întrebă ea, fără nicio intonație.

— Afară, o informă soțul ei. Se uită ce schimbări și reparații s-au făcut.

— Poate-ar fi bine să ies și eu, ca să-l salut, continuă Elizabeth, cu aceeași voce seacă.

— N-aș crede.

La vederea privirii ei întrebătoare, Geoffrey continuă:

— Mi-ai dat cuvântul tău că n-ai să-i faci nimic. Și știu că ai să ți-l ții.

— Atunci, de ce...?

— Vino cu mine la masă, o întrerupse el. În seara asta, n-ai să te miști de lângă mine.

Elizabeth dădu din cap și îl luă de braț. După ce se așezară, Geoffrey îi șopti:

— Privește în jur, nevastă. Îl recunoști pe vreunul dintre oameni?

— Încă nu, răspuse ea. Foarte mulți aveau glugi, îi reaminti,

în șoaptă:

Când Geoffrey îi luă mâna într-a lui și o cuprinse cu celălalt braț de mijloc, Elizabeth știu că Belwain intrase în sală. Simți mâna soțului ei rezemându-se de prăselele pumnalului.

Își îndreptă umerii, înlăturându-i ușor mâna de pe talie.

— Vei avea la fel de multă încredere în mine câtă am eu în tine? întrebă ea.

Geoffrey o privi și dădu din cap.

Apoi, Elizabeth se întoarse, privindu-și unchiul, care se apropia. Îl însoțea Roger, cu o expresie scârbită. Privirea Elizabethei era rece ca zloata iernii, în timp ce-și studia unchiul fără să clipească din ochi.

Era îmbrăcat ca un cocoș, în nuanțe vii de roșu, mai puțin pata maronie de pe burta umflată, iar Elizabeth avu impresia că și umbletu-i era țanțoș ca al unui cocoș.

Belwain se uită un moment la ea, iar privirea ei îl neliniști. Pasul îi șovăi o clipă, după care se întoarse spre soțul ei.

— Bună seara, salută el când ajunse la masă.

Dar trebuia s-o bage în seamă și pe nepoata lui, deși îi era groază.

— Arăți bine, nepoată.

Elizabeth nu-i răspunse, continuând doar să-l privească. Belwain își dresе glasul și se așeză la masă, în fața lor.

— Mă doare inima pentru pierderea pe care ai suferit-o, Elizabeth. Și pentru mine a fost o mare tristețe, se grăbi el să adauge.

În față îi fu pusă o stacană cu bere, iar Belwain o și înhăță, aproape răsturnând-o de-atâta grabă. O goli din două sorbituri, apoi se șterse la gură cu mâneca, încercând să-și ascundă râgâitul.

— Unde-i băiatul? întrebă el.

— N-ai să-l vezi.

Vocea Elizabethei era dură ca piatra.

— A trecut ceasul lui de culcare, spuse și Jeoffrey, pe un ton aproape binevoitor.

— Te-ai gândit la cererea mea de drept? îl întrebă Belwain, având grijă să accentueze cuvintele *de drept*.

Care cerere? se întrebă Elizabeth, întorcându-se spre soțul ei, în așteptarea răspunsului.

— În seara asta nu e momentul să discutăm despre lege și cererea ta, replică Geoffrey.

Apoi le făcu semn servitorilor să se apropie, arătând spre cană goală a lui Belwain.

Celălalt înțelese că nu era bine să insiste, și dădu din cap. Putea să aștepte. Și avea să câștige, nu încăpea nicio îndoială, își spuse el. Legea era de partea lui.

O privi din nou pe Elizabeth și fu nevoit să-și mute repede ochii. „Știe,” își spuse, „dar nu poate face nimic!” Umerii începură să i se scuture de râs stăpânit. La acest gând, simți cum i se întărea îndoielnica bărbăție și-și strecură mâna între picioare, sub fața de masă. „Nu poate face nimic, repetă în sinea lui, în timp ce se mângâia singur,” Nimic. N-ai nicio dovadă, curvo!”

O, putea să i-o spună! Da, avea să-i spună: „Am ajutat la urzitul tuturor planurilor, și chiar mai mult! Eu le-am dat harta fortăreței și le-am arătat punctele slabe, și nu-mi pare rău decât că n-am fost aici să-i văd cu ochii mei măcelăriți. Dar ce mare plăcere mi-a făcut doar să aud când mi s-a povestit...” atâta plăcere, încât fusese nevoie de toți cei trei amanți din noaptea aceea ca să-i prindă orgasmele. Fără doar și poate, fusese cea mai grozavă zi din viața lui.

Îndrăzni să arunce o privire spre baron, iar zâmbetul îi pieri de pe buze. „A pus mâna pe el, boarfă! I-a sucit mințile cu scorneli despre mine, de-asta mă privește cu atâta silă!”

„Da’, nu contează,” se consolă el. „Legea e lege, baroane. N-ai ce să faci; ești prea onorabil,” și fu cât pe ce să pufnească sonor. „Ai nevoie de dovezi, înainte să mă învinuiești sau să-mi refuzi dreptul!”

Elizabeth nu-și mai putea privi unchiul nicio clipă. Stătea cu ochii în pământ și nu mai scoase o vorbă până la sfârșitul cinei. După ce masă fu strânsă, Belwain se ridică și începu să se plimbe fudul prin sală. „Cu fiecare cupă băută, devine tot mai înfumurat,” constată Elizabeth.

Închise ochii să nu-l mai vadă, dar nu putea scăpa și de larma beției, care devenea asurzitoare.

Și atunci, îl auzi. Râsul. Sună mai degrabă ca un chirăit, și îl recunoștea – din ziua masacrului. Deschise brusc ochii și se ridică în picioare, încercând să-l găsească pe omul care scotea acel sunet.

Chirăitul răsună din nou, și în sfârșit îl văzu. Stătea lângă arcadă, râzând, într-un grup de oameni. Își întipări în minte chipul și se așeză la loc, întorcându-se spre soțul ei, căruia îi spuse încet:

— Cel de lângă ușă. A fost aici, în ziua aceea...

Geoffrey n-o întrebă dacă era sigură, căci nu avea nici cea mai mică îndoială.

— Ți-am spus sau nu ți-am spus că unchiul tău e un prost? replică el.

Elizabeth nu-i putu răspunde. Nu-și mai lua ochii de la omul cu pricina.

— Numai un nătărău i-ar aduce din nou la locul faptei pe cei care au săvârșit-o, murmură Geoffrey.

— Purta mască, spuse Elizabeth, dar are un râs ascuțit și ciudat... și mi l-am amintit. Acum ce-ai să faci?

— Am eu grijă, răspuse Geoffrey, pe un ton înverșunat, dar și scăzut.

Se ridică în picioare, luând-o de cot.

— În seara asta ai dat dovadă de mare curaj, Elizabeth, deși nici nu mă așteptam la mai puțin din partea ta. Totuși, ți-aș spune că sunt mulțumit.

— Atunci, dacă ești atât de mulțumit, poate-mi spui și mie ce-ai de gând să faci cu...

— Îți voi spune curând, o întrerupse Geoffrey. Mai întâi, trebuie să mă ocup de pregătirile trebuincioase. Iar acum, cred că e timpul să te retragi. Cântecetele devin deșănțate, iar prezența ta le taie cheful oamenilor.

— Le taie cheful! Crezi că-mi pasă mie de...

— Berea le-a dezlegat limbile, o întrerupse încet Geoffrey. Și, după ce vei pleca, au să vorbească mai liber, mai fără perdea.

Fu nevoită să recunoască – avea dreptate.

— Voi aștepta până termini aici, spuse ea. Oricât de mult ai să întârzii, am să te aștept. Și atunci, ai să-mi spui ce planuri ai?

— Vom vedea, ocoli Geoffrey răspunsul.

O conduse până în camera lor. La ușă, Elizabeth nu încercă să-l sărute, iar Geoffrey constată că se simțea dezamăgit. Spre nedumerirea lui, se obișnuise cu purtările ei nepotrivite. Dar nu avea timp să se gândească. Îi rămâneau prea mult de făcut, până să treacă noaptea.

* * *

A doua zi dimineață, când deschise ochii, pe Elizabeth o frământau mii de întrebări. Geoffrey dormea adânc, ținându-l lângă el cu un braț.

Se hotărî să-l mai lase un timp să se odihnească, și coborî din pat cu mare grijă să nu-i tulbure somnul. Se duse la fereastră și ridică blana. Era o zi minunată, caldă și însorită că vara. Cu atât mai bine, căci în ziua aceea Elizabeth ținea morțiș să afle câteva răspunsuri, își spuse, în timp ce privea împrejurimile.

Ceva era în neregulă, dar nu reușea să-și dea seama ce anume. Scutură din cap, limpezindu-și gândurile.

Vizitatorii pleaseră!

Nu, nu era cu puțință. Elizabeth smulse blana de la fereastră și se aplecă să vadă mai bine. Dar asta nu schimbă nimic. Belwain și oamenii lui nu mai erau acolo – fugiseră în timpul nopții.

Furioasă, se întoarse spre soțul ei. Dumnezeule, cum avea să se mai mânie! De ce nu dăduse nimeni alarmă la plecarea lui Belwain? De ce nu-l informaseră pe baron?

— Geoffrey! S-au dus! strigă ea. Toți s-au dus.

Reacția soțului ei n-o mulțumi deloc. Geoffrey deschise un ochi, încruntat, apoi se întoarse pe partea cealaltă.

Convinsă că nu înțelegea, Elizabeth îi împinse umărul, repetând:

— Au plecat, Geoffrey. Trezește-te și limpezește-ți mințile. Trebuie să te scoli chiar acum, trebuie să... să faci ceva!

Geoffrey mormăi ca un urs nervos, și se întoarse pe spate.

— Nu mai răcni! strigă el.

— Nu vrei să mă ascuți! Belwain s-a dus, a fugit... repetă încă o dată Elizabeth, la fel de tare. Trebuie să te îmbraci, să mergem după el, să...

— Știu că s-a dus, o întrerupse soțul ei.

La vederea privirii ei uimite, oftă și se dădu jos din pat.

— L-am trimis înapoi, acasă.

Elizabeth nu-i venea să-și creadă urechilor. Îl lăsase pe Belwain să plece?

— Și omul pe care ți l-am arătat aseară? Întrebă ea, încet. Și pe el l-ai lăsat să plece?

— Da, răspunse Geoffrey, căscând.

Se duse cufăr și-și stropi fața cu apă rece din ligheanul pus acolo de cu seară.

— Vrei să spui că ai îngăduit asta? Întrebă Elizabeth, fără să-și ascundă deznădejdea.

Geoffrey, care niciodată nu era prea binevoitor imediat ce se trezea din somn, răspunse răcnind:

— Nu mă mai lași cu întrebările, femeie! Poftim, pentru că știu ce însemnătate are pentru tine, am să-ți spun ce planuri am.

Reveni la pat și-i ridică bărbia cu degetele.

— Dar nu vrei să te calmezi și să mă lași să mă dezmeticesc mai întâi? Ești în stare de-atâta lucru, nevastă?

Elizabeth nu putu decât să dea din cap. Era prea revoltată ca să-i răspundă. Blândul ei războinic se preschimbase iar într-o fiară. După ce se îmbrăcă și-și prinse spada la șold, Geoffrey veni spre soția lui și o luă de brațe. O ridică de-a binelea în aer, aducând-o cu ochii la câteva degete depărtare în fața alor lui.

— Nicipdată, spuse el într-o șoaptă aspră care-o îngheță până-n măduva oaselor, niciodată să nu-mi mai vorbești pe tonul ăsta.

Elizabeth deschise gura să protesteze, însă Geoffrey o zgâlțâi ușor.

— Să nu scoți o vorbă, decât ca să-ți prezinți scuzele.

Neîntârziat, Elizabeth închise gura. N-avea să fie rostit *niciun cuvânt de scuză*, decât cele pe care i le datora el de drept, hotărî ea.

— Atunci, așa să fie, mormăi Geoffrey, înțelegând din privirea ei furioasă că n-avea de gând să-și ceară iertare. Ești încăpățânată ca un catâr.

O puse la loc pe picioare, se mai uită o dată la ea, încruntat, și ieși.

— Așa să fie, repetă el, coborând scara. Ieși din castel,

trântind uşile uriaşe de la intrare, şi ceru să i se aducă bidiviul. O goană prin pădure avea să-i risipească buimăceala de dimineaţă şi furia – că de nu, era în stare să se întoarcă în cameră şi să-şi strângă nevastă de gât.

Imediat ce auzi uşa trântindu-se, Elizabeth îşi smulse cămaşa de noapte, suduind – în latină, ca să nu înţeleagă străjerii de la uşă – tot timpul cât se îmbracă. Abia îşi dădu de câteva ori cu pieptenele prin păr, şi porni spre grajd, oprindu-se numai ca să-şi ia arcul şi săgeţile.

Când ajunse la grajd, Geoffrey tocmai ieşea. N-o luă în seamă, deşi se bucura nespus că venise să-l caute. „E deja gata să-şi ceară iertare”, îşi spuse el, satisfăcut.

Se făcu nevăzut în pădure înainte că Elizabeth să-i ceară grrădarului calul. Omul crezu că baronul o îngăduise şi se grăbi să pună şaua pe iapă, convins că stăpânul îşi aştepta soţia nu departe.

Porţile cetăţii tocmai se închideau, când Elizabeth ieşi printre ele, în plin galop.

Auzind zgomotul copitelor în urma lui, Geoffrey se opri şi întoarse capul. La vederea soţiei sale apropiindu-se, fu cât pe ce să cadă din şa.

— Iar mă sfidezi, nevastă! răcni el, când Elizabeth ajunse destul de aproape ca să-l audă.

— Ba nici gând! strigă şi ea. Niciodată nu mai...

— Tăcere! mugi Geoffrey atât de tare, încât soţia lui fu nevoită să-l asculte.

— N-ai să mă loveşti.

Vocea ei calmă lovi ca o plesnitură de palmă în mândria lui Geoffrey. Trase adânc aer în piept, apoi luă în mână căpăstrul iepei.

— Sigur că n-am să te lovesc, recunosc el, mai încet. Sunt un om cumpătat, Elizabeth, iar oamenii cumpătaţi nu-şi bat nevestele – deşi uneori *ar dori* s-o facă.

O aşteptă să-i înţeleagă cuvintele, apoi continuă:

— Iar acum, spune-i acestui om *cumpătat* de ce călăreşti fără escortă. Voiai să mă ajungi din urmă?

Elizabeth nu îndrăzni să zâmbească. Ciudat, dar mânia îi

trecuse. Problema, desigur, era că nu prea știa cum să se arate umilă și supusă.

— Răspunsul meu, dacă ar fi să-ți spun adevărul, te-ar înfuria, probabil, spuse ea, cu ochii în jos.

— Nu se poate, o contrazise Geoffrey. Mai furios de-atâta nu pot să fiu. Și trebuie să-mi spui adevărul întotdeauna, Elizabeth.

— Prea bine, oftă ea. Nu veneam după tine, Geoffrey. Simțeam doar nevoia să călăresc, să uit pentru un răstimp de griji și greutate, recunosc. Nu-mi place să strig la tine... nici ca tu să strigi la mine. E cel mai rău lucru, la începutul unei căsnicii.

Convingerea și pătrunderea cu care-i vorbea îl uluiră, înlăturându-i orice urme de mânie.

— Dacă muști leul, se prea poate să te înghită, remarcă el, frecându-și îngândurat bărbia.

— Iar dumneata ești leul, *my lord*?

— Ba bine că nu, recunosc Geoffrey, întrebându-se de ce-i apăruse iar luminița aceea glumeață în ochi.

— Atunci, asta-nseamnă că eu sunt leoaică, nu? se interesă ea încet.

— Nu mă gândisem – dar, da, ar face din tine leoaica mea, chicoti el.

— Intresant, comentă Elizabeth. Știai că leoaica e cea care vânează și-i aduce de mâncare soțului ei, acasă?

— Numai fiindcă el îi dă voie, declară el, cu convingere.

— Iar pe ziua de azi, mi-ai da voie?

Geoffrey se încruntă.

— Ce anume îmi ceri?

— Să vii cu mine în pădure. Voi vâna pentru tine, am să-ți pregătesc de mâncare, apoi ne vom întoarce la treburile noastre.

„Și poate,” adăugă ea în gând, „ai să-mi spui și ce planuri ai în legătură cu Belwain, când vom fi singuri și n-o să ai altele pe cap.”

Geoffrey își azvârli capul pe spate și izbucni în hohote, făcându-și calul să joace în loc, nervos:

— Te crezi în stare?

Când o văzu dând din cap, râse și mai abitir.

— Ia-o înainte, leoaică, îi spuse el, înapoiindu-i frâul. Leului tău

îi e foame.

După ce Elizabeth reuși să doboare doi iepuri, Geoffrey îi spuse:

— Am să jupoi eu vânatul, iar în vremea asta, tu adună găteje pentru foc.

Dând din cap, Elizabeth îi aruncă iepurii, apoi începu să strângă crenguțe uscate în poala rochiei.

— Va trebui să mă deprind cu firea asta a ta lipicioasă, cred, comentă el, cu un oftat prefăcut.

— Și e chiar atât de îngrozitoare, bărbate? întrebă Elizabeth, venind eu vreascurile, în căutarea unui loc bun unde să aprindă focul.

— Nu, mi-e doar străină.

— De ce? Părinții tăi nu erau niciodată atât de afectuoși?

— Au murit înainte de a apuca să-mi întipăresc în minte prea multe despre ei, răspunse Geoffrey, începând să rezeme crenguțele într-o piramidă.

— Atunci, cine te-a crescut?

— Regele însuși. Dă-mi cuțitul tău, al meu e prea mare pentru treaba asta, continuă el, privind săgețile pe care le scosese din iepurii vânați. Pe astea bunicul tău le-a făcut?

Elizabeth se ridică și începu să-și scuture fusta de țărână și așchii de lemn.

— Eu le-am făcut, se lăudă ea, după ce bunicul mi-a arătat cum. Sunt foarte bune, nu-i așa?

— Într-adevăr, deși cam mici ca să le poarte un cavaler asupra lui.

Îngenunchind lângă el, după ce-i dăduse pumnalul, îl întrebă:

— Câți ani aveai când te-a luat regele? Ai devenit pajul lui?

— Unul dintre cei mulți, răspunse Geoffrey. Să tot fi avut șase ani, poate șapte.

— Mai vorbește-mi despre părinții tăi. Îți mai aduci aminte cum arătau?

— Nu, nu-mi amintesc, răspunse posac Geoffrey. Și acum, contenește cu trâncăneala și vezi de mâncare! porunci el.

Nu mai scoaseră o vorbă până la sfârșitul mesei, Geoffrey mănă aproape toată friptura, în timp ce Elizabeth se mulțumea

să ciugulească dintr-un picior de iepure.

— Fratele tău se va duce la rege, să devină și el paj. Încă n-am hotărât când. Poate la toamnă.

Cuvintele lui o făcură pe Elizabeth să tresară, și vorbi pe negândite:

— Nu se poate! E încă un copil. Iar despre rege am auzit niște istorii îngrozitoare. N-am să îngădui.

Imediat ce rostise aceste cuvinte necugetate, văzu că soțul ei nu era deloc mulțumit. Fără a-i lăsa timp să răspundă, continuă:

— Știu că n-am căderea să mă împotrivesc, dar nu-mi vine să cred că ai săvârși o faptă atât de crudă. Glumești, de bună seamă, nu-i așa? Acum, că băiatul e în grija mea, mă simt răspunzătoare pentru el...

— Elizabeth, oftă Geoffrey, acum *eu* sunt tutorele băiatului, ca soț al tău, și-i voi mai fi și senior. Și ce prostii tot vorbești despre rege? Ar trebui să te mândrești că fratele tău va trăi la curte. Nu-ți dai seama ce mare cinste îi fac?

Elizabeth dădu din cap, căutând o cale de a-l face să-i înțeleagă temerile.

— Ce istorii ai auzit despre o William? Întrebă Geoffrey, fără prea mult interes, trăgând-o lângă el și începând să-i frece brațele înfrigate.

— Că are un temperament îngrozitor și nu e iertător din fire. Nu vreau ca fratele meu mai mic să ducă o viață atât de aspră. A trecut prin atâtea... N-ai auzit despre orașul Alençon? șopti ea, închizând ochii, în așteptarea răspunsului.

— A, Alençon... Dar e mult de-atunci, iar William era tânăr și repezit, dornic să-și cucerească titlul care i se cuvenea, de drept, îi explică Geoffrey.

— Va să zică, e adevărat? Chiar și-a ieșit din minți când un nătărău l-a făcut bastard și a tăiat picioarele și mâinile la șaiszeci de oameni?

— Nu, nu adevărat, răspunse el, iar Elizabeth se simți mai ușurată. Au fost doar treizeci și doi, nu șaiszeci.

— Ce spui!? A făcut o asemenea grozăvie?

— Asta să-ntâmpnat demult, ridică din umeri Geoffrey. Acum își ține mai bine cumpătul.

— Domnul fie lăudat, mormă soția lui. Și i l-ai da în grijă pe micul Thomas?

— Nu te mai tulbura. Vom aștepta să mai crească, și atunci am să hotărâsc ce e de făcut. Câți ani are acum?

— Patru, minți Elizabeth pe negândite.

— Arată mai degrabă de vreo șapte, afirmă Geoffrey. Să nu mă mai minți, nevastă. Niciodată.

— Nu te-am mințit, am exagerat doar, replică Elizabeth.

Se rezemă de el, cu capul sub bărbia lui, apoi deodată îi veni o idee.

— Ar putea locui cu noi. Sunt atâtea pe care le are de învățat de la tine, Geoffrey, continuă ea, sperând să-l îmbuneze. Ar fi o mare cinste pentru el să devină pajul tău, de vreme ce ești un baron atât de...

— Destul, gemu Geoffrey. Nu degeaba mă lauzi acum, nevastă. Nu-s chiar așa slab de minte ca să nu ghicesc ce pui la cale. Ți-am făgăduit să mai aștept până mă voi hotărî. Atâta ar trebui să-ți ajungă, pentru moment.

— Cum dorești, răspuse umilă Elizabeth.

Geoffrey nu-i vedea fața așa că nu-i putu observa zâmbetul victorios. O, ce ușor îi era să-l convingă! Își spuse ea. Într-adevăr, era un om rezonabil.

— Iar acum, poate ai vrea să vorbești cu mine despre Belwain? întrebă ea încet.

— N-am niciun chef să stric dimineața asta frumoasă, oftă Geoffrey.

— Dar mi-ai promis că-mi vei spune ce-ai plănuțit, iar eu am avut încredere în tine. N-am cercat să-lucid. Mi-am ținut cuvântul, îi aminti ea.

— Și totuși, când ești așa de docilă și afectuoasă... Prea bine, am să-ți spun, și te vei înfuria. E dreptul tău să știi...

— Ocolești răspunsul Geoffrey, îl întrerupse Elizabeth, răsucindu-se în brațele lui, ca să-i prindă fața între palme. Voi continua să fiu afectuoasă, căci cu tine nu mă pot purta altfel. Și voi avea întotdeauna încredere în tine, mai șopti.

Într-adevăr, avea încredere în soțul ei. Era un om cinstit și drept.

Geoffrey îi văzu privirea încrezătoare și-i înlătură mâinile, într-o încercare de a împiedica fierbințeala pe care o simțea întetându-se între ei.

— Aveam de ales între trei căi, începu el. Prima, desigur, era cea mai simplă și, poate, cu care ai fi fost și tu de acord: îl puteam ucide pe loc, ca să terminăm odată. Dar, continuă Geoffrey, mai tare, când văzu că voia să-l întrerupă, atunci n-aș fi aflat dacă a făcut totul singur. Amândoi suntem de părere că nu l-ar duce mintea să pună la cale un atac atât de bine planificat și, prin urmare, știm că mai este unul, cel puțin la fel de vinovat. Așadar, am tăiat prima cale.

— De ce nu l-ai silit, pur și simplu, să-ți spună ce voiai să știi? întrebă Elizabeth.

— Dacă tu ai ști că, mărturisind o crimă, ți-ai atrage moartea, nu ți-ai ține gura? replică Geoffrey. Îmi cunoaște reputația. Nu, n-ar fi recunoscut niciodată ce-a făcut, nici chiar sub tortură.

— Și a doua cale? se încruntă Elizabeth.

— Să aduc chestiunea în fața lui William, pentru ca Belwain să fie chemat la curte și silit să spună adevărul.

Elizabeth clătina deja din cap, înainte că Geoffrey să continue cu explicațiile. O opri cu un gest și spuse:

— N-am ales-o nici pe asta, din două pricini. Una, nu vreau să-mi aduc toate problemele mărunte în fața seniorului meu. Sunt dator să mă descurc singur cu vasalii. William are destule pe cap, în ultima vreme, încercând să țină pacea în regat – și-n casă. Și a doua, urmă el, se poate ca Belwain, cu prietenii și martorii lui, să-l convingă pe rege că n-a avut niciun amestec în uciderea familiei tale. Iar atunci, băiatul ar trece numaidecât în grija lui. E un risc pe care nu vreau să mi-l asum.

— Dar regele te-ar asculta pe tine, insistă Elizabeth. Deși îți admir decizia de a nu veni cu necazul în fața lui, se grăbi ea să adauge, ca să nu-l irite. Belwain merită moartea, dar nu de mâna regelui.

— Elizabeth, îi rosti Geoffrey numele cu un oftat obosit, tu nu urmărești decât un singur scop și vorbește gura fără tine. De la o vreme-ncoace, regele nu mai are obiceiul să ucidă pe nimeni.

— Recunosc că nu înțeleg, mărturisi Elizabeth, încruntându-se.

Și ce face când cineva e găsit vinovat de o crimă cumplită, dacă nu-l ucide?

— Nu crede în asemenea măsuri aspre, și n-a mai osândit la moarte pe nimeni, de la Conte Waltheof încoace.

— Atunci, cum îi pedepsește? Îi bate pe umăr și-i trimite acasă ca să-și facă mai departe mendrele?

— N-aș prea crede. Pedepsele lui sunt la fel de severe ca moartea, după mine. Obişnuiește să le taie membrele sau să le scoată ochii. Câteodată, supliciul îl ucide pe osândit, alteori nu, dar sunt sigur că toți își doresc moartea.

Elizabeth tremura. Reveni la ceea ce voia să știe.

— Și a treia cale?

— Să aștept. Am hotărât ca pe moment să nu fac nimic. O luă de mâini, în așteptarea reacției.

Singurul ei răspuns fu acela de a se încrunta, așteptându-l să continue cu explicațiile. Când colo, Geoffrey îi zâmbi și o sărută pe frunte.

— Văd că înveți să fii răbdătoare, nevastă, o laudă el. Mă bucur. Iar acum, am să-ți spun și restul planului. Îl știi pe ostașul pe care mi l-ai arătat aseară, da?

Continuă, fără a-i lăsa timp să răspundă:

— Și lui i s-a îngăduit să plece. Unul dintre oamenii mei, care și-a încheiat cele patruzeci de zile de muncă pentru mine, a intrat în grupul lui Belwain, spunând că față de mine s-a achitat, și mai are nevoie de gologani. Va privi și va asculta, și-mi va spune tot ce-o să afle.

— Iar cu Belwain ce planuri ai?

— Cum ți-am spus, voi aștepta. Mai ai puțină răbdare. Dovezile vor...

— Vor face, ce? Îl întrerupse Elizabeth, smulgându-se din brațele lui. Îți vor răsări în față, că florile, primăvara?

Ridicându-se, se întoarse cu spatele spre el.

— S-ar putea să treacă ani de zile până ies la iveală de la sine, dacă nu încerci să le găsești. Ți-ai pus toate nădejtile într-un singur om, ostașul ăsta pe care l-ai trimis cu ai lui Belwain. Și nu e destul. Iar eu am jurat să-mi răzbun familia, strigă ea, și-mi voi ține cuvântul!

— Ba n-ai să faci nimic! Îi porunci Geoffrey.

Dintr-un salt, se ridică în picioare și o apucă de umeri.

— Mă mulțumesc cu cuvântul tău de cinste. Ai să lași toată treaba asta în seama mea.

— N-am să ți-l dau!

— Ba ai să mi-l dai! răcni el. Și n-ai să primești nici merinde, nici apă, până n-o faci!

Poziția în care stătea soția lui, cu pumnii strânși, proptiți în solduri, îl uimea și-l indigna. Abia-i ajungea cu creștetul capului la umeri, dar se încrunta la el ca și cum l-ar fi putut face să-și schimbe gândul. O luă brutal în brațe și aproape că o aruncă în șaua iepei.

Elizabeth se chinui să se îndrepte, apoi rămase cu privirea înaintea.

— Iar atunci, vei fi văduv, *my lord*, declară ea, căci am să mor de foame și de sete înainte să fac o făgăduială pe care nu mi-o pot ține. Cuvântul *meu* e onoarea mea!

— Cutezi a spune că al meu nu are onoare? Întrebă Geoffrey într-un muget care o făcu să se chircească de spaimă. Pe un bărbat, l-aș provoca la duel, pentru asemenea vorbe necugetate!

— Atunci, n-ai decât să mă provoci și pe mine! se răsti Elizabeth.

— Destul! O vorbă să nu mai scoți! Și *niciodată* să nu mai ridici vocea la mine!

Și plesni iapa pe crupă, apoi sări în șaua armăsarului său și o urmă. În tot timpul drumului până la conac, Elizabeth nu aruncă nicio privire în urmă.

„Trebuie să fie ceva ce să pot face,” își spunea ea, încercând să se gândească la un plan. „Ceva... cineva care să mă ajute...”

CAPITOLUL 8

Toți încercau să se amestece. Până și servitorii, își spunea Geoffrey, exasperat. Ar fi trebuit să se înfurie pentru că-i nesocoteau ordinele, dar descoperise că nu putea.

Trecuseră două săptămâni lungi și posomorâte, iar Geoffrey era gata să ceară pace – ba chiar, recunoștea el fără jenă, să se

recunoască înfrânt. Numai ca să zărească un zâmbet, cât de mic, al soției sale.

— Cu îngăduința ta, Geoffrey, aș dori să-ți spun câteva cuvinte.

Întreruperea îl smulse din gânduri. Ridică privirea și văzu că în fața lui apăruse Elslow, bunicul Elizabethei.

— Pășești tăcut ca un vânător, îl felicită el. Nu te-am auzit.

— Erai cu gândul în altă parte? se interesă Elslow, cu un zâmbet complice.

— Într-adevăr, recunosc Geoffrey.

— La nepoata mea, fără nicio îndoială, declară cu convingere bătrânul. De-ajuns cu toate astea, Geoffrey. Te porți ca un copil, zău așa.

Geoffrey fu atât de uluit de cuvintele noului său prieten, încât nu putu decât să clatine din cap.

— Riști mult cu vorbele astea nechibzuite, Elslow, îl preveni el, nervos.

Bătrânul nu păru impresionat de amenințare.

— Prostii, Geoffrey. Nu risc nimic – pe când tu, da, tu riști totul.

Își trase un taburet – fără să ceară voie, observă Geoffrey – și se așează în fața seniorului său.

— De la ramura dinspre tată a familiei a moștenit îndărătnicia, să știi, spuse el, zâmbind.

Fără voie, Geoffrey izbucni în râs.

— E îndărătnică, ba bine că nu, recunosc el. Nu pot să-i dau ceea ce-și dorește, Elslow – nu încă. Și doar din cauză că nu mai are încredere în mine.

— Crede că nu-ți pasă de ea.

Era pentru prima oară după două săptămâni când Geoffrey vorbea despre soția lui, iar lui Elslow îi părea tare bine. Simțea că soțul nepoatei sale voia să facă pace.

— Cum poate să creadă că nu-mi pasă?! Păi, într-o seară, chiar i-am spus „iubito”! Sigur, a fost în focurile pasiunii, dar tot o... vorbă drăgăstoasă era. E singura femeie pe care am...

Elslow abia reușea să-și stăpânească râsul.

— Vorbește cu ea, și folosește mai multă miere. Explică-i în ce situație ești, îl îndemnă el.

— N-am să-i explic nimic, refuză Geoffrey, dar fără mânie. Nu sunt dator să-i dau explicații. Trebuie să învețe să aibă răbdare. Așa e mersul lucrurilor.

— Și tu de la cine-ai moștenit încăpățânarea, de la mama sau de la tatăl tău? se interesă Elslow, zâmbind.

Întrebarea lui păru să-l surprindă pe Geoffrey.

— Nici de la unul, nici de la altul, răspunse el. Nu mi-i amintesc pe părinții mei.

— Așa se explică de ce nu-i înțelege sentimentele, remarcă Elslow pe cel mai firesc ton. Dar am să-ți spun un lucru, Geoffrey: de-a lungul anilor, am învățat că ceea ce nu ne place la alții descoperim în noi înșine.

Ridicându-se, Geoffrey fu cât pe ce să se împiedice de picioarele lungi ale lui Elslow, pe care și le întinsese pe sub masă.

— Vino cu mine la o plimbare, ca să-mi explici mai pe îndelete, îi ceru el.

Elslow dădu din cap și-l urmă afară. Nu vorbi până când ajunseră în curte, de unde o luară spre latura de miazăzi.

— Amândoi sunteți îndărătnici, nu încape vorbă, începu el. Geoffrey, tu ești mai vârstnic și mai puternic, și la minte și la trup, și prin urmare se cade să fii mai îngăduitor. Învaț-o ceea ce aștepți de la ea cu o mână blândă și cu o limbă dulce, altfel ai s-o pierzi.

— A fost vreodată a mea? se pomeni Geoffrey întrebându-l.

— A, da, fiule, zâmbi Elslow, spunându-și: „Nu știi că se iubesc, asta-i problema lor. Fiecare se păzește de celălalt.” Din clipa când a depus jurământul, a devenit a ta.

Geoffrey clătină din cap, grăbind pasul.

— Te înșeli, murmură el. Mereu vorbește despre marea dragoste dintre părinții ei. Niciodată n-am văzut o asemenea iubire, nici chiar între William și Matilda, Dumnezeu s-o odihnească.

Îl privi lung pe Elslow, apoi spuse:

— Uneori, credeam că le născocea. Nu pot exista pe lumea asta doi oameni care să se lege atât de strâns unul de altul, să devină așa de vulnerabili. E o neghiobie.

— N-au avut încotro, declară Elslow. Dar nu s-a întâmplat peste noapte, cum poate crezi din cele ce-ți spune nepoata mea. Regele vostru a măritat-o pe fiica mea cu Thomas ca să câștige moșia Montwright, și pot să depun mărturie că la început tinerii căsătoriți s-au ciondănit ca leii și tigrii. De două ori a fugit fiica mea de la el, adăugă, râzând. Și-a luat cu ea și cele două fiice!

— la povestește-mi! îi ceru Geoffrey, zâmbind, în timp ce se întreba dacă Elizabeth știa aceste amănunte din viața părinților ei.

Când socoti că spusese destul, Elslow își luă rămas-bun și plecă. Geoffrey rămase pe loc, cu gândul la tot ce auzise. Apoi își îndreptă umerii și o luă în altă direcție, cu mâinile la spate, împrejurul fortăreței.

Micul Thomas îi strigă o vorbă de salut, iar Geoffrey se opri din plimbare. Îl privi pe băiat cum venea în fugă spre el, cu o lance de jucărie în mâini. Elslow i-o făurise chiar în seara dinainte.

— Cu tine ce mai e? întrebă el, căutând să vorbească pe un ton cât mai binevoitor.

— Voi învăța chintanul! strigă entuziasmat Thomas.

— Și cine-o să te învețe? se interesă Geoffrey, cu un zâmbet pe buze.

— Gerald! răspuse băiatul, arătând spre scutier, care venea acum pe lângă zidul cetății, ducându-și calul de dârlogi. Uite, vezi ce-a făcut?

Geoffrey privi în locul arătat de Thomas, și văzu un păr de cinci picioare înălțime, înfipt în pământ. Deasupra avea o scândura pusă de-a curmezișul. De un capăt al acesteia atârna o momâie de paie, iar de celălalt, un sac cu nisip. Scopul exercițiului era acela de a înfige lancea în războinicul închipt, dar cu o mișcare cât mai rapidă și sigură, altfel scândura se rotea în vârful părului și sacul de nisip îl doboră pe călăreț din șa. Chintanul era un exercițiu pe care-l preferau scutierii mai înaintați în vârstă, și prea periculos pentru un copil ca micul Thomas.

— Azi ai să te uiți doar, spuse el. Iar mâine, poate vei avea voie să stai pe cal în fața lui Gerald, cât timp face exercițiul ăsta

periculos.

Gerald sări în șaua calului și-i arătă lui Thomas cum se făcea exercițiul. Copilul fu atât de impresionat, încât își lăsă lancea să cadă și bătu din palme cu admirație.

— Încă o dată, strigă el, alergând spre scutier, mai fă încă o dată!

Văzând că baronul îl privea și el cu atenție Gerald se grăbi să se supună. Dorea mult să-i arate stăpânului său cât de agil și iute era. Își întoarse calul și-l mână în goană spre țintă, balansând lancea ca pe o secure. Ochise pieptul, dar entuziasmul îl făcu să greșească ținta, iar fierul lăncii reteză șomoioagul de paie chiar sub cască, făcând momâia să cadă la pământ, decapitată, în timp ce „capul” se legăna agățat de scândură.

Gerald fu copleșit. O asemenea stângăcie în fața baronului său era umilitoare. Vru să se scuze, când zări chipul copilului – iar ceea ce văzu îl făcu să încremenească. În secunda următoare izbucni un urlat, sfâșiind văzduhul ca un suflet chinuit abia scăpat din infern – un sunet atât de pustiitor, încât Gerald fu nevoit să-și acopere urechile, pentru că durerea să nu-i ajungă în suflet.

Geoffrey reacționează cel dintâi. Alergă la copil și-l întoarse spre el. Disperarea pe care i-o văzu pe față îi sfâșie inima. Băiatul țipa întruna, iar Geoffrey nu putu decât să-l strângă la piept. Știa că nu-l mângâia prea mult, căci Thomas nu părea să-și dea seama de prezența lui.

Apăru Roger, urmat de Elslow, amândoi venind în fugă. Geoffrey le făcu semn că totul era în regulă, apoi se ridică de la pământ, cu micul Thomas în brațe. Țipetele slăbiseră în intensitate, băiatul începând acum să suspine. Epuizat de șoc, își rezemă capul pe umărul lui Geoffrey, agățându-se de el cu ambele mâini.

— Mama mea... se tângui el.

— Acum ești în siguranță, Thomas. În siguranță... încercă să-l liniștească Geoffrey, bătându-l pe spate, iar suspinele copilului se mai liniștiră.

Roger și Elslow îi făcură loc, când Geoffrey porni spre conac cu băiatul în brațe. În clipa următoare, apăru și Elizabeth, alergând

spre ei cu o expresie care-l întristă pe Geoffrey la fel de mult ca deznădejdea copilului. Când îi văzu venind, se opri, privindu-l îngrozit.

După felul cum se uita la Thomas, Geoffrey înțelese că-l credea rănit, și clătină din cap, șoptind cu blândețe:

— Și-a amintit.

Elizabeth înțelese. Ochii i se umplură de lacrimi și întinse o mână tremurătoare spre fratele ei. Cuprinzând-o cu un braț pe după umeri, Geoffrey porni din nou. Fără să mai scoată o vorbă, intrară toți trei în fortăreață.

* * *

— Thomas, nu te mai aplecă pe fereastra aia! îi ordonă Elizabeth. Ai să cazi și-ai să-ți spargi capul.

Thomas n-o luă în seamă, continuând să se aplece peste pervaz, pentru a scuipa spre cei de jos, chicotind cu o plăcere tipică vârstei de șapte ani.

Geoffrey deschise ușa dormitorului tocmai la timp pentru a auzi următoarele cuvinte ale soției sale:

— Dacă nu vii de-acolo în clipa asta, am să te spun stăpânului tău, și-o să se înfurie îngrozitor. Iar dacă-i cer eu, o să-ți ardă și o mamă de bătaie.

Amenințarea avu efect, iar fratele ei reveni grăbit în cameră, răsturnând taburetul pe care se urcase.

— Poate că n-o să te-asculte, chicoti el.

— Ba o s-o asculte.

Fermitatea calmă din glasul lui Geoffrey fu cât pe ce să-l răstoarne pe băiat de pe picioare. Își privi seniorul cu ochi mari, apoi se făcu roșu ca racul.

Geoffrey îl mai privi un moment, încruntat, apoi se întoarse spre soția lui, întrebându-l pe un ton, chipurile, cât mai serios:

— Să-l bat sau nu?

Elizabeth înțelese că glumea, și fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Trebuie să chibzuiesc, băbăte, spuse ea, prefăcându-se îngândurată. De ieri încoace, neastâmpăratul ăsta numai boroboațe a făcut. A turnat miere în coiful lui Gerald...

— Am crezut c-o să rătădă! o întrerupse deznădăjduit micul

Thomas.

— Gerald nu s-a amuzat deloc, se răsti Elizabeth, cu o expresie severă. Iar azi, Roger l-a închis în cameră, pentru că tot încearcă să-mi încălece câinii. Și acum, încheie ea, îi scuipe-n cap pe soldații tăi, oricât îi spun să înceteze. Ce părere ai despre comportamentul ăsta, *my lord*?

Geoffrey clătină din cap, privindu-l pe copilul care stătea în fața lui, cu privirea în pământ.

— Ce ai de spus în apărarea ta, îl întrebă el, abia stăpânindu-și râsul.

Thomas îngenunche și-și puse o mână peste inimă. Privi în sus pe sub gene, ca să vadă dacă gestul său dramatic îi plăcuse războinicului, și observă că era tot încruntat. Închizând strâns ochii, spuse:

— Îmi pare rău și n-am să mai fac. Promit, adăugă el, pe un ton plin de speranță.

— N-ai niciun pic de disciplină și mă întreb cum vei putea ajunge vreodată cavaler, declară Geoffrey. Și acum, ridică-te și vino cu mine. Am să-ți dau ceva de lucru, ca să nu mai poți face nicio pozna.

— Bărbate? Pot să-ți spun ceva între patru ochi? interveni încet Elizabeth.

— Du-te și așteaptă-mă la piciorul scării, îi spuse Geoffrey copilului.

Imediat ce ușa se închise, începu să chicotească.

— Zău că nu-i de râs, se plânse Elizabeth. Tata-l lăsa de capul lui. Habar n-are ce-i aia bună-creștere.

— Nu-i chiar atât de rău, replică Geoffrey, iar cu timpul va învăța cum trebuie să se poarte.

— Sara mi-a spus că ai ordonat să începă împachetatul, urmă Elizabeth, schimbând vorba. Pentru ce...

— Voiam să-ți spun diseară, când vom rămâne singuri, o întrerupse Geoffrey. Peste două săptămâni, plecăm la mine acasă. Mai întâi, trebuie să mă îngrijesc de o problemă, în altă parte, dar nu va dura mult, iar când mă întorc, vreau să te găsesc pregătită de plecare.

— Și Thomas? întrebă Elizabeth, așteptând cu teamă

răspunsul.

— Va sta aici cu bunicul tău, ca tutore, pentru un timp. Nu vreau să-l duc încă din locurile astea care-i sunt familiare.

Când îi văzu privirea surprinsă, zâmbi.

— Mă crezi chiar așa un monstru încât să nu țin seama de sentimentele băiatului?

— Nu, șopti Elizabeth, zâmbind și ea. Te cred un om foarte cumpătat.

— La vară, Thomas va veni și el să stea cu noi. Până atunci, ar trebui să am timp destul pentru a-mi bate toate lucrurile în cuie, ca să nu mi le facă praf.

Glumă lui o făcu să zâmbească și mai larg. Dădu din cap a încuviințare, spunând:

— Am să te-ajut și eu, bărbate.

Apoi veni spre el, sfioasă dar hotărâtă, și-l cuprinse cu brațele de mijloc.

— Iar pe urmă, n-ai să-l mai trimiți pe fratele meu la rege? Te-ai răzgândit?

— Da, răspuse Geoffrey, mângâind-o pe păr. Descopăr că în ultima vreme m-am răzgândit în legătură cu multe.

— Ca de pildă? se interesă Elizabeth, zâmbindu-i.

— Ca de pildă, că-mi place atenția pe care mi-o acorzi. M-am obișnuit cu efuziunile tale în văzul tuturor, nevastă – înțelegând, desigur, că nu te poți stăpâni.

Elizabeth râse.

— Te crezi chiar atât de irezistibil? îl întrebă.

— La drept vorbind, nu – până ai apărut tu în viața mea. Cicatricea mea a deranjat multe femei continuă el, când Elizabeth începu să i-o presare cu sărutări blânde, dar tu...

Nu-și mai putu aminti ce voia să spună, când gura soției lui îi ajunse la ureche, respirația ei caldă stârnindu-i dorința.

— Termină cu nesăbuiința asta, nevastă! îi ceru el. Suntem în plină zi, și mai am multe treburi de făcut.

Elizabeth se retrase, privindu-l lung, lasciv.

— Da, bărbate, șopti ea mângâietor, avem foarte multe de făcut.

Numaidecât, Geoffrey o cuprinse din nou în brațe, sărutând-o

cu lăcomie.

— N-ai niciun pic de disciplină, nevastă, o dojeni el, cu un oftat adânc.

O bătaie puternică în ușă îi întrerupse, iar Geoffrey constată că era recunoscător.

— Ce e? strigă el, mai tare decât voise.

— S-au întors amândoi mesagerii, stăpâne! răspunse un străjer.

Elizabeth se încruntă, întrebându-se de unde veneau cei doi mesageri, dar văzând expresia acră a soțului ei, preferă să nu-l întrebe. Avea și alte moduri de a afla, mai simple și nu tot atât de zgomotoase.

Coborî încet scara în urma lui și se opri la intrarea în sala cea mare, de unde-l auzi pe Geoffrey strigând furios:

— Va să zică, îmi nesocotește *mie* chemarea?

Biruită de curiozitate, Elizabeth se lipi de perete, pentru ca soțul ei să n-o vadă. Cine ce chemare îi nesocotise, și de ce? se întrebă.

— N-am vorbit chiar cu el, *my lord*, spuse mesagerul. Unul dintre oamenii lui mi-a spus că se încuiase în odaie, nebun de durere după pierderea soției. Mi-a mai spus și că nu primește nimic de mâncare, încercând să flămânzească până o muri.

— Nebun de durere?

În glasul lui Geoffrey se simțea neîncrederea.

— Nimeni nu înnebunește de durere când îi moare nevasta, declară el. Nimeni! Nimic nu poate fi mai ușor de înlocuit. Pe când un cal, ei, da, asta-i altă poveste!

Ca reacție, Elizabeth scoase un mic țipăt indignat. Renunță să mai stea ascunsă și-și făcu apariția în ușă, încruntată, cu mâinile-n șolduri.

— Un *cal*? țipă ea. Ai prefera în locul meu un cal? Îndrăznești să... să...

— Cum, Elizabeth, întâmplător ai auzit?

În ochii lui se citea amuzamentul, deși glasul îi era calm și plin de mirare prefăcută. Apoi zâmbi, iar Elizabeth își dădu seama că o păcălise.

— Vezi prin ziduri, bărbate? îl întrebă ea, exasperată,

apropiindu-se.

— Ar fi bine să crezi asta, replică Geoffrey, făcându-i cu ochiul.

— Îmi cer iertare că v-am întrerupt, zâmbi și ea.

— Și? o îndemnă soțul ei, înălțând o sprânceană.

— Și pentru că am tras cu urechea, mormăi ea. Deși se prea poate s-o mai fac.

— E nedemn, o muștră Geoffrey.

— Așa e, recunosc Elizabeth, dar mai e și singura cale ca să aflu ce se întâmplă. De unde e mesagerul? se interesează ea. Și celălalt, a plecat?

— A plecat, confirmă Geoffrey, ca să nu afle că venise de la Belwain, iar acum ascultam niște vești despre cumnatul tău cel „nebun”, Rupert, continuă el, fără să-și poată stăpâni iritarea din glas.

— Rupert! repetă Elizabeth, într-o șoaptă chinuită. Dumnezeu mare! Cum s-ar fi simțit ea dacă-l pierdea pe Geoffrey, la fel cum își pierduse Rupert soția, iubirea vieții lui? Își lăasă capul în piept, rostind o rugăciune ca să i se ierte nechibzuința.

— ... și asta-i tot ce-am avut de spus.

Ultimele cuvinte ale mesagerului îi atraseră din nou atenția asupra discuției.

— Ai făcut foarte bine, îl laudă Geoffrey. Acum, du-te de mănâncă și bea.

Mesagerul își îndoi un genunchi în fața lui Geoffrey și ieși din sală.

Neîntârziat, baronul se întoarse spre soția lui și-i ceru:

— Elizabeth, spune-mi tot ce știi despre acest Rupert.

— Mi-e așa de rușine, Geoffrey... Ar fi trebuit să mă duc la el, să-l mângâi... A fost soțul surorii mele și știam că se înțelegeau bine. Se potriveau, cum obișnuia să spună mama mea.

— Dar Rupert însuși? insistă Geoffrey. Îmi poți spune ceva despre el? Chiar se poate să fie „nebun de durere”? E un om atât de slab încât nu mai e-n stare să iasă din odaie ca să viziteze mormântul soției?

— Tu nu înțelegi, șopti Elizabeth.

— Mai povestește-mi o dată tot ce s-a întâmplat aici, îi ceru el.

Știi că e dureros pentru tine și-mi pare rău, dar trebuie să aud iar totul. Ca să fiu sigur.

Ultimele lui cuvinte o nedumeriră, iar Elizabeth își dori să n-o fi întrebat.

— Dacă-ți povestesc, vei înțelege mai ușor ceva?

Geoffrey dădu din cap, așa că Elizabeth adăugă:

— Atunci, am să-ți spun.

Trase aer în piept, ca să se calmeze, închise ochii și repetă toată povestirea. Geoffrey n-o întrerupse nici măcar o dată, iar la sfârșit, Elizabeth îl privi în ochi, încercând să-i citească gândurile, să-i afle concluziile.

— Ai omis ceva, remarcă el, îngândurat, frecându-și bărbia.

— Ce anume? se încruntă Elizabeth.

— Prima dată când mi-ai povestit, ai spus că unul.. Dintre oamenii cu glugă fusese rănit... înjunghiat, cred că ai spus.

— Da, acum am uitat de amănuntul ăsta, răspuse Elizabeth. Îl înjunghiase Margaret. De ce? E chiar atât de important?

— S-ar putea. Unde l-a înjunghiat? se interesă Geoffrey, pe un ton calm, dar cu privirea atentă.

Concentrându-se, Elizabeth își imaginează din nou scena, încercând să rămână cât mai detașată posibil. În ochiul minții, o văzu pe Margaret întorcându-se, ridicând pumnalul, și...

— Chiar sub umăr, sub umărul drept. Am văzut haina înroșindu-se de sânge. Îl privi din nou pe Geoffrey, dar în ochii lui nu se citea niciun răspuns.

— La ce te gândești? îl întrebă.

— Nu acum, se eschivă el. Dar, când mă întorc de la drum, vei afla răspunsurile.

— Mereu îmi ceri să aștept! protestă Elizabeth, fără să-și poată ascunde furia din voce.

— Mi-ai acordat încrederea ta, îi reaminti Geoffrey.

Fu cât pe ce să adauge că-i jurase și dragoste, dar preferă să nu mai aducă vorba.

— Și mi-ai făcut un jurământ, încheie el.

— Am făcut și un alt jurământ, șopti Elizabeth.

Și, înainte ca soțul ei să poată răspunde, se întoarse și ieși din încăpere. Avea multe la care să se gândească, și prefera să fie

singură.

Se duse în camera ei și se așeză pe pat. „Oare a început să-mi ia mințile răzbunarea?” se întrebă. E chiar atât de nedrept să dorești să se facă dreptate, pentru ca sufletele lor să ajungă în cer?”

Dar răzbunarea o ajutase să rămână cu mintea întreagă, și putea avea același efect și asupra lui Rupert, își spuse dintr-o dată Elizabeth. Urma să-i dăruiască un țel. Rupert avea să jure răzbunare și era destul de puternic pentru a-i cere socoteală lui Belwain. Pe el nu-l preocupau atât de mult legile, reflectă Elizabeth.

Se șterse la ochi și sări de pe pat. Avea multe de făcut, înainte de apusul soarelui. Trebuia să-l convingă pe Hammond s-o însoțească și să-i ordone să mai găsească un om dispus s-o ajute. N-avea să-i spună lui Geoffrey. În primul rând, ei îi datora credință.

Urma să plece de îndată ce Geoffrey și oamenii lui porneau la drum, a doua zi în zori. Până acasă la Rupert nu era drum lung, dacă-și amintea scurtătura pe care o găsisese întâmplător tatăl ei. Cu puțin noroc, avea să fie înapoi înainte de întoarcerea lui Geoffrey. Nu nădăjduia că lipsa ei să treacă neobservată de oamenii pe care baronul îi lăsase în fortăreață, dar atunci avea să fie prea târziu.

CAPITOLUL 9

Geoffrey porni la drum înainte de crăpatul zorilor, atent să nu-și deranjeze soția adormită. O sărută pe frunte și fu nevoit să se mulțumească doar cu atât, ca să n-o trezească și să fie iar nevoit să-i îndure întrebările.

Roger îl aștepta împreună cu cincizeci de ostași călări. Geoffrey mai stătu câteva momente să recapituleze planurile împreună cu Elslow, apoi ieși în fruntea lor, pe poartă. Avea o expresie cruntă: fața războinicului care pleacă la luptă.

Elizabeth îl privea de la fereastra dormitorului. Imediat ce soțul ei nu se mai văzu, începu să se îmbrace. Hammond și un

țăran voinic, pe nume Tobias, o așteptau cu caii, deja dincolo de ziduri, și trebuia să ajungă la ei cât mai repede, înainte de a se trezi toată casa. Luă pe ea mantia, deși era destul de cald ca să se lipsească de ea, și-și acoperi părul strălucitor cu glugă. În caz de primejdie, avea la ea jungherul, arcul și săgețile.

Porni pe același drum ca în ziua masacrului, coborând pe scara ascunsă, după care trecu prin curtea pustie și prin grajd, până la altă ușă, care dădea spre zid. Acolo Hammond rezemase o scară, iar Elizabeth trecu de zid fără niciun efort. Grăjdarul o aștepta în partea cealaltă, și împreună merseră până la caii ascunși între copaci. Fără o vorbă, încălecară și porniră prin pădure.

Elizabeth mergea înainte, căutând cu atenție scurtătura și încercând să-și alunge gândurile negre. Cu două ceasuri înainte de căderea nopții, poposiră într-un desiș aflat cam la o oră de pământurile cumnatului ei. În timp ce Tobias vedea de cai, Hammond își deschise traista de merinde și împărți bucatele pe care le luase la drum.

— *My lady*, spuse el, suntem foarte aproape. Poate că, după ce te hodinești, ne continuăm drumul ca să ajungem acasă la cumnatul dumitale înainte să se lase noaptea.

Elizabeth clătină din cap, lăsându-l pe Hammond să creadă că era prea obosită. Omul nu mai insistă, anunțând doar că avea să stea primul de gardă. Elizabeth încuviință, apoi închise ochii. Încercă să se convingă că era bine ce făcea – dar în cele din urmă, fu nevoită să recunoască: nu era bine deloc! „O, nu pot s-o fac!” își spuse ea deznădăjduită. „Nu-i pot trăda soțului meu încrederea. Iartă-mă, tată, dar trebuie să mai aștepți, așa cum aștept și eu, căci nu mă pot împotrivi voiei bărbatului meu. I-am acordat încrederea mea, iar el te va răzbuna. Va trebui să mă mulțumesc cu promisiunea pe care și-o va ține în cele din urmă, chiar și de-ar fi să treacă douăzeci de ani!”

— Hammond!

Șoapta ei insistentă îl făcu să tresară pe grăjdar, care o privi îngrijorat.

— Ai auzit ceva, *my lady*? întrebă el neliniștit. Teamă mi-e că nu mai am auzul de altădată. Nu mi-s deloc vrednic să te apăr, stăpână.

— Nu, Hammond, nu te teme. N-am auzit nimic, răspuse Elizabeth, bătându-l pe umăr. Crezi c-am putea câștiga un ceas înainte de căderea nopții, dacă pornim înapoi spre casă chiar acum?

Hammond deschise gura să răspundă, o închise la loc, căzu pe gânduri...

— Nu pricep, recunosc el în cele din urmă. Dorești să ne întoarcem la Montwright? o întrebă, cu o undă de speranță în glas, care o făcu pe Elizabeth să se rușineze și mai mult. Îi pusese pe Hammond și Tobias într-o situație foarte neplăcută față de noul lor stăpân, Lordul Geoffrey.

— Hammond, ceea ce voiam să fac era necugetat, și abia acum mi-am dat seama. Îmi pare rău că v-am pus într-o asemenea primejdie, pe tine și pe Tobias, cu nesocotința mea, și vă rog să mă iertați.

Înainte ca Hammond să răspundă, Elizabeth azvârli mantaua într-o parte și se ridică.

— Vino acum, vom încerca să mergem cât mai mult cât ne mai călăuzește lumina.

Hammond închise ochii, ușurat. În sfârșit stăpânei sale îi venise mintea la cap. Era sigur că rugăciunile lui o ajutaseră, și-și făcu cruce în semn de mulțumire. Apoi puse șeile pe iapa Elizabeth și pe ceilalți doi cai.

Călăriră toți trei prin pădure cât puteau de repede, până când ultimele raze de lumină începură să pălească de pe cer. Elizabeth fu cea dintâi care zări lacul, în depărtare. Încetini pasul și-l întrebă pe Hammond:

— Crezi c-ar fi bine să ne oprim aici pentru noapte?

Hammond se pregătea să-i răspundă că da, însă bubuitul care răsună dintr-o dată apropiindu-se pe drum îl opri.

Elizabeth auzise și ea caii. Păli la față și se încordă, în timp ce iapa începea să se agite speriată și nedumerită.

— Duceți-vă la lac! le strigă ea lui Hammond și Tobias. Am să vin și eu!

Tobias nu așteptă alt îndemn ca să pornească la galop, dar Hammond clătină din cap. Își scoase spada și așteptă, în timp ce Elizabeth încerca să-și potolească iapa. Acum era prea târziu, iar

Hammond nu se îndoia că avea să moară alături de stăpâna lui.

În clipa următoare, vuietul îi înconjură din toate părțile, iar căpetenia aproape că se ciocni de Elizabeth. Iapa se cabră, la vederea oștirii care tocmai apăruse de după cotitura drumului, iar gluga Elizabethei îi căzu pe umeri. În timp ce căuta să-și strunească iapa, ridică privirea spre oamenii care-i tăiau calea. Geoffrey! Domnul fie lăudat, era soțul ei! Când văzu, nu lipsi mult că Elizabeth să cadă din șa, și se pomeni zâmbind ușurată.

Lui Geoffrey nu-i venea să-și creadă ochilor. Soția lui! Acolo, în mijlocul pădurii, doar cu un bătrân care s-o apere! Își pierduse mințile?

— Elizabeth? Întrebă el aproape fără voie, abia recunoscându-și propriul glas.

— Bună seara, *my lord*, replică ea în șoaptă.

— Elizabeth!

De astă dată, îi rosti numele de-a dreptul într-un răget, care sperie din nou iapa. Roger îi veni în ajutor, lucru pentru care Elizabeth îi fu foarte recunoscătoare, căci soțul ei nu părea în stare să-și miște niciun mușchi, decât pe cel care-i zvâcnea pe obraz.

— Bună seara, Roger, salută ea. A fost o zi foarte frumoasă azi, nu-i așa?

Roger păru năucit de întrebarea ei. Deschise gura să spună ceva, dar nu-i trecea nimic prin cap. Apoi se pomeni zâmbind. Pe toți sfinții, n-avea încotro!

Elizabeth zâmbi și ea, și mai larg decât înainte, înlăturându-și din față părul suflat de vânt, atentă să evite privirea soțului ei.

— Îmi cer iertare că te-am oprit din drum, bărbate, spuse ea, în direcția lui, iar acum ne vom vedea de ale noastre. Călătorie plăcută și pe mai departe!

Știa că n-avea nicio șansă, dar altceva nu-i trecuse prin minte. Luă frâul și dădu pinteni iepei, sperând doar să-l îndepărteze de oamenii lui îndeajuns ca s-o omoare fără spectatori.

Nu apucă să facă niciun pas. Geoffrey prinse căpăstrul iepei și o trase spre el ca la pescuit. „Iar acum, o să mă omoare,” își spuse Elizabeth, în pragul isteriei. „Și totul, pentru nimic!”

Țipătul ascuțit al șoimului, de deasupra, o făcu să ridice

privirea.

— Roger, îşi auzi ea soţul spunând, cred că ar fi bine s-o aperi de şoim.

Elizabeth îl privi încruntată.

— Şoimul meu nu mi-ar face niciun rău, spuse ea, înainte de a ridica iar ochii spre cer, unde pasărea zbura în cercuri, înnebunită.

— Şoimul tău mai are puţin până să-ţi tragă o bătaie soră cu moartea, declară Geoffrey încet, dar cu furie vădită.

— Geoffrey, *pot* să-ţi explic... se bâlbâi Elizabeth.

— Şi ai să-mi explici, ba bine că nu, se răsti soţul ei, abia reuşind să n-o zgâlţâie de gât.

Un nou ţipăt din ţăriile bolţii le atrase atenţia. Elizabeth îşi văzu şoimul dând târcoale la nesfârşit şi spuse:

— Geoffrey, ceva nu-i în ordine, altfel ar coborî.

— Înainte! comandă scurt Geoffrey.

Ca fulgerul, o luă pe Elizabeth din şaua iepei, pe calul lui, iar căpăstrul celălalt i-l aruncă lui Roger. Dădu pintoni armăsarului, iar Elizabeth se agaţa de el, în timp ce se afundau în pădure. Abia când ajunseră pe malul lacului, Geoffrey dădu semnalul de oprire.

— James, porunci el, mai ia doi oameni şi întorceţi-vă pe marginea drumului. Staţi ascunşi şi anunţaţi-mă cine trece.

Îi privi pe cei trei până dispărură printre copaci, apoi se întoarse spre soţia lui.

— Când ajungem la mine acasă, am să te încui în camera mea şi-am să arunc cheia, jură el încet.

După expresia lui, Elizabeth nu se îndoia că ar fi fost în stare s-o facă.

— N-am să mă plâng, răspunse ea, în şoptă. Merit orice hotărâşti să-mi faci, deşi aş vrea să mă laşi să-ţi explic.

Umilinţa ei nu-l impresionează deloc pe Geoffrey. Încă nu-i trecuse furia.

— Ce Dumnezeu căutai aici? o întrebă.

— Eram în drum spre Rupert, recunosc Elizabeth.

Drept răsplată pentru sinceritatea ei, Geoffrey o trase scurt de păr, făcând-o aproape să ţipe de durere.

— Mare noroc ai că te-am putut opri, spuse el aspru.

— Dar eram în drum spre casă.

— L-ai văzut pe Rupert?

Glasul îi sună neîncrezător, și se pomeni că iar o trăgea de păr.

— Ba, răspuse Elizabeth. Geoffrey, mă doare! Dă-mi drumul, și am să-ți explic.

Soțul ei se conformă, dar imediat îi prinse umerii ca într-o pereche de fiare.

— Aștept, spuse el cu chipul de nepătruns, ca o mască.

— Așa cum ți-am spus, pornisem spre Rupert, dar n-am putut merge până la capăt. Ți-aș fi fost neloială. Așa că m-am întors, și tocmai o luasem spre casă, când m-ai găsit tu.

— Neascultătoare, o corectă Geoffrey, nu neloială.

Îi dădu drumul, simțind că mâinile îi tremurau. Dacă se aventura în pânda de păianjen a lui Rupert, ar fi ajuns în infern. Până la sfârșitul zilelor lui avea să-i mulțumească lui Dumnezeu că n-o făcuse.

— Nu, Geoffrey, am fost și neloială, șopti Elizabeth cu o voce chinuită.

— Doamne, dă-mi răbdare! mormăi Geoffrey. Mereu mă contrazici, clătină el din cap.

— N-am vrut să merg la Rupert doar ca să-l alin la ceas de restriște. Nu, am avut pricini păcătoase și egoiste, Geoffrey. Îmi pierdusem răbdarea așteptând să faci ceva și m-am gândit că Rupert ar putea să mă ajute. Voiam să-i spun despre Belwain, iar el, îndurerat cum e, nu s-ar fi sinchisit de lege... și s-ar fi dus la Belwain, pentru a-l sili să mărturisească.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe față, așa că și le șterse, cu un gest nervos.

Geoffrey avu nevoie de mult timp ca să se calmeze. Și mai avea nevoie de timp... și de singurătate... ca să deslușească totul.

— Elizabeth, Rupert a pus totul la cale.

Nu înțelese ce voia să spună. Clătină din cap, încercând să nege ceea ce auzise. Doar era soțul lui Margaret! N-ar fi... n-ar fi putut...

— Stă ascuns până i se va lecu rana de la umăr, continuă

Geoffrey, urmărindu-i jocul emoțiilor pe față.

Elizabeth era prea năucită ca să spună ceva. Soțul ei descăleacă și o coborî și pe ea de pe cal.

— Asta-i adevărul. Ai fi mers drept în bârlogul fiarei și când ți-ai fi dat seama, ar fi fost prea târziu.

— Cum ai aflat...? reuși într-un târziu Elizabeth să îngaime.

— Din clipa când mi-ai povestit toată trășenia, l-am bănuț pe Roger. Faptul că dintr-o dată s-a îmbolnăvit și nu și-a putut însoți nevasta la Montwright mi-a sădit în minte sămânța îndoielii. Apoi, când a sosit Elslow, mi-a spus că Rupert făcea parte dintre căpeteniile celor răzvrățiți împotriva lui William, deși nu știe că Elslow a aflat despre trădarea lui. Ultima dovadă a adus-o mesagerul – *întâiul* mesager. Unul dintre servitorii mai nemulțumiți ai lui Rupert a lăsat să-i scape vestea că rana stăpânului se vindeca prea încet. Știrea asta, pe lângă refuzul lui Rupert de a-mi răspunde la chemare... Da, Elizabeth, el a urzit totul: Îmi pun gâtul!

— Dumnezeule mare, a ucis-o pe Margaret! șopti ea. Iar tu te duceai să-i ceri socoteală, nu-i așa? Voiai să pui capăt acestui coșmar Geoffrey, eu...

— Da, mergeam să-i cer să dea seamă de faptele lui, i-o reteză Geoffrey. Dar nu ca să-ți sfârșesc ție chinul, nevastă. Pui prea mult preț pe tine însăși, dacă-ți închipui că numai de ție-mi pasă. Rupert a atacat ceea ce-mi aparținea mie, iar tatăl tău îmi era vasal credincios. Montwright este numai una dintre moșiile mele, dar eu apăr tot ce-i al meu. Și le *sunt* loial tuturor celor care-mi încredințează apărarea vieții lor. Coșmarul tău e numai al tău, Elizabeth, și poți să-ți păstrezi chinurile cât vrei sau cât nu vrei. Numai la tine te gândești. Da, ești egoistă și nechibzuită, iar asta-i o combinație cum nu se poate mai primejdioasă!

Geoffrey știa că o rănea cu cuvintele lui aspre, dar era prea furios că să și le ia înapoi. Își dădea frâu liber mâniei, știind prea bine că soția lui era singura la îndemână pe care să-și descarce furia.

— Și care e prețul meu, Geoffrey?

Întrebarea rostită în șoptă de Elizabeth îl luă pe nepregătite. Se așteptase ca vorbele lui s-o înfurie. O privi lung, și văzu că pe

fața ei se citea mândria, dar nici urmă de aroganță sau furie – numai... înfrângere și tristețe.

— Nu-mi pune acum întrebarea asta, se răsti el, altfel voi spune ceva ce s-ar putea să regret. Nimeni nu se pricepe mai bine ca tine să mă faci să-mi pierd cumpătul.

Își duse mâinile la spate, puțin mai calmat de docilitatea ei, și continuă:

— Văd că nu mă înfrunți, și nu pot să nu mă întreb din care pricini. Poate ți-ai dat seama că de data asta ai mers prea departe?

Elizabeth nu mușcă momeala. N-ar fi suportat și alte cuvinte dureroase.

— De ce Rupert? întrebă ea, revenind la subiectul dinainte. Și el voia să pună mâna pe Montwright?

— Cred că nu, răspuse Geoffrey. Mai degrabă încerca să provoace dezordine.

— Margaret era atât de blândă și iubitoare... clătină Elizabeth din cap. Iar el a ucis-o.

Roger îi întrerupse, cu un strigăt:

— Se-ntorc oamenii, Șoimule!

Geoffrey și Elizabeth se întoarseră amândoi spre el.

Ostașul pe nume James descălecă și se apropie grăbit de stăpânul lui.

— Călăresc încoace, și-s de trei ori mai mulți ca noi. Vin dinspre răsărit.

— Rupert? își întrebă Elizabeth soțul, fără să-și poată stăpâni tremurul.

Geoffrey nu-i răspuse. O ridică în brațe și o duse la calul ei. Punând-o în șa, îi strigă lui Roger:

— Ocupă-te de protecția ei!

Apoi scoase spada din teacă și începu să le dea dispoziții oamenilor.

Soarele dispărea încet la asfințit, scaldând lacul într-o lumină portocalie. Încă o jumătate de ceas, și avea să fie întuneric beznă. Roger duse iapa Elizabethiei între doi copaci, departe de lac, apoi le făcu semn lui James și altor câtorva ostași s-o înconjoare.

— Nu vă mișcați de lângă ea, ordonă Roger, iar oamenii dădură imediat din capete.

— Dumnezeu să te apere, îi șopti Elizabeth.

Roger mulțumi scurt și porni spre soțul ei. „Iar tu să-mi aperi bărbatul”, adăugă ea în gând.

Din depărtare, rebelii se auzeau apropiindu-se, călărind cu repeziciune prin desișuri. Voiau să ajungă la lac, ca să-și umple burdufurile cu apă, bănuind Elizabeth. Dar se înșela. Cât ai clipi, ropotul de copite fu înlocuit de vacarmul bătăliei. Vrajmașii intraseră în poiană cu armele scoase; da, erau dinainte gata de luptă. Geoffrey și oamenii lui nu aveau surpriza de partea lor, și erau de trei ori mai puțini, așa cum spusese James.

De îndată ce răsună strigătul de război, scuturile se ridicară, împiedicând-o pe Elizabeth să mai vadă. Mai putea doar să asculte urletele și zăngănelile fiarelor ciocnite. Și-l închipuia pe Geoffrey rănit sau mort, și-și acoperi urechile cu mâinile.

Nu peste mult, nu mai putu suporta, așa că-i ceru oșteanului din față să coboare pavăza, ca să vadă dacă soțul ei era în siguranță. Copacii și întunecimea tot mai deasă îi ascundeau bine, așa că soldatul se învoi.

— Au nevoie de ajutorul vostru, spuse Elizabeth, când văzu cât de numeroși erau dușmanii. Duceți-vă și voi în luptă, îi ceru ea lui James. Voi fi în siguranță aici, doar cu unul dintre voi să mă păzească.

James nu așteptă alt îndemn. Era dornic să se avânte și le făcu semn celorlalți. Porniră în josul pantei, cu spadele scoase, lăsând doar un singur om lângă ea.

Elizabeth își privi bărbatul cum se lupta cu un adversar. Își ținu respirația când spada vrăjmașă îi trecu la un deget de pântec, apoi răsuflă prelung, la vederea dușmanului prăbușit.

Alții doi se apropiară de baron – unul cu o lance, iar altul, cu o secure de luptă. Geoffrey îi ucise cât ai bate din palme.

Apoi îl văzu pe Roger, care se lupta cu doi oameni, pe malul lacului. Sub ochii ei, altul li se alătură celor doi, iar Elizabeth văzu că Roger nu mai avea loc să se miște. Era profilat pe lumina roșie a amurgului, cu apa în spate. Înnebunită Elizabeth se uită să vadă dacă-i venea cineva în ajutor, apoi își aminti că avea la ea

arcul și săgețile.

— Dă-te la o parte, îi ceru omului care o proteja.

Puse săgeata în arc și ochi, ezitând doar o clipă, în timp ce se rugă ca rebelul să stea pe loc iar Dumnezeu s-o ierte că luă o viață, apoi trase. Săgeata şuieră prin aer și-și nimeri ținta, înfigându-se în ceafa rebelului. Următoarea se împlânta în grumazul celui de-al doilea, care căzu un genunchi, cu un zbieret de durere.

Roger îl privi pe rănitul îngenuncheat în fața lui și-i văzu săgeata din gât, când omul căzu la pământ. Clipa de curiozitate fu cât pe ce să-l coste viața. Al treilea rebel profită de neatenția lui și se repezi înainte.

Roger nu avu timp decât să-i parzeze lovitura de lance, iar în clipa următoare călcă în gol și căzu pe spate, în lac. Rebelul se întoarse imediat să alerge spre alt adversar cu care să lupte.

— O să se-nece! țipă oșteanul care o apăra pe Elizabeth. Îl trage armura la fund.

— Ba n-o să se înece, strigă și ea.

Privirea i se repezi spre Geoffrey. El ar fi știut ce să facă – dar nu putea face nimic, ocupat să se apere de vrăjmașii care-l înconjurau.

— Ai o funie? strigă Elizabeth.

Soldatul dădu din cap.

— Sari în apă și leagă-i-o lui Roger de mijloc! continuă ea. Cu ajutorul nostru va reuși să iasă.

— Și eu am armură, spuse ostașul. N-ar folosi la nimic.

— Atunci, mă duc eu, se hotărî Elizabeth. Hai, repede! Vino cu mine pe mal și ține un capăt al frânghiei. Când simți că trag, ridică-l pe Roger la suprafață. Nu zi nimic! răcni ea, când văzu că voia să protesteeze. Și soțul meu ar fi de acord!

Și, ajunsă la marginea apei, sări din șa și luă funia.

— Ține-o strâns! îi ordonă, apoi trase adânc aer în piept și plonjă în apă.

Lacul era mai adânc decât se așteptase, dar îl găsi pe Roger aproape imediat. Îi împinse umărul, dar omul nu reacționă. Rugându-se să nu fie prea târziu, îi înnodă repede frânghia în jurul trupului. Mergea greu, din cauza mълului de pe fund, iar

plămâni o dureau de efort – dar nu se dădea bătută. De îndată ce strânse nodul, smuci de funie și trase în sus umerii lui Roger. Când nu mai putu îndura nicio clipă, împinse din picioare, pornind spre suprafață.

Pe mal, soldatul trăgea din răspuțeri, iar în câteva clipe trupul credinciosului vasal al lui Geoffrey fu scos din apă.

Roger era îndoit de mijloc, iar strânsoarea funiei sub coaste îl făcea să scuipe apă din plămâni. Când ajunsese cu totul pe mal, tușea și bolborosea.

Elizabeth se chinuia să iasă din apă, dar plângea atât de tare încât abia reușea să se agațe de ceva. Ajunsese prea târziu, iar acum Roger era mort!

Geoffrey o văzuse cu câteva clipe înainte de a sări în apă. Cu un răget de animal sălbatic, se repezise spre ea. Oamenii lui îi apărau spatele, salvându-i viața de nenumărate ori, în timp ce baronul trecea printre rebeli fără să-i învrednicească nici cu o privire. Nu peste mult lupta se sfârși, dușmanii rămași fugind să scape.

În timp ce Geoffrey își smulgea armura, hotărât să sare în apă după Elizabeth, o văzu apărând din adânc, la câțiva pași în fața lui. Îl cuprinse o ușurare cum niciodată nu mai simțise, și simți că i se înmuiau picioarele. Îngenunchind, lăsă capul în piept și înălță o rugăciune de recunoștință.

Suspinele slabe ale soției sale îi redeșteptară puterea – și mânia. Îi mulțumi lui Dumnezeu că era în viață, astfel încât putea s-o omoare el însuși, și sări în picioare, cu un muget de furie.

— Credeam că te-ai înecat! răcni el, trăgând-o afară din apă și zgâlțâind-o apoi se opri dintr-o dată și o strânse la piept. Credeam că te-ai înecat, repetă.

Auzindu-i durerea din glas, Elizabeth se porni și mai tare pe plâns.

— Ba nu, Geoffrey, e mai rău de-atât, suspină ea. Roger... El s-a înecat...

Soțul ei nu părea să înțeleagă. Începu s-o scuture iar, răcnind din toți bojocii. În clipa următoare, la urechile Elizabeth ajunse tusea lui Roger, făcând-o să plângă și mai abitir.

— N-a murit, Geoffrey! N-a murit! Nu mai fi supărat!

— Ești o muiere proastă! continuă să îndruge Geoffrey, ba strângând-o la piept, ba zgâlțâind-o iar, de parcă nu s-ar fi putut hotărî.

— Vreau să-ți explic...

— Ba n-ai să-mi explici nimic, urlă el. Și nu mai plânge, Elizabeth. Gata, s-a terminat.

O simți dând din cap la pieptul lui și respiră adânc, ca să-și oprească tremurul. Doamne, cu fiecare zi pe care o petrecea lângă Elizabeth, se purta tot mai mult ca o femeie! apoi îl zări pe Roger, ud learcă, și-i făcu semn să se apropie.

— Proasta asta neascultătoare de nevastă-mea ți-a salvat viața, Roger, spuse el. Ce zici de asta?

— Îi sunt cum nu se poate mai recunoscător, răspunse vasalul. Deși n-aș fi de părere că e proastă, *my lord*.

Geoffrey fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Arătând spre oamenii căzuți la pământ, în spatele lui, Roger continuă:

— Recunoști săgețile, *my lord*?

— Sunt ale mele, mărturisi Elizabeth, desprinzându-se din brațele soțului ei. Și să nu-ndrăznești să mai strigi la mine, Geoffrey! M-ai asurzit. Erați mai puțini decât vrăjmașii, și-am făcut ce era nevoie.

— Eu eram dator să te apăr, nevastă, nu invers, replică exasperat Geoffrey. Ți-ai primejdiuit viața.

— E viața *mea* și fac ce vreau cu ea! își propti Elizabeth mâinile în șolduri. Ce, crezi că și asta-ți aparține?

În clipa următoare strănută zdravăn, stricând tot efectul.

— Da! strigă Geoffrey, punându-și și el mâinile în șolduri.

— Ești cel mai neînțelegător om! replică Elizabeth.

Și, întorcându-se spre marginea pădurii, o luă din loc.

— Nu mă îndoiesc că tare ți-ar mai plăcea să mă târăști după tine până la castel, legată-n lanțuri! mai aruncă ea, peste umăr.

Până să-și tragă respirația se pomeni răsucită în loc și strânsă în brațele soțului ei.

— Să nu-ndrăznești să-mi mai întorci vreodată spatele când îți vorbesc! șopti aspru Geoffrey.

Când văzu că ochii i se umpleau iar de lacrimi, o scutură o

dată, scurt, apoi îi dădu drumul.

— Ideea asta a ta cu lanțurile e destul de atrăgătoare, spuse el, trăgând-o spre pădure. Poate că măcar atunci ai sta acolo unde te pun eu.

Elizabeth știa că cel mai bine ar fi fost să tacă, dar nu se putea stăpâni.

— Geoffrey, dacă rămâneam deoparte, loialul tău vasal și prietenul meu bun, Roger, ar fi fost mort acum. Chiar nu găsești nicio virtute în ce-am făcut? îl întrebă, frângându-și mâinile nervoasă și dorindu-și să-i fi putut frânge și lui gâtul. Îmi pare rău dacă a fost necuviincios să-i omor pe acei oameni cu săgețile mele. Până acum n-am mai ucis niciodată pe nimeni și știu c-am să ard în purgatoriu cel puțin, o sută de ani, dar vrei, nu vrei, aș mai face-o și altă dată, la nevoie.

Începu să plângă din nou; înnebunită de furie și frântă de oboseală. În jurul lor se făcuse întuneric iar Elizabeth, grăbită să scape de privirea lui furioasă, se împiedică de o piatră. Geoffrey o prinse la timp și o luă în brațe.

— Ce să mă fac eu cu tine? se întrebă el. Uită-te la mine.

Când Elizabeth se supuse, soțul ei continuă:

— În mai puțin de-o zi, mi-ai nesocotit poruncile de Dumnezeu știe câte ori, și ți-ai mărturisit deschis neloialitatea.

O puse iar pe pământ, adăugând:

— Am omorât oameni care îndrăzniseră mult mai puțin.

— Eu nu sunt orice om – eu sunt soția ta, replică Elizabeth, dându-i la o parte mâinile de pe umeri.

— Se pare că uiți asta mai des decât mine, i-o întoarse Geoffrey.

Apoi îi strigă scutierului:

— În noaptea asta, facem tabăra aici. Înalță-mi cortul.

Întorcându-se din nou spre Elizabeth, observă că tremură și bănuie că era din cauza frigului înserării.

— Arăți ca un cățel înecat, iar rochia ți s-a lipit de trup în felul cel mai necuviincios. Găsește-ți mantaua și acoperă-te.

Glasul îi era la fel de rece ca hainele ei ude, iar Elizabeth uită să mai plângă. Dumnezeule mare, iar îi venea să țipe!

Îl privi cum se îndepărta, dând ordine, și clătină din cap. „Și

eu, care crezusem că-l înțelegeam,” reflectă ea deznădăduită, înainte de a strănuta din nou.

— Stăpână?

Noroc că glasul lui Roger o smulse din gânduri. Văzu că-i adusesese mantaua.

— Cred că ai nevoie de asta, după scaldă, spuse el, cu un glas blând.

Elizabeth luă veșmântul și-și înveli umerii, încercând să se încălzească.

— Îți mulțumesc, Roger. Și tu cum te simți, bine, după scaldă? Îl întrebă, încercând să pară veselă. Nu voia ca vasalul să știe cum se simțea.

— Ba bine că nu, răspuse Roger. Vino, Gerald a pregătit cortul Șoimului. Am să-ți aduc ceva de mâncare. Cred că ești frântă de oboseală.

— Da, sunt cam obosită, recunoscă încet Elizabeth, pornind cu el spre tabără.

Într-adevăr, era prea obosită ca să se mai gândească la explicațiile pe care i le datora lui Geoffrey. După ce intră în cort, își scoase hainele ude și le întinse pe funia care ținea pânza, încercând să-și alunge din minte orice chinuri. Înfășurându-se cu mantaua, se ghemui pe rogojină și plânse până adormi.

CAPITOLUL 10

Totul era pregătit. Atacul asupra fortăreței lui Rupert urma să înceapă la crăpatul zorilor. Elizabeth avea să fie bine protejată, cu douăzeci de oameni care să răspundă de siguranța ei. Nu mai aveau timp s-o ducă înapoi la Montwright, înainte de a se confrunta cu cumnatul ei.

Cumva, rebelii auziseră de hotărârea lui Geoffrey, după cum dovedea atacul de pe malul lacului, iar acum timpul avea o importanță critică. Rupert nu era un prost. Dacă avea destulă vreme, își putea aduna o armată destul de mare, din oameni nemulțumiți, ca să reziste atacului.

La lumina lunii, Geoffrey se plimba prin jurul lacului, cu mâinile

la spate, gândindu-se la planurile de atac. Îi trecu prin minte ideea că poate seniorul lui Rupert, egal cu Geoffrey ca putere și moșii, și-ar fi prevenit vasalul despre pericol, dar clătină din cap, refuzând să creadă. Îl cunoștea pe Owen of Davies, deși nu foarte bine, însă suficient ca să știe că nu l-ar fi trădat. Îi trimisese chiar și un mesager, explicându-i nu numai ce intenții avea, ci și, lucru mult mai important, din ce motive. Owen răspunsese pe dată, trimitându-i vorbă că n-avea să-și susțină vasalul răzvrătit și oferindu-i oameni care să-i dea o mână de ajutor. Nu, își spusese Geoffrey din nou, Owen s-ar fi dus el însuși să-i ceară socoteală lui Rupert, dacă el nu se hotăra s-o facă. Pentru amândoi, loialitatea era la fel de importantă.

După ce-și revăzu planurile pentru a doua zi, gândurile lui Geoffrey se îndreptară spre soția lui. Se încruntă în întuneric, reflectând la cuvintele aspre pe care le schimbase cu ea. Știa că o rănise cu insultele și acuzațiile lui. Îi văzuse clar durerea în ochi. Nu voia s-o lovească, atâta lucru recunoștea și singur, dar nu credea să aibă altă cale de a-i face față. Dumnezeu, câte riscuri își asumase, fără să se gândească o clipă la propria ei siguranță! „Pot să-ți explic!” tot spunea, nervoasă. Ha! auzi acolo, de explicații-i ardea lui!” Sărise în apă când nu știa să înoate, încrezându-se doar într-un singur soldat care ținea de frânghie, fără să se gândească o clipă că s-ar fi putut să fie ucis, dar avea o cuvântare gata pentru oricine binevoia s-o asculte. Da, își spusese Geoffrey, grăbind pasul, asta era problema, pricina pentru care continua să-l stăpânească furia: îi nesocotise poruncile, puterea, poziția, pentru a umbla brambura, de capul ei. N-o impresiona forța lui, vitejia, capacitățile, atât de sigură era de propria ei putință de a-și duce planurile până la capăt. Pe toți sfinții, își dădu Geoffrey deodată seama, oprindu-se brusc, credea că nu avea nevoie de el!

Această copleșitoare revelație îi dădu o lovitură năprasnică în amorul propriu. Cum să nu aibă nevoie de el? Era slabă ca o așchiuță, nepricepută într-ale înșelătoriei și trădării, neputincioasă să reziste o zi prin forțe proprii – în afara perioadei când trăise singură în sălbăticie, își reaminti Geoffrey, înainte să-i vină el în ajutor. Dumnezeu, avea nevoie de el și acum, doar că

încă nu-și dăduse seama... încă! O, dar ce neînvățată era! Oare avea să priceapă vreodată cum mergeau lucrurile?

Frustrările din timpul zilei și vălmășagul de gânduri ce-i umpleau mintea îl secătuiu de puteri. Își reluă plimbarea împrejurul lacului, încercând să înțeleagă atitudinea soției sale. Chiar nu înțelegea ce primejdii o pășteau? Chiar nu-și dădea seama prin ce infern îl făcuseră să treacă toate faptele ei nesocotite? Nu se gândea cât de importantă era pentru el? Se opri iar, când înțelese adevărul.

Nu, Elizabeth n-avea nici cea mai vagă idee cât prețuia în ochii și în inima lui. El însuși făcuse prostia, da, prostia de a-și ascunde cu cea mai mare grijă sentimentele – chiar și față de sine însuși. La naiba! O iubea – din toată inima, din tot sufletul. Nu se crezuse în stare de un asemenea sentiment, iar acum constată că-l umplea în toată făptura lui. Noua descoperire nu-l încântă prea mult, dacă stătea să se gândească la implicațiile acestei întorsături neașteptate...

Apoi, pe negândite, zâmbi.

Își amintea că o făcuse proastă, iar acum recunoștea că el era prostul, nu Elizabeth. O acuzase că era îndrăgostită de propria ei răzbunare, fără s-o ia în seamă când îi jurase că mântuise cu aceasta, și-i spusese că avea gânduri înguste, fiind obsedată numai de jurământul ei de a face dreptate propriei familii. Acum, însă, recunoștea că însăși cusurul pe care-l găsisese în firea soției sale pândeau ascuns și sub pielea lui. Da, îi puneau cu forța în cârcă toate metehnele sale proprii. Nu-i atrăsese atenția William, pe vremea instrucției, că defectul ce-l găsești primul și cel dintâi la un adversar este de obicei acela pe care-l ascunzi în tine însuși? Nesocotise această lecție, căci nu credea că se aplică și în afara câmpului de luptă, iar acum își dădea seama cât de amarnic greșise. El era cel orbit de un singur scop: s-o țină pe Elizabeth la distanță, și să-și împlătezeze propria inimă împotriva simțămintelor. Și mai avusese neobrăzarea s-o facă pe ea proastă?

Cum de-o făcuse? se întreba. Cum îl cucerise atât de total? Cu frumusețea ei? Da, era frumoasă, și parcă pe zi ce trecea devenea tot mai frumoasă, dar în trecut cunoscuse și alte femei,

mult mai încântătoare ochiului. Nu, dragostea lui pentru ea nu era atât de superficială. Minte ei, curajul loialitatea îi biruiseră inima. În toate, îl înfruntase măsură pentru măsură.

Geoffrey luă o piatră și o aruncă în lac, privind valorile care se desfăceau în cercuri pe suprafața netedă a apei, cu gândul că Elizabeth semăna mult cu pietricica aceea. Faptele ei înrâureau multe vieți la fel cum și piatra tulbura netezimea lacului. Ajunsesse în centrul vieții lui, și ar fi fost o mare neghiobie să nu țină seama de acest lucru.

Durerea și amărăciunea pe care le văzuse în ochii Elizabeth ei îl urmăreau, în timp ce se întorcea spre tabără. Suferința izvora din mărturisirea ei că fusese neloială. Refuzându-i insistențele de a-i explica tot ceea ce făcuse, se grăbise să-i confirme vinovăția. În acele momente, îl ocârmuise furia. Da recunoștea că-i încuviințase vina și nu se îndurase s-o ierte sau s-o înțeleagă. Iar acum, trebuia să privească adevărul în față. Nu se purtase cinstit cu ea căci, în realitate, Elizabeth nu-i fusese câtuși de puțin neloială. Totuși, știind cât preț punea ea pe acel atribut numit loialitate, se hotărâse s-o lase să simtă usturimea rușinii. Sperase s-o facă să cugete la propria ei purtare și să devină nevasta docilă pe care și-o dorea. Supusă și ascultătoare. Chicot, știind în adâncul inimii că Elizabeth putea să devină o babă cocoșată, înainte de a fi atât docilă, cât și ascultătoare. Și, în adâncul inimii, se bucură!

Fără îndoială, îi aștepta o viață întreagă de certuri în chestiunea supunerii, iar Geoffrey constată că aștepta cu nerăbdare acele blânde ciorovăieli. Râse zgomotos, cu hohote al căror ecou răsună peste apă, și recunoscă că de la Elizabeth învățase asta: cum să râdă. „Acum, mă va învăța cum să sar printr-un cerc în flăcări, la fel ca pe ursul îmblânzit pe care l-a văzut la bâlciul din sat. Încearcă să-mi îmbunătățească firea, cum și eu încerc să i-o îmbunătățesc pe-a ei”, își spuse. „Și încerc s-o înghit în puterea mea, tot așa cum încearcă ea să mă întemnițeze în blândețea ei, și amândoi avem numai de câștigat, căci iubirea înseamnă și putere, și blândețe. Așa e,” încheie Geoffrey cu un oftat, „suntem unul al altuia.”

Își puse din nou mâinile la spate și porni cu pas hotărât spre

soția lui.

Iar acum, ce să facă? se întrebă. În curând, avea să-i destăinuiască iubirea lui pentru ea. Când se instalau în noua sa casă, când avea s-o știe la adăpost, îndărătul zidurilor, atunci urma să dreagă răul pe care i-l făcuse în această seară. Avea să-i spună. Deocamdată, urma să poarte în continuare masca nepăsării, în speranța de a-i da o lecție binemeritată. Poate că neplăcerea față de faptele ei avea s-o facă să fie mai atentă pe viitor. Îl sâcâia îndoiala că s-ar fi putut să nu fie aceasta calea cea mai potrivită, dar alt plan nu reușea să găsească. Ciudat, dar întotdeauna crezuse că dragostea era ca o cătușă, slăbind victima prinsă în strânsoarea ei. Acum, se învățase minte. Simțea o putere și o libertate noi, însoțind această mărturisire. Într-un timp atât de scurt, Elizabeth îi înlocuise spada și scutul. Ea devenise puterea lui. Era gata să jure în fața lui Dumnezeu că se simțea de neînving.

Când ajunse la cort, Geoffrey o găsi pe Elizabeth dormind adânc. O privi lung câteva momente, admirându-i arcuirea coapsei și a piciorului, apoi își scoase repede hainele. Câte un sughiț arar îi dădea de veste că plânsese după plecarea lui. Îi era greu să facă față lacrimilor și, vinovat sau nu, se bucura că fusese scutit de acea pacoste. Faptul că el însuși o necăjise nu avea nicio însemnătate. În curând, avea să pună capăt chinului, jură Geoffrey, în timp ce se întindea lângă soția lui.

Nici nu atinse bine rogojina cu capul, că Elizabeth, simțind în somn că soțul ei era aproape, i se cuibări în brațe. Se încurcase în mantie, iar Geoffrey desprinsese veșmântul, încălzind-o și acoperind-o cu trupul lui. O auzi oftând, în timp ce i se ghemuia la piept, și zâmbi în întuneric.

— Și în somn ai nevoie de mine, nevastă, șopti el.

Apoi oftă cu mulțumire și adormi.

Elizabeth dormise în tot timpul plecării oamenilor din tabără. Când se trezi și se îmbracă, Geoffrey și ostașii lui se întorseseră deja.

Bătălia se sfârșise repede. Rupert fusese ucis de mâna lui Roger. Lui Geoffrey îi părea rău, căci își dorise ca spada lui să-i fi

curmat trădătorului viața, nu aceea a unui vasal. Poruncise ca leșul să fie despuiat de haine și-i văzuse pe umăr rana pe jumătate tămăduită.

Roger fu acela care-i vesti Elizabethei moartea cumnatului ei. Primi știrea fără nicio expresie. Dădu doar din cap, semn că înțelesese, apoi se pregăti pentru drumul spre casă. Nu aruncă nicio privire spre soțul ei, deși știa că era nevătămat, căci îi auzea glasul tunător, la fel de uriaș și puternic ca trupul, în timp ce le porunca oamenii să dea zor.

Elizabeth continuă să-l evite, așteptând să-i fie adusă iapa. După ce termină de pus șaua și harnașamentul, Gerald o ajută să încalece, iar ea îi mulțumi. Erau primele cuvinte pe care le rostise în dimineața aceea.

Nici nu apucă să ia bine căpăstrul în mână, că Geoffrey apăru călare lângă ea. O ridică din șa fără niciun efort, ca pe o roadă pârguită dintr-un pom, și o așeză în fața lui, călare pe armăsar.

— Tu călărești cu mine, declară el, pe cunoscutul său ton arogant.

Apoi ridică scutul ca s-o apere de crengi și-și mână calul la galop, prin pădure.

Elizabeth încercă să se țină țeapănă, pentru a-l atinge cât mai puțin cu puțință, dar după scurtă vreme începu s-o doară spatele, așa că se lăsă păgubașă și se rezemă de pieptul soțului ei, fără să-i ia în seamă chicotitul. Tot drumul până la Montwright, nu scoaseră o vorbă. Era mai bine așa, conchise Elizabeth, căci putea folosi răgazul ca să-și pună simțămintele în bună rânduială. Avea de luat mai multe hotărâri – dar, pe când revedea iar și iar în minte discuțiile din seara trecută, constată că se simțea tot mai nedumerită.

Cu siguranță, încurcase totul, recunoștea, dar o făcuse cu cele mai bune intenții, nu? O dată ce renunțase la dorința de răzbunare, avusese motive curate, care nu mai urmăreau niciun câștig.

„Ești un om neînduplecat și îndărătnic,” spuse în sinea ei. „Ei bine, am să-ți dau ceea ce dorești,” hotărî ea. „Voi deveni o nevastă așa cum vrei.”

Era nevoie de multă disciplină, dar se simțea în stare să facă

față provocării. N-avea să mai încerce s-o imite pe răposata ei mamă, draga de ea, nici să caute împlinirea unei căsnicii așa cum avuseseră părinții ei. Urma să învețe să fie ascultătoare și câtuși de puțin certăreață, căci aceste două calități păreau să fie printre primele, pe lista de îndatoriri a soțului ei. Dumnezeu s-o ajute, avea să învețe chiar și cum să coasă, deși n-avea pic de răbdare pentru o asemenea muncă. Urma să-i dea tot ce-i cerea, dar niciun dram mai mult. „N-are nevoie de iubire sau bucurie, ca să-i întregească viața, așa că nu-i voi dăruia niciuna, nici alta.” O vreme se simți mulțumită, într-un chip pizmaș, după care își dădu seama ce gânduri prostești avea. Cum l-ar fi putut face vreodată pe soțul ei să-și dea seama de fericirea pe care o pierdea? Refuzându-i ceea ce ajunsese să accepte cu bucurie. Nu-i arăta afecțiunea și voia bună din trecut. În curând, avea să ducă dorul veseliei pe care o împărtășiseră, nu? Se încruntă, cu gândul la toate căile cu putință. Ce-avea de pierdut, în noua ei misiune? se întrebă. Niciodată nu avusese parte de dragostea lui, de la bun început, nu era așa?

Disciplină și datorie! Predica lui favorită, își aminti ea, cu o strâmbătură. „Mă vrea ascultătoare ca un cățel, așteptând cu nerăbdare o vorbă bună sau o laudă, când îi vine lui cheful, ca un ciolan aruncat unui dulău flămând. Ei bine, vei avea parte și de disciplină, și de îndeplinirea datoriilor, bărbate, și vei blestema ziua când mi le-ai cerut. Pot fi la fel de neînduplecată ca tine! E vremea să înveți o lecție cred. Zău că-i vremea!”

O dată ce luă aceste noi hotărâri, Elizabeth se mai consolă. Refuză să se gândească la propria ei lipsă de loialitate, știind că dacă începea, iar ar fi izbucnit în plâns. Ceea ce prețuia mai mult la alții găsea acum pângărit, în ea însăși. Iar dacă plângea Geoffrey avea să-nceapă iar să strige, recunoscându-i ea, și sinceră să fie, nu mai avea putere pentru un asemenea calvar.

Nu era atât de neghioabă încât să creadă că Geoffrey avea s-o ierte cu una, cu două, dar cu vremea, poate, urma să se mai îmblânzească. Până atunci, avea să-ncerce să-i dea ce își dorea mai mult, rugându-se zi de zi să înțeleagă cât greșise. Poate reușea să-l ajute și ea, să priceapă mai repede. Prea multă disciplină, prea multă preocupare pentru îndeplinirea

îndatoririlor... cu siguranță, avea să se sature, mai devreme sau mai târziu.

„Oare de ce-mi mai bat capul?” se întrebă. „E cel mai îndărătnic om din lume.” Răspunsul veni repede și cu sinceritate: indiferent dacă-l numea îndărătnic sau nesuferit, inima ei îi aparținea lui. „Până când moartea ne va despărți,” își spuse, repetând jurământul depus la cununie. Întrebarea era: cine pe cine avea să omoare mai întâi?

Gândurile îi reveniră în prezent, când porțile fortăreței Montwright se deschiseră larg în calea trupelor. Elizabeth îl zări pe Elslow stând cu mâinile în șolduri, și pe Thomas lângă el. Pe chipul bunicului ei se citea atât ușurare, cât și firească mânie. Ar fi trebuit să-i lase vorbă, să-l înștiințeze ce avea de gând, își spuse ea, pentru ca să nu-și facă atâtea griji. Dar, desigur, dacă-i lăsa vreo veste, Elslow s-ar fi luat pe urmele ei.

Geoffrey coborî de pe cal, apoi o ajută și pe Elizabeth să descalece.

— I-ai pricinuit bunicului tău griji fără rost, spuse el, pe un ton stăpânit. Acum du-te și cere-i iertare.

Elizabeth dădu din cap și se întoarse să pornească spre Elslow. Când ajunse la un pas de el, înălță fruntea și spuse:

— Te rog să mă ierți pentru temerile pe care ți le-am cauzat, bunicule. Îmi pare rău și-mi prezint cele mai sincere scuze.

Apoi coborî privirea, așteptându-i răspunsul.

Bătrânul era nespus de ușurat, de când își văzuse nepoata nevătămată în brațele soțului ei. Dar, la fel ca un părinte care și-a pierdut copilul la târgul din sat și apoi îl regăsește, îi venea și s-o îmbrățișeze, și s-o zvânte în bătaie.

— Ai deprins năravul de a te scălda în noroi? întrebă el în schimb, pentru a câștiga timp să-și potolească tulburarea.

Elizabeth se grăbi să-și scuture hainele de pământ, înainte de a ridica iar ochii spre bunicul ei. Elslow îi văzu repede tristețea din privire, și dintr-o dată își dădu seama că, la urma urmei, nu întorsese cu totul nevătămată. În ochii ei se ghicea o rană ascunsă, undeva înăuntru, unde putea face cel mai mult rău. Și în curând avea să afle cine-i cauzase o asemenea suferință.

— Vino să-l îmbrățișezi pe bătrânul tău bunic, o chemă el

încet, pe un ton îmbietor, hotărându-se s-o lase-n pace pentru moment cu întrebările. Avem vreme pentru explicații, mai târziu.

Elizabeth își ridică poalele și alergă drept în brațele lui.

— Vei putea să mă ierți, bunicule? întrebă ea strângându-l la piept.

— Sigur c-am să te iert, replică Elslow, bătând-o ușurel pe creștet. Acum du-te-n casa și ia-ți niște haine curate. Pe urmă, va trebui să vezi de câinii ăștia încăpățânați. Nu s-au atins nici de apă, nici de mâncare, de când te-ai făcut nevăzută. Dacă nu știam ce știam, aș fi crezut că erau la fel de îngrijorați că mine.

Elizabeth oftă și porni spre castel. Micul Thomas o luă de mână, iar sora lui se opri un moment să-i zâmbească. De altă încurajare nu avu nevoie, ca să-nceapă să-i povestească încântat cum reacționase bunicul ei când îi descoperise lipsa. Elizabeth nu-l luă în seamă, până când o întrebă dacă Geoffrey o bătuse.

— Nici pomeneală! protestă ea, trăgându-l de mână mai departe. Cum de ți-a trecut așa ceva prin minte?

— Bunicul a spus c-ai fi meritat, îi explică băiatul, vizibil dezamăgit.

Elslow își încrucișă brațele pe piept, privindu-și nepoata cum intra pe ușa conacului. Apoi își dădu frâu liber furiei, întorcându-se să-l înfrunte pe Geoffrey, care se oprise lângă el.

— Ce i-ai făcut?

— Eu? *Eu* ce i-am făcut *ei*?

Uimirea lui Geoffrey îl făcu pe Elslow să se îndoiască de faptul că el îi pricinuisese o asemenea durere.

— Mai bine-ai întreba ce mi-a făcut *ea mie!* Îți spun un lucru, Elslow, dac-o ține tot așa, voi fi mort și-ngropat înainte să ni se nască primul copil.

— Povestește-mi tot ce s-a întâmplat, îi ceru Elslow. În ochii nepoatei mele se citește înfrângerea. Am văzut-o limpede, și sunt îngrijorat. Elizabeth nu-i o fată care să se dea bătută cu una, cu două. Ce i-a cauzat o asemenea durere?

— Singură își cauzează durerile, se răsti Geoffrey, enervat de interogatorii. Se repede ca nebuna să-l viziteze pe Rupert, fără să aibă habar de primejdia...

— Nu se poate. Păi, ar fi...

Elslow nu mai continuă. Geoffrey porni împreună cu el spre ușa conacului.

— Știu, știu. N-avea idee că el orânduise uciderile, și pe urmă a sărit într-un lac ca să-mi salveze vasalul de la înec și după aia a mai avut și obrăznicia să spună că nu știe să înoate. Și-acum, zi și tu, Elslow, m-ai învinui dacă i-aș trage o mamă de bătaie?

Elslow, care mergea pe lângă el, se grăbi să nege:

— Nici vorbă! Ba chiar, cred că ți-aș da și eu o mână de ajutor.

Cei doi schimbară o privire în care li se citeau adevăratele gânduri, apoi izbucniră în râs.

— Niciunul dintre noi n-ar putea s-o atingă măcar c-un deget, recunosc Elslow.

— Și mai trebuie să știi un lucru, continuă Geoffrey, redevenind serios. M-am purtat foarte urât cu ea, ba chiar am acuzat-o de neloialitate, și am de gând să fiu la fel de aspru până se învață minte să se mai stăpânească. Stăpânire de sine și disciplină, altfel nu văd cum aș putea-o ține în viață, Elslow. N-am niciun chef să-mi instruiesc altă nevastă, mai târziu, încheie el, nemulțumit.

— Și a făcut-o? întrebă dintr-o dată bătrânul.

— Ce să facă?

— Ți-a salvat vasalul?

— Mda, mi l-a salvat.

— Nicio clipă nu m-am îndoit, replică Elslow, cu o lucire în ochi.

— N-ai înțeles ce voiam să spun, bătrâne, se răsti Geoffrey, iritat.

— Fără stăpânire de sine și disciplină?

— Ce tot îndrugi? întrebă bănuitor Geoffrey.

— Pe vasal – l-a salvat fără stăpânire de sine și disciplină?

— Elslow, nu mă provoca! Mă gândesc doar la siguranța nepoatei tale. Trebuie să-nvețe să fie mai prevăzătoare.

— Negreșit, fă cum crezi tu că e mai bine, declară Elslow.

— Chiar așa! Deși făgăduiesc s-o îndrum cu blândețe, continuă Geoffrey, pe cel mai firesc ton. Nu-i prea ușor să schimbi un obicei de durată, fără a risca să-i frângi și curajul. I s-a lăsat frâu liber și a zburdat de capul ei. Toate astea trebuie să se schimbe.

— Discutăm despre nepoata mea, sau despre unul dintre caii

tăi? se interesă ironic Elslow.

— Voi face cum găsesc eu de cuviință! proclamă Geoffrey, fără să-i ia în seamă împunsătura. Nu vreau s-o pierd.

Mai mult de-atât n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, iar Elslow era destul de dibaci ca să-și dea seama. Dădu din cap și se grăbi să schimbe vorba, cerând amănunte despre bătălia cu Rupert.

Acest subiect îl încântă mult mai mult pe Geoffrey, care-i descrie în toate detaliile strategia pe care o folosisese și deznodământul luptei.

— Acum, că Rupert e mort, cum vei mai dovedi vinovăția lui Belwain? se interesă Elslow.

— Nu m-am gândit încă la toate. Lasă asta în seama mea, voi găsi eu o cale. În primul rând, trebuie s-o instalez pe Elizabeth în noul ei cămin.

— Când plecați?

— Mă gândeam că mâine, dar am înțeles că mai întâi Elizabeth are nevoie să se odihnească. Și trebuie să mă duc și la Owen, ca să-i dau socoteală. Nu s-ar cuveni să trimit doar un mesager. Peste zece, douăsprezece zile de azi încolo, plecăm.

— Tot mai vrei să-mi lași mie în seamă moșia asta? întrebă bătrânul.

— Da. Și pe băiat – sfaturile tale îi vor prinde mai bine. Totuși, vom trimite după el destul de curând. Și acum, vino să bem ceva împreună. Vom închina o cupă în cinstea victoriei.

— Și încă una, Geoffrey – pentru viitorul vostru. Fie să vi se împlinească tot ce vă doriți.

CAPITOLUL 11

Geoffrey nu pierdu mult timp înainte de a pleca să-i povestească personal lui Owen toate cele întâmplate. Vorbeau ca de la egal la egal, iar Geoffrey se purta cu ceilalți de-același rang cu el la fel cum se aștepta să-l trateze la rândul lor. Trimiterea unui mesager care să ducă știrile despre rezultatul bătăliei cu

Rupert n-ar fi fost convenită din partea unui om că Geoffrey, care-și făcea întotdeauna datoria.

Nu avu de-a face și nu vorbi prea mult cu Elizabeth, în cele două zile ale pregătirilor pentru plecare. Porni la drum știind că soția lui încă îl mai credea supărat pe ea și, cu toate că-l durea s-o vadă atât de nefericită și tăcută, își reaminti că totul era numai pentru binele ei. Dacă lecția asta o învăța să fie mai prudentă, atunci merită orice chin. Și totuși, deși își ascundea adevăratele sentimente față de ea, nu putu să n-o îmbrățișeze și să n-o sărute cu pasiune înainte de plecare.

Elslow privi despărțirea dintre cei doi amuzându-se în sinea lui. Întotdeauna o considerase pe Elizabeth foarte inteligentă, și era uimit că nu vedea dincolo de prefăcătorii soțului ei. Cum de nu observa câtă iubire strălucea din ochii lui? Oricine avea un dram de minte ar fi înțeles că Geoffrey era complet înnebunit după soția sa!

În trecut, Elizabeth își oglandise întotdeauna trăsăturile, personalitatea, dar în ultima vreme se purta mai degrabă ca un animal bătut, decât ca o sălbăticiune liberă, așa cum fusese crescută.

Se hotărâse deja să intervină, știind că n-avea dreptul și fără să-i pese câtuși de puțin. Era hotărât să-și vadă nepoata fericită, ca să-și poată afla și el mulțumirea. Și, da, recunoștea că, într-un sens, avea motive egoiste.

O lăsă în pace pe Elizabeth aproape toată ziua, așteptând până la cină, când se așezară în sala cea mare, unde domnea liniștea. Geoffrey luase cu el un detașament de ostași, inclusiv pe noul prieten al lui Elslow, Roger, iar tăcerea, după tot tărboiul dinainte, era aproape neliniștitoare.

— Te provoc la o partidă de șah, Elizabeth, declară Elslow, când masa luă sfârșit.

— Simt că nu mi-ar sta mintea la jocuri, replică ea, cu un oftat obosit.

Se lăsă pradă melancoliei, acum când Geoffrey nu mai era de față ca s-o vadă – și se bucură de toată acea deznădejde, conchise bătrânul.

— Nu vreau să-ți stea mintea la joc, ci să-ți folosești capul,

insistă el, aranjând piesele. În toate cele să ți-l folosești, nepoata mea.

— Vorbești ca bărbatu-meu, răspunse Elizabeth. Acum ce mai urmărești? Îl întrebă, cu o privire bănuitoare, în timp ce mută primul pion pe tablă, încercând să se concentreze.

— Îți lași inima să-ți călăuzească faptele, asta-i tot, declară Elslow plin de siguranță.

Voia s-o irite, iar după privirea din ochii ei, își dădu seama că reușise.

— Nu-i adevărat!

Elslow își mută și el pionul, chicotind, fără să-i ia în seamă protestul.

— Elizabeth, nu încerca să mă duci de nas, că-s om bătrân. Ai început să jelești din clipa când a plecat soțul tău. Mi-e foarte greu să-ți vorbesc, căci stai cu capul în piept și tot în cercuri te-nvârtești. Nu e nevoie ca dragostea să fie atât de jalnică.

— Jalnică! Deci, mă găsești jalnică?

— Nu repeta ca un papagal tot ce-ți spun, copilă. Adevărul e că te porți ca și câinii tăi, cu unele privilejii, declară el, zâmbind la vederea expresiei revoltate de pe fața nepoatei sale. Putea înțelege de ce-i plăcuse lui Geoffrey s-o tachineze, căci Elizabeth era foarte ușor de ademenit.

— Ce voiai să-mi spui? Îl întrebă ea, nervoasă.

Făcu o mutare pripită cu un cavalier, bătând cu degetele în masă când Elslow îi luă imediat piesa. Dacă nu era atentă la mutările lui, avea s-o învingă repede.

— Spune-mi și să terminăm odată, ca să fiu atentă la joc. Am reușit de multe ori să te bat, bunicule, îi reaminti ea, și-am să câștig și în seara asta.

— Ha! pufni bătrânul. Ba mă tem că n-ai să câștigi, fetiço. Nu-ți stă inima la joc.

— Inima mea n-are niciun amestec, se răsti Elizabeth, privind cum Elslow îi mai luă un pion.

— I-ai spus soțului tău că-l iubești? o întrebă el pe neașteptate, cu repeziciunea unui șoim care-și ataca prada ce nu bănuiește nimic.

— N-am niciun chef să discut despre soțul meu, replică

furioasă Elizabeth, privind fix tabla de șah, într-o încercare de a evita subiectul.

Dar Elslow, nici gând! Pumnul său lovi masa, făcând-o să tresară și pe Elizabeth, și piesele de pe tablă.

— Vreau să fii atentă la mine când îți vorbesc îi ceru bunicul ei. Sunt mai bătrân decât tine și n-ar strica să îți minte asta. Vreau să discutăm despre el, și te vei supune! adăugă el, cu un glas bubuitor.

— Foarte bine, răspuse Elizabeth, nemulțumită de ieșirea lui furioasă. Nu știu cum ai ajuns la concluzia că-mi iubesc soțul, dar... ăsta-i adevărul, adăugă ea, când văzu că bunicul ei era gata s-o întrerupă. Da, îl iubesc.

— Și i-ai destăinuit și lui asta?

— Da, i-am spus că-l iubesc, zise ea, aranjând la loc piesele pe tabla de șah. E rândul tău la mutare, bunicule.

— Când voi fi gata.

Glasul lui Elslow era mai calm acum, iar Elizabeth ridică privirea, cam nedumerită.

— Geoffrey a fost mulțumit de declarația ta?

Întrebarea făcu că durerea și furia Elizabethei să dea pe din afară.

— N-a fost! se repezi ea să nege, fără a-și ascunde expresia mâhnită. Puțin îi pasă de iubire și afecțiune. Chiar așa a spus, continuă, când Elslow se arată neîncrezător. Că să-mi păstrez iubirea și afecțiunea pentru copiii mei. Iubirea slăbește curajul și înmoaie puterile. Ascultă-mă ce-ți zic, bunicule, soțul meu e un om cum nu se poate mai nesimțitor.

După o clipă de gândire, mormăi:

— În afara cazurilor când se înfurie.

— Ha! bubui satisfăcut glasul bătrânului. Atunci, aș crede, aici e cheia!

— Nu te înțeleg, se încruntă Elizabeth. Râzi de necazul meu și vorbești în șarade. Geoffrey e furios tot timpul, și am început să mă satur. E neînduplecat, neînțelegător și nepăsător. Am să-ți spun ce mă gândesc să fac, bunicule. Voi încerca să renunț la iubirea pe care i-o port. Da! Și am s-o și fac, îți spun eu! E o strădanie zadarnică. Sunt ca un cavaler înconjurat de o oaste

vrăjmașă, și pot să-mi dau seama când am pierdut lupta.

— Prostii, copilă. Lasă nefericirea la o parte. Am să-ți dezvălui un secret. Soțul tău te iubește.

La vederea expresiei de pe fața ei, bătrânul izbucni în râs. Îi citea în ochi neîncredere, ba și furie.

— Și până să terminăm partida asta, am să ți-o dovedesc, făgădui el. Dar trebuie să mă ajuți și tu, pe deplin.

O așteptă să dea din cap afirmativ, după care continuă, pe cel mai firesc ton:

— Și acum, spune-mi ce s-a întâmplat când l-ai salvat pe vasalul lui de la înec. Vreau să aud totul, așa că ai grijă să nu-ți scape nimic.

Elizabeth știa când bunicului ei îi venea încăpățânarea, după tonul pe care vorbea și felul cum strângea din fălci. Această expresie o înștiința acum că ar fi fost mai bine să-i îndeplinească cererea, altfel n-aveau să se mai ridice de la masă nici până la crăpatul zorilor.

Cât putu de repede, îi povesti tot ce se întâmplase, inclusiv felul cum îi ucisese pe oștenii vrăjmași cu săgețile – la care, observă că pe chipul bunicul ei se așternu un zâmbet larg – și sfârșind povestirea cu reacția atât de supărătoare a lui Geoffrey față de fapta ei.

— Credeam c-avea să fie mulțumit de ceea ce făcusem, dar el, nici gând!

— Zi-mi ce-a spus, ceru Elslow.

Acum el era cel care bătea cu degetele în tăblia mesei, tot mai nervos.

— Nu știi ce anume vrei să auzi, protestă Elizabeth. Era furios și a început să țipe – nici nu-i de mirare, că tot timpul țipă la mine – și nu m-a lăsat să-i explic nimic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, copilă, o dojeni cu blândețe bunicul ei.

Vedea limpede că discuția o tulbura, dar se simțea dator să continue. Alegându-și cu multă băgare de seamă cuvintele, o întrebă:

— Te-a scos din apă de păr? Te-a trântit la pământ și a dat cu piciorul în tine?

Aceste întrebări ridicole o făcură pe Elizabeth să scoată o exclamație de indignare.

— Nu mi-ar face nici cel mai mic rău, cum știi foarte bine, bunicule. Știi că e un om onorabil, și...

Zâmbetul care se ivi încet pe buzele lui Elslow o făcu să se întrerupă.

— Mai zugrăvește-ți o dată în minte cele întâmplare și spune-mi de-a fir a păr, pas cu pas, începând de când erai în apă.

— Chiar stăruie? întrebă Elizabeth, care nu voia deloc să-și mai amintească.

— Da!

— Prea bine. M-a scos din apă, dar nu de păr, începu ea, clătinând din cap. Cel puțin, *cred* că el m-a scos din apă... și pe urmă, de față cu oamenii, a început să mă zgâlțâie – așa de tare, încât credeam c-o să-mi sară dinții. Era atât de stânjenitor, să mă scuture așa, în fața oamenilor! declară ea, revoltată.

— Continuă, o încurajă Elslow.

— Și pe urmă, m-a...

Elizabeth făcu ochii mari, reamintindu-și dintr-o dată. Treptat-treptat, fruntea încruntată i se destinse, iar în ochi îi apăru o licărire de speranță.

— Ce-a făcut? insistă Elslow, abia reușind să-și stăpânească râsul.

— Păi, m-a cuprins în brațe și m-a strâns la piept. Țsta-i adevărul. Plângeam atât de tare, încât nici nu puteam să aud ce spunea.

Dintr-o dată, Elizabeth luă mâna bunicului său într-a ei, începând să zâmbească.

— Jur pe Dumnezeu, se purta cu mine de parc-aș fi fost o păpușă de cârpe, bunicule. Ba mă zgâlțâia, ba mă îmbrățișa, și o ținea tot așa întruna, la nesfârșit. Parcă n-ar fi putut să se hotărăscă ce să facă.

— Mda, la fel mi-a povestit și Roger, continuă Elslow, zâmbind. Ei, adăugă el, cu glasul redevenindu-i ferm, parcă adineaori te-am auzit spunând că e un om neînduplecat, neînțelegător și nesimțitor.

— Într-adevăr, recunosc Elizabeth. Mărturisesc, doar sunt

cinstită.

— Cu toată lumea, numai cu tine însăși nu, preciză bunicul ei. Iar alte întrebări n-am să-ți mai pun, nepoata mea. De-acum încolo, vei începe să-ți folosești capul și ai să găsești singură soluțiile.

— Te rog, spune-mi ce gândești! îl imploră ea.

— Gândurile mele nu au nicio însemnătate, încercă Elslow să ocolească răspunsul.

Apoi însă, la vederea dezamăgirii de pe chipul nepoatei sale, se mai îmbună.

— Prea bine, dar. Pentru mine, totul e foarte simplu: omul ăsta te iubește – că vrea, că nu vrea.

— Dacă-i adevărat ce spui, replică Elizabeth, mai e doar o singură problemă.

— Așa?

— Nu știe... încă.

— Atunci, e de datoria ta să i-o arăți, declară Elslow, cu o licărire în ochi.

Partidă de șah continuă, dar Elizabeth nu se mai putea concentra la joc. Era preocupată să se gândească la un plan de acțiune pentru a-și lămuri soțul.

— Bunicule? întrebă ea la un moment dat. Geoffrey crede că i-am fost neloială, și nu știu cum să-i schimb părerea.

— Cu timpul, se va mai împlânzi. Motivele tale au fost curate, copilă, iar el își va da seama destul de curând, fără doar și poate, răspuns bunicul ei, în timp ce studia preocupat tabla de șah.

Elizabeth medită la cuvintele lui, apoi îi risipi din nou concentrarea.

— Întotdeauna m-ai învățat să-mi fac un plan înainte de a trece la o schimbare. M-am gândit că aș putea...

— Nu-mi, spune ce gânduri ai, o întrerupse Elslow. Prefer să nu mă amestec în înșelătoriile tale.

— Înșelătorii! Mă faci să-mi fie, rușine, bunicule. Am să mă port amabil cu soțul meu. Întotdeauna! întări ea, cu convingere. Dacă Geoffrey mă iubește cu adevărat, ceea ce plănuiesc eu va fi cum nu se poate mai onorabil.

— Șah mai!

— Poftim?

— Jocul, Elizabeth. Am câștigat.

— Ba nu, bunicule, îl contrazise ea, cu un zâmbet. Eu sunt cea care a câștigat.

— Ce vorbești? Ți-am luat regina, și nu mai ai unde să muți regele. Partidă e a mea.

— Da, așa este, consimți Elizabeth, dând din cap. Partidă este a ta... dar cavalerul e al meu!

CAPITOLUL 12

În timp ce Geoffrey lipsea de la Montwright, Elizabeth își pregăti lucrurile pentru mutarea acasă la soțul ei. Era o muncă foarte grea. În fiecare dimineață, când se trezea, își înfrunta valurile de grețuri. Fierea i se ridica în gât și, de cele mai multe ori, reușea să se reverse afară. Elizabeth mânca tot mai puțin, cu gândul de a se curăța de otrava care ajunsese cine știe cum în stomacul ei, și se odihnea de mai multe ori pe zi, încercând să-și refacă puterile.

Nu îndrăznea să-și pună salba de usturoi la gât ca s-o apere, căci voia să-și ascundă boala de bunicul ei. Ar fi vrut să nu-l îngrijoreze, dar nu putea să nu fie alarmată. Era într-adevăr o boală foarte ciudată, căci în fiecare dimineață, după ce i se făcea rău de la stomac dintr-o dată începea să se simtă normal – până seara, când grețurile reîncepeau.

Dădea vina pe lipsa lui Geoffrey. Dragostea își făcea de cap prin trupul ei, ca și prin minte, conchise ea. Și totuși, peste vrea șapte zile, când Geoffrey se întoarse la Montwright, starea Elizabethei nu se îmbunătăți. Soțul ei era prea ocupat cu pregătirile pentru plecare ca să-i acorde multă atenție. Elizabeth constată că era atât muțumită, cât și, dezamăgită de nepăsarea lui. Curând, fu limpede că o ocolea – limpede chiar și pentru cei mai slabi de minte. Venea la culcare după ce Elizabeth adormea, și pleca dimineața înainte ca ea să deschidă ochii.

Elizabeth, își păstră calmul, în timp ce-și continua lupta cu stomacul, simțind cum îi reveneau puterile ori de câte ori bunicul

ei îi făcea cu ochiul sau o învrednicea cu câte un zâmbet. Fiecare semn din cap, fiecare surâs complice, îi amintea de conversația lor... ca o recunoaștere a faptului că soțul ei o iubea.

Doamne, dar încăpățânat mai era! Rareori se uita spre ea când se aflau în aceeași cameră, atât de furios continua să fie. Și, de când se înapoiase, n-o atinsese nici măcar o dată. Inima o durea la fel de tare că stomacul, când își dădea seama ce dor îi era de îmbrățișările lui, de sărutările lui, de dragostea lui.

În dimineața când urmau să plece amândoi spre locuința lui Geoffrey, Elizabeth se lupta cu grețurile. Era o zi neobișnuit de caldă pentru începutul verii, și se simțea cuprinsă de melancolie, în timp ce-și lua rămas-bun. Știa că soțul ei nu s-ar fi bucurat dacă se emoționa prea tare, și-și tot reamintea acest lucru, în timp ce-și îmbrățișa și gâdila fratele mei mic. Apoi se întoarse spre bunicul ei.

— O să-mi lipsești, îi șopti ea.

— N-ai uitat să-ți împachetezi stindardul? întrebă Elslow. O mică amintire din trecut te va ajuta să faci față mai ușor nesiguranțelor viitorului.

— N-am uitat, răspunse Elizabeth. Te iubesc, bunicule. Dumnezeu să vă apere, pe tine și pe micul Thomas.

Bunicul ei o îmbrățișă strâns, apoi o ridică în șaua iepei.

— Ai trecut prin multe în lunile astea, copilă, declară el încet, strângând-o de mână. Dar ești plămădită dintr-un aluat tare. Voia lui Dumnezeu este să-ți urmezi destinul și soțul. Să nu te temi, Elizabeth. Și ține minte, încrede-te în inima ta, dar folosește-ți capul.

Elizabeth îi zâmbi nedumerită, răspunzând:

— Am să mă străduiesc.

Geoffrey îi privea de pe treptele conacului. Era mândru de soția lui, știind cât de greu își înfrâna emoțiile. Arăta atât de demnă și senină – „Da,” își spusese el, „are ținuta unei regine” – dar știa cât de grea era pentru ea despărțirea. Părăsea tot ceea ce-i era familiar, pentru a-și urma soțul, un om pe care-l credea incapabil de orice alt sentiment în afara furiei.

Geoffrey recunoștea că-i plăceau tandrele efuziuni sentimentale dintre Elslow și Elizabeth, și constată că se simțea

iritat de faptul că îi privea doar, fără să participe și el. Totuși, nu știa cum ar fi putut să intervină, așa că rămase pe loc în continuare, privindu-i cu o expresie îngândurată.

Thomas îi atrase atenția, izbindu-se de piciorul lui, pe care abia dacă-l clinti din loc. Fără efort, Geoffrey îl ridică până ajunseră ochi în ochi.

— Ai să fii cuminte și-ai să-ți ascuți bunicul!

Glasul lui părea să sune cam aspru, dar copilul nu se sperie. Dădu din cap afirmativ, zâmbind. Geoffrey se prefăcu că-l scăpa, iar Thomas scoase un țipăt încântat. Apoi, baronul îl lăsă la pământ, fără să se arate nemulțumit când copilul îi îmbrățișă piciorul. Mai mult, chiar se bucura că băiatul își manifesta atât de deschis afecțiunea, și-l bătu pe creștet, în timp ce o privea pe Elizabeth apropiindu-se de ei.

— O să am mare grijă de Thomas, spuse Elslow.

— Iar eu voi avea grijă de Elizabeth a ta, îi promise solemn Geoffrey.

— Și amândurora ne va veni să ne luăm lumea-n cap! declară Elslow, chicotind.

Geoffrey zâmbi, apoi se întoarse spre Elizabeth și văzu cum încerca să-și ascundă amărăciunea.

— Trebuie să mă grăbesc, până când nevastă-mea nu se răzgândește și refuză să mai plece, îi spuse el lui Elslow.

Porni spre cal, după care se opri întorcându-se încă o dată către bătrân.

— Încă nu suntem în afara oricărui pericol, atâta vreme cât Belwain mai e liber. Să fiți cu băgare de seamă.

Era tot ce putea spune că să-și arate îngrijorarea și afecțiunea. Elslow, însă, nu avea asemenea rețineri. Îl plesni pe spate, apoi își aruncă brațul pe după umărul lui.

— Fiule, o să-ți lipsească bătrânul ăsta, îi spuse el cavalerului care-l privea serios.

Chicotind, Geoffrey răspunse, cu o clătinare a capului:

— Niciodată în viața mea n-am mai fost înconjurat de atâția oameni neînfricați. E un adevărat mister, recunosc el.

— Pentru că-ți suntem rude, declară Elslow.

— Chiar așa, recunosc baronul, urcându-se pe cal. Suntem

rude.

O privi lung pe Elizabeth, apoi se întoarse spre poartă. Roger călărea alături, și amândoi, încadrați de Garth și Thor, porniră în fruntea trupelor care o înconjurau pe Elizabeth, ieșind din Montwright.

Geoffrey lăsase un număr mare de oameni cu Elslow, așa că nu se simțea deloc neliniștit. Privea drept înainte, așteptând cu nerăbdare să ajungă acasă.

Elizabeth, însă, se uită în urmă, străduindu-se să-și întipărească în minte zidurile casei unde crescuse. Viitorul o înspăimânta, și se simțea îngrozitor de singură – o singurătate care-i sfâșia inima.

Dar greutatea drumului îi alungară curând din minte melancolia. Avea impresia că, din ceas în ceas, și bășica dar și vintrele îi cereau să se ușureze. Era rușinos și incomod să facă popasuri atât de dese. Ar fi trebuit să-și ia cu ea și o servitoare. Altă femeie i-ar fi alinat greutatea și, poate, i-ar fi împărtășit și grijile.

Când soarele ajunse la cumpăna amiezii, Elizabeth era înfierbântată, nefericită și frântă de oboseală. Închise pentru un moment ochii ca să și-i odihnească și fu cât pe ce să cadă din șa. Noroc că Geoffrey era alături, și o prinse tocmai la timp. O ridică de pe iapă și o așeză în fața lui, fără a încetini niciun moment pasul. Elizabeth oftă resemnată și adormi numaidecât, cu capul rezemat de pieptul soțului ei și brațele petrecute pe după mijlocul lui.

Cu un braț, Geoffrey o ținea strâns lângă el, desfătându-se cu senzația trupului ei gingaș lipit de al lui. Mirosea a flori de câmp, își spuse, frecându-și bărbia de creștetul capului ei, în timp ce-i inspira mirosul dulce, și a mere, de la prânzișorul pe care-l luaseră împreună. O auzi oftând în somn și repetă încet sunetul.

Elizabeth dormi toată după-amiaza. Într-un târziu, cu un ceas înainte de apusul soarelui, Geoffrey dădu porunca să încetinească. La coborârea de pe cal, Elizabeth nu-și mai simțea picioarele și fu nevoită să se țină de brațul lui Geoffrey până când tremurul acestora slăbi.

— Ți-e rău? Întrebă el, pe un ton care părea aproape acuzator,

făcând-o să-și îndrepte dintr-o dată umerii.

— Nu mi-e rău deloc! replică Elizabeth. Sunt doar puțin indispusă. O să-mi treacă.

Încercă să-și mute privirea, dar Geoffrey îi puse mâinile pe umeri și o trase spre el. Era primul lui gest de afecțiune, după un răstimp atât de îndelungat, încât Elizabeth simți cum o cuprindea sfială.

— Ți-a venit sorocul lunii? o întrebă, într-o șoptă blândă.

Întrebarea lui atât de intimă o făcu să uite de orice timiditate. Elizabeth scoase o exclamație indignată și scutură din cap cu furie.

— Nu se cade să discutăm asemenea lucruri, obiectă ea, roșind. E necuviincios.

Încercă să se desprindă din brațele lui, dar Geoffrey nu-i dădu drumul.

— Și dacă soțul și soția nu discută acest... lucru, atunci cum pot să știu când am voie să te ating și când nu? o întrebă, pe un ton rezonabil.

— Of, nu știi! șopti nervoasă Elizabeth, cu privirea în pământ.

În clipa următoare, un gând neașteptat o făcu să întoarcă iar capul spre soțul ei.

— De-asta n-ai... de-asta n-am... se bâlbâi ea, neputând să-și exprime gândurile în cuvinte.

Așteptă, cu speranța că Geoffrey avea să termine fraza în locu-i, dar soțul ei rămase tăcut, privind-o atent.

— Din cauza asta nu te-ai atins de mine? îl întrebă ea, în cele din urmă.

Vocea-i sună încet ca foșnetul vântului printre frunze, dar Geoffrey o auzi totuși.

— Ba, răspuse el, pe un ton atât de blând, încât o nedumeri și mai mult.

— Va să zică, tot mai ești supărat pe mine? întrebă Elizabeth. Asta-i pricina.

În adâncul inimii, se rugă să aibă dreptate – ca furia pricinuită de purtarea ei să-l fi ținut pe Geoffrey la distanță, în fiecare noapte. Nu știa cum ar fi făcut față altui motiv. Dacă n-o mai dorea...

Geoffrey îi urmărea jocul emoțiilor pe față, dornic s-o îmbrățișeze din toată inima, risipindu-i cu sărutări orice îndoieli, orice griji. Abia dacă-și mai putea ascunde dorința. Făgăduiala de a aștepta până când Elizabeth se instalează în noua ei casă înainte de a-i destăinui dragostea lui, înainte de a i-o arăta, părea acum teribil de necumpătată. Și, își reaminti cu un zâmbet, el era întotdeauna cel mai cumpătat om din lume, nu?

Elizabeth îi văzu zâmbetul și deveni cu atât mai nedumerită. Oare la ce se gândea, de-l făcea să zâmbească? Avea să înțeleagă vreodată cum mergea mintea soțului ei?

— Vino, Elizabeth. Am făcut tabăra lângă un râu cu apă limpede. Răcorește-te, până-mi termin eu treburile.

— Pot să fac o baie? întrebă ea cu însuflețire. Hainele i se încinseseră pe trup și erau pline de praf. Își ridică pletele de pe ceafă, lăsând adierea blândă să-i răcorească gâtul.

— După ce mănânci, declară Geoffrey. Apoi, am să-ți găsesc un loc retras ca să te scalzi.

Poziția în care stătea soția lui, ținându-și părul ridicat în creștet, făcea ca materialul rochiei să i se întindă peste șani, iar Geoffrey abia reușea să se stăpânească, să nu se repeadă la ea și s-o înșface.

— Abia aștept, răspunse Elizabeth.

Apoi se întoarse și porni spre râu, ca să nu-l deranjeze de la treburi.

„Și eu abia aștept,” își spuse Geoffrey, cu nerăbdare crescândă. „La noapte, iubirea mea, îmi voi deschide inima – la noapte și pentru totdeauna.”

— *My lord?* îl smulse din gânduri glasul lui Gerald, făcându-l să se întoarcă spre el, cu un mormăit nervos. Dorești să-ți punem cortul în mijlocul taberei?

— În noaptea asta, nu, răspunse Geofftey.

Aruncă o privire în jur, apoi făcu semn spre o zonă dintre copaci.

— Cu copacii în spate, și cât mai departe de oameni, hotărî el. Și dă-i zor, dă-i zor, Gerald. Vreau să mănânc de cină și să mă culc cât mai repede cu putință.

Scutierul dădu din cap, cu o mână peste inimă, și plecă grăbit

să înalțe cortul.

Lui Geofftey i se păru că trecuse o veșnicie, până când pesmeții, carnea uscată și fructele fură întinse în fața lui. O conduse pe Elizabeth spre cort și o ajută să se instaleze, după care îi dă să mănânce aproape cu forța.

— Ce grăbit pari, *my lord*, constată ea, Vrei să te culci devreme, în seara asta? Pot să-mi fac baia și altă dată, dacă ți-e mai ușor așa.

— Nu! răspunse ursuz Geofftey. Termină acum, și ia-ți mantia și de ce mai ai nevoie. Trebuie să terminăm până nu scapătă soarele.

Elizabeth se grăbi să-și ia săpunul și mantaua, apoi îl urmă pe Geoffrey. Acesta părea iritat și repezit, dar oricât își scobeia mințile, Elizabeth nu putea găsi niciun motiv pentru comportamentul lui. Dacă soțul ei voia să-i cunoască gândurile, i le-ar fi spus. Învățase atâta lucru în scurtul răstimp de când erau căsătoriți. Soțul ei își ținea gândurile pentru el, și trebuia să fie răbdătoare până se hotăra să i le destăinuiească.

Elizabeth și Geoffrey urmară malul râului până la o oarecare distanță, unde făcea un cot, iar apa era mai adâncă. Locul ales de Geoffrey le cerea să se aplece pe sub câteva ramuri groase ca să ajungă acolo, dar Elizabeth uită de înțepăturile și zgârieturile spinilor, când se îndreptă și văzu frumusețile din jur. Copaci uriași, stând ca niște străjari ai pădurii, înconjurau luminișul, cu ramurile întinse deasupra ca o boltă prin care nu puteau să răzbată decât raze înguste de soare. Culorile roșiatice și aurii ale asfințitului țeseau o vrajă aproape mistică peste frunze și iarbă.

— Geoffrey, ce frumos este aici! șopti ea. Parc-ar fi un loc fermecat!

— Nu e fermecat, e doar ascuns, o corectă soțul ei, zâmbind. L-am găsit când m-am plimbat pe malul apei, cu câinii tăi, înainte de cină.

Elizabeth dădu din cap și se așeză pe mal ca să se descalțe. După ce-și scoase botinele, ridică privirea spre Geoffrey. Dar rămase nemișcată, când văzu că și el se descălță de cizme. Sub ochii ei, Geoffrey își scoase toate veșmintele.

Elizabeth știa că roșise, și se simțea cu atât mai rușinată din

cauza asta. Totuși, nu-și putea lua ochii de la soțul ei, vrăjită de mușchii pe care acesta și-i arăta cu atâta nepăsare.

— Soarele te face să semeni cu un zeu, șopti ea.

Într-adevăr, lumina amurgului îi aurea pielea, dându-i o frumusețe crudă și magnifică. Geoffrey clătină încet din cap, iar părul des și negru îi căzu pe frunte.

— Vorbele tale necugetate te vor duce drept în purgatoriu, o dojeni el.

— N-am spus-o ca pe o blasfemie, se apără Elizabeth.

Soțul ei îi zâmbi.

— E nevoie să-ți fiu cameristă ca să te ajut să te dezbraci? o întrebă încet, cu glas răgușit.

Cuvintele erau hazlii, dar privirea plină de dorință pățimașă risipea orice părere de glumă.

Elizabeth se simți năpădită de o mare căldură. Nu-i putu răspunde la zâmbet, capabilă doar să-l privească. Încet, întinse mâna, iar Geoffrey i-o luă și o ridică în picioare. Fără o vorbă, începu să-i scoată hainele. Mai întâi îi desfăcu cingătoarea de piele, apoi îi ridică tunica peste cap. În continuare, îi scoase juponul și, în cele din urmă, cămașa ivorie. Avea grijă să nu atingă sânii, deși degetele lui nu le putură ocoli de câteva ori contururile.

Rămas era față-n față un lung răstimp, în tăcere, lăsând dorința să se întetească între ei ca o vijelie tot mai intensă. Când nu mai putu îndura depărtarea, Elizabeth făcu un pas șovăielnic spre soțul ei.

— Geoffrey?

Îi rostise numele ca pe o rugămintă, iar Geoffrey înțelese ce dorea de la el.

— Toate la timpul lor, Elizabeth, îi șopti.

Apoi se întoarse și intră în apă, fără să se oprească până când unda limpede îi ajunse la piept.

Elizabeth își luă săpunul în mână și-l urmă grăbită. Când simți apa, scoase un mic țipăt.

— E prea rece! îi strigă ea lui Geoffrey, făcând un pas înapoi.

Apa îi ajungea până la șolduri, iar Elizabeth luă puțină în palme, cu grijă, și începu să-și umezească încet brațele.

Tremurând, se săpuni, grăbită să isprăvească baia cât mai repede. Din sfială, se întoarse cu spatele spre, Geoffrey, în timp ce-și spăla trupul.

— Vino la bărbatul tău, Elizabeth.

Se răsuci iar către el, văzu distanța care-i despărțea și se încruntă.

— Mi-e frig, Geoffrey, repetă.

Mușcându-și buza de jos, rămase în așteptare, cu nădejdea că Geoffrey avea să vină la ea.

— Aștept, nevastă.

În glasul lui se simțea voioșia, iar Elizabeth zâmbi fără voie.

— E de datoria ta să vii la mine, continuă el, cu arțag prefăcut.

— Îmi voi face întotdeauna datoria, răspunse soția lui.

Trase adânc aer în piept, și porni spre el, lăsând apă să-i acopere treptat sânii, apoi și umerii. În sfârșit, se opri, încordându-și picioarele ca să se opună curentului.

— Acum trebuie să vii tu la mine, Geoffrey.

Îi mai despărțeau doar câțiva pași, iar undele reci ca gheața forfoteau în jurul amândurora. Tocmai voia să-i spună că dacă se mai aventura un singur pas râul ar fi dus-o la vale, și să-i amintească și că nu știa să înoate, în caz că uitase, dar privirea lui Geoffrey o împiedică să pronunțe cuvintele, alungându-i din minte orice gând.

Nu mai putu spune nimic, nu putea decât să-l privească, în timp ce zâmbetul i se ștergea încet de pe buze. Era vrăjită de privirea lui, atât de arzătoare și autoritară. O chemă la el fără să rostească o vorbă. Elizabeth îi auzea comanda cu toate simțurile – și nu șovăi să-i răspundă.

Amândoi făcură câte un pas înainte în același timp. Apoi, brațele lui Geoffrey o cuprinsă de mijloc, și o traseră spre el. Îi prinse picioarele între ale lui, făcând-o să-i simtă dorința.

— Mă gândisem să te spăl cu săpunul, să mă desfăt cu atingerea pielii tale, apoi să te scald în cuvintele drăgăstoase pe care toate femeile jinduiesc să le audă.

Cu glas aspru, întretăiat, continuă:

— Niciodată n-am mai dorit o femeie așa cum te doresc pe tine, Elizabeth. Voiam să-ți fac curte în seara asta, ca un pețitor

tandru.

La auzul acestor declarații ale soțului ei, Elizabeth făcu ochii mari.

— Iar acum, că a sosit momentul, nevastă, descopăr că nu știu cuvinte curtenitoare, și recunosc că-mi lipsesc disciplina și răbdarea pentru o asemenea muncă. Dacă luăm săpunul și încercam să te îmbăiez, am fi uitat amândoi de orice spălătură și ai fi fost a mea chiar în clipa aceea.

Colțurile gurii ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Zici că a face curte e o muncă grea, *my lord*? îl întrebă ea, încet.

Geoffrey arăta așa de serios și hotărât, încât Elizabeth se simțea atât amuzată, cât și nedumerită.

— Geoffrey, nici eu n-am prea multă răbdare ca să-mi faci curte. Te-aș asculta declarându-ți sentimentele fără vorbe înzorzonate, și aș fi cât se poate de mulțumită.

O privi surprins, apoi se încruntă.

— Ce știi tu despre ce înseamnă a face curte? o întrebă el, bănuitor.

— Foarte puțin, recunosc Elizabeth, mângâindu-i, coastele cu degetele. Pare-mi-se doar că a ne spune unul altuia vorbe dragăstoase n-ar trebui să fie o muncă prea grea.

Geoffrey îi opri mâinile, cuprinzând-o de mijloc și începând s-o mângâie pe spate.

— E cam la fel cu a învăța să mânuiești spadă, comentă el.

— Nu înțeleg... se încruntă Elizabeth, întrebându-se dacă-i ardea de glumă.

— Curtatul ăsta, explică soțul ei. Are nevoie de exercițiu.

Elizabeth râse, neluându-i în seamă privirea încruntată.

— Nu e nevoie, *my lord*. Curtatul e pentru cei ce nu și-au declarat unul altuia dragostea. Eu ți-am spus deja ce sentimente am în inimă.

— Dar eu nu ți le-am explicat pe ale mele Elizabeth! replică Geoffrey, începând să se enerveze. Știu ce vrei să auzi, și-am să-ți spun de îndată, mai mormăi el.

— Te ascult cu cea mai mare atenție, îl asigură soția lui, cu voce scăzută.

În sinea ei, îi venea să țipe de bucurie. Îi venea să râdă și să plângă în același timp. Geoffrey o iubea, întocmai așa cum îi spusese Elslow.

— Voi vorbi cât se poate de serios, continuă el, iar tu mă vei asculta cu tot atâta seriozitate mai adăugă, ciupind-o de carnea fundului.

Elizabeth dădu din cap, frecându-și obrazul de pieptul lui.

— Socotisem că, atunci când voi fi mai bătrân și voi scăpa de multe îndatoriri, voi avea vreme să-ți spun cât de dragă-mi ești, începu el.

Fu nevoit să se întrerupă, pierzându-și firul gândurilor, când Elizabeth începu să-i depună sărutări mărunte pe piept, încercuindu-i și mângâindu-i cu limba sfârcurile, până când îl auzi trăgându-și tăios respirația.

— Elizabeth!

— Te iubesc, Geoffrey.

O șoptă abia auzită, inhalată ca un afrodisiac, ațâțându-i simțurile, slobozindu-i inima.

— Și eu te iubesc.

Atât de încet grăit, cu atâta bucurie primit.

Elizabeth zâmbi. Lucirile aurii din ochii lui o fascinau. Cum de-l putuse vreodată crede rece și neînduplecat?

— Când ți-ai dat seama că mă iubești? o întrebă el, începând să-i frământa încet cu mâinile mușchii feselor, în timp ce-i aștepta răspunsul.

— Nu mai țin minte.

În ochii îi reapăruse licărirea dinainte, iar Geoffrey zâmbi, știind că iar voia să-l tachineze.

— Nevestele războinicilor nu-și întipăresc în minte asemenea lucruri, chicoti ea. Și-n plus, nici nu are însemnătate când anume s-a întâmplat.

Geoffrey o strânse în brațe cu un gest scurt, jucăuș.

— Mereu îți arde de glume, nevastă. Am să-ți suport copilăriile câte zile om avea de trăit împreună, căci te iubesc din toată inima.

— Nu credeam să te aud rostind vreodată vorbele astea, șopti Elizabeth.

Zâmbetul îi pierise iar de pe buze, și se întinse spre el să-l sărute.

— Aveam niște gânduri neghioabe despre dragoste, replică el, după ce sărutul luă sfârșit. Credeam că mi-ar slăbi puterile, dar acum știu cât de amarnic m-am înșelat. Mi-ai dăruit forțe și scopuri noi, Elizabeth. O parte din mine tânjește să te țină ferecată în odaie, ca să nu te împart cu nimeni altcineva.

— Întotdeauna voi fi numai a ta, Geoffrey, răspunse Elizabeth.

— Știu că așa e. Și voi avea încredere în loialitatea ta. Îți vine să crezi că mi-e greu să te împart chiar și cu bunicul și cu fratele tău?

În ochii ei se citi mirarea, făcându-l să surâdă din nou.

— Familia mea nu era atât de strâns legată ca a ta, îi explică el, și știam că eu, ca moștenitor, eram cel mai important dintre toți.

— Există două feluri de iubire, replică Elizabeth. Cea pe care o simt pentru bunicul meu și pentru micul Thomas e diferită de dragostea pe care o am pentru tine. Cu vremea, cred că mă vei iubi la fel de mult cum te iubesc eu, și în același mod. Dar ceea ce simt pentru ei nu-mi împuținează cu nimic sentimentele dedicate ție.

Geoffrey o sărută îndelung, până i se tăie respirația. Elizabeth se agăță de el, răspunzându-i cu aceeași patimă

Apoi, cu părere de rău, soțul ei se retrase în sfârșit.

— Se întunecă, spuse el. Îmbracă-te repede, ca să te duc înapoi la cort și acolo să te mai dezbrac o dată.

Îi dădu o palmă la spate, și chicoti la auzul țipătului ei de supărare prefăcută. Niciunul nu scoase o vorbă până când ajunseră în tabără. Acolo, șoptind încet ca foșnetul frunzelor de sub picioare, Elizabeth îl întrebă:

— Ești cu adevărat gelos pe neamurile mele?

— O să-mi treacă, răspunse Geoffrey, strângând-o de mână. Un cavaler este loial și-i jură credință numai seniorului său, cum i-am jurat eu regelui meu, lui William. Tu mi te-ai dăruit mie, și nu aștept să nu-ți mai iubești familia numai fiindcă mă iubești pe mine. Totuși, voi ști întotdeauna că sunt cel dintâi în inima ta și că pe mine m-ai alege înaintea tuturor celorlalți, cum și eu te-aș

alege pe tine.

Elizabeth își ascunde zâmbetul.

— Nu va veni niciodată o vreme când ar trebui să aleg între tine și...

Voise să spună „familia mea”, dar înlocui repede cuvântul cu „neamuri”.

— Acum tu ești familia mea, Geoffrey, la fel cum și eu sunt familia ta. Iar Elslow și Thomas... sunt neamurile noastre. Cu toții suntem unii ai altora, dar nu ca seniori și vasâli.

— Ai dreptate, Elizabeth. Niciodată nu va trebui să alegi. N-am să îngădui eu. Și nici nu ți-aș cere vreodată să-ți pui loialitatea la o asemenea încercare, căci încep să înțeleg cum judeci. Te iubesc, și asta-i tot ce are importanță.

— Încă mai erai atât de nesigur de loialitatea mea, încât i-ai lăsat pe Elslow cu Thomas la Montwright?

— Voiam ca o vreme să te am numai pentru mine, recunosc Geoffrey.

Elizabeth se rezemă de soțul ei, gândindu-se la ceea ce-i spusese. Îi destăinuise cele mai lăuntrice sentimente ale lui, iar inima-i era plină de dragoste și bucurie.

* * *

În noaptea aceea, Elizabeth avu un vis care începea cum nu se putea mai neplăcut. Era îmbrăcată în alb, cu o rochie ce părea să-i plutească în jurul gleznelor. Mergea prin curtea unui mare palat, iar pe pământ se așteenea o ceață subțire. Zâmbind, deschise ușile și intră într-o sală imensă.

În clipa următoare, visul se prefăcu în coșmar. Cineva o strigă pe nume, dar nu știa cine. Bătăile inimii îi deveniră mai repezi, la auzul durerii și deznădejdiei din glasul care o chema. Grăbi pasul, în căutarea vocii, trecând printre mai mulți oameni care râdeau, fără a o băga în seamă. Când ajunse în mijlocul sălii, se opri – iar din piept îi izbucni un țipăt. În fața ei stătea Geoffrey, cu mâinile și picioarele legate în lanțuri grele. N-o vedea, privind spre cealaltă parte a încăperii. Elizabeth se întoarse și-l văzu acolo pe bunicul ei, pus și el în fiare.

Glasul se auzi din nou, dar acum chinul fusese înlocuit de triumf. Era Belwain. Ceața din jurul picioarelor ei se înroșise și, în

vis, Elizabeth știa că anunța sângele care urma să fie vărsat în curând.

Belwain ridică mâna și arătă spre ea.

— Vei alege, și unul dintre ei va muri. Iar dacă nu alegi, vor fi uciși amândoi.

Apoi izbucni în râs – un râs diavolesc, care-o zgârie pe suflet cu ghearele.

Elizabeth scutură din cap, refuzând ceea ce i se cerea, iar Belwain scoase spada lui Geoffrey din teacă și o ridică.

* * *

Țipetele ei îl treziră pe Geoffrey. Acesta duse mâna la spadă, apoi își dădu seama că Elizabeth era alături.

— Deschide ochii, Elizabeth, e doar un coșmar, șopti el. Sunt aici, lângă tine.

Cu o tresărire, Elizabeth se deșteaptă. Agățându-se de umerii lui Geoffrey, începu să respire hulpav, încercând să-și liniștească bătăile inimii.

— A fost îngrozitor, șopti ea.

Geoffrey începu să-i mângâie tandru părul de pe frunte, sărutând-o iar și iar.

— Nu te mai gânde. Ai visat, atâta tot. Azi am mers prea repede, și ai obosit. Reazemă-ți iar capul de mine și închide ochii. Totul e-n ordine.

— Mi-e frică, scânci Elizabeth. Dacă adorm, iar îmi va veni coșmarul.

— Ba n-o să-ți vină, șopti el.

Își schimbă poziția, până ajunse deasupra soției lui, lăsându-și greutatea pe brațe.

— Nu vei visa decât că faci dragoste cu mine, jură el.

Și, cu aceste cuvinte, se aplecă s-o sărute din nou.

Murmurele lui drăgăstoase, cu glas catifelat, și mângâierile liniștitoare ale mâinilor, o ajutară pe Elizabeth să se gândească numai la el și la ceea ce-i făcea. Și uită de coșmar.

Elizabeth se acomodă fără niciun efort în noua ei locuință. Prima oară când zărise domeniul lui Geoffrey, fusese copleșită de construcțiile masive și zidurile uriașe care le înconjurau. Fortăreața de piatră era atât de mare, încât pe lângă ea Montwright ar fi părut cu totul neînsemnat.

Între ziduri, însă, domnea o răceală golașă, pe care Elizabeth o găsi cum nu se putea mai neliniștitoare. Se hotărî numidecât să-și aducă o contribuție atât la înfățișarea dinăuntru a castelului, cât și la cea a curții interioare. Geoffrey nu se opuse; deși protestă destul de tare când o găsi în genunchi, răsădind pe metereze flori de câmp în toate culorile curcubeului. Elizabeth nu-i luă în seamă obiecțiile glumețe, tachinându-l în schimb cu replici care-l dezarmară complet.

Servitorii, la început bănuitori și distanți cu noua lor stăpână, fură în scurt timp îmbunați de zâmbetele ei blânde și cererile rostite încet. Nu peste mult timp, o admirau cu toții și-i așteptau cu nerăbdare poruncile pentru următoarele schimbări. Mesele erau împodobite cu flori proaspăt culese, iar drapelele viu colorate, aduse de la Montwright, decorau pereții văruiți de curând ai castelului. Un sentiment de liniște și mulțumire înlocuise goliciunea posomorâtă. Locuitorii de la Berkley Castle erau uimiți. Fortăreața lor devenise un cămin omenesc.

Pe la sfârșitul lunii iulie, Elizabeth nu se mai îndoii că era grea cu copilul lui Geoffrey. Vestea o bucură atât de tare, încât stătu câteva zile să pregătească și să repete în minte felul cum avea să-i spună lui Geoffrey. Probabil că soțul ei avea să se bucure și să se umfle în pene ca un curcan, ceea-ce urma să-i placă negrăit de mult.

* * *

Elizabeth se așeză la masă, așteptându-l pe Geoffrey să ia cina împreună. Se hotărâse să-i dea vestea chiar în seara aceea, după ce se retrăgeau în dormitor. Abia își putea stăpâni emoția și râdea de una singură. Servitorii care aduceau mâncarea o priveau nedumeriți, iar Elizabeth știa că purtarea ei trebuia să le pară tare ciudată. Se hotărî că a doua zi, după ce Geoffrey primea vestea, să le explice și lor.

Ostașii începură să intre în sală, iar Elizabeth se îndreptă de

spate, privind nerăbdătoare după Geoffrey. Îi atrase atenția Gerald, scutierul. Ocoli în fugă doi oameni mătăhăloși, grăbit să ajungă la stăpâna lui.

— Au venit mesageri de la William! aproape că strigă el. Vor să-i vorbească stăpânului nostru cât mai curând cu putință.

La auzul acestei știri, Elizabeth se încruntă, apoi îi răspunde:

— Poftește-i în sală, Geoffrey. Am să-i spun lui Roger, iar el îl va găsi pe Geoffrey.

Roger venea deja spre ea, iar Elizabeth îl salută, înainte de a spune despre mesageri.

— De ce-au venit aici? îl întrebă, fără să-și poată ascunde îngrijorarea.

— Nu e ceva neobișnuit, răspune Roger. A, uite-l și pe soțul tău. O să-ți spună el motivele.

— Nu mă saluți? întrebă Geoffrey, când ajunse lângă Elizabeth.

Numaidecât, soția lui îi zâmbi și se întinse să-i depună un sărut cast pe obraz.

— Parcă-mi amintesc o vreme când efuziunile sentimentale nu erau îngăduite, șopti ea.

Geoffrey râse și o cuprinse în brațe.

— Asta a fost înainte de a-mi fi dat seama cât de important era pentru tine să mă atingi, o tachină el.

— Sunt foarte indisciplinată, răspunde zâmbind Elizabeth.

— Geoffrey, îl întrerupse Roger, au venit niște mesageri de la William. Te așteaptă pe coridor.

Geoffrey dădu din cap, nepărând deloc tulburat.

— Credeam că regele nostru e încă tot la Rouen, replică el.

— Pesemne tocmai s-a întors, comentă Roger.

Întorcându-se spre soția lui, Geoffrey îi spuse:

— Începe masa fără mine, pentru ca oamenii să nu mai aștepte. Noi doi mergem să vedem ce vești ne trimite regele.

Elizabeth ar fi vrut să fie și ea de față, dar își dădu seama că nu se cădea s-o ceară. Trebuia să aștepte până află vestea de la soțul ei. Geoffrey începuse să aibă tot mai multă încredere în ea, și nu se îndoia că urma să-i spună care era porunca regelui.

Părintele Hargrave, un preot venit în vizită de la Northcastle, din apropiere, intră în sală. Îi oferi Elizabethei brațul tocmai când

Geoffrey pleca. Preluându-și rolul de gazdă, Elizabeth îl conduse pe proat la masă.

Se așeză lângă el și înclină capul, în timp ce preotul binecuvânta bucățele, încercând să se concentreze asupra rugăciunii. Dar gândurile îi tot reveneau spre cei doi mesageri, întrebându-se de ce îi trimisese regele și fără să găsească niciun motiv acceptabil. Geoffrey își anorase deja numărul de zile pe care le datora în slujba suveranului. William nu ținea curte decât de trei ori pe an, iar Geoffrey se dusese la palat și cu acele privilejii.

Paote că era vorba de „*Domesday Book*”, își spuse ea, cu gândul la registrul ce ținea socoteala supușilor regelui. De vreme ce în catastif era scrisă averea fiecăruia, de la numărul de animale din gospodărie până la acela al gologanilor din pungă, supușii loiali bombăneau și numiseră registrul „Cartea Dărilor”. O dată ce regele cunoștea bogățiile tuturor, putea să mărească zeciuielile.

Geoffrey și Roger se întoarseră în sală tocmai când se servea mâncarea. După expresiile lor, Elizabeth înțelese că vestea nu-i bucura deloc.

— Este vorba despre Cartea Dărilor? îl întrebă ea în șoaptă pe Geoffrey, după ce acesta se așeză în capul mesei.

Soțul ei a lua de mână, dar nu-i răspunse. Unul dintre scutieri începu să servească friptura, iar Geoffrey îi spuse câteva cuvinte. Elizabeth profită de neatenția lui și se aplecă spre Roger, care stătea întotdeauna față-n față cu ea, în stânga stăpânului.

— V-au trimis vreo veste despre Cartea Dărilor? îl întrebă, sperând ca Roger să-i dea un răspuns cât mai grabnic.

Geoffrey a strâns scurt de mână. Roger părea gata să-i răspundă, dar se opri când îl văzu pe Geoffrey clătinând ușor din cap. Elizabeth observă și ea mișcarea, cu coada ochiului, și oftă frustrată.

— Nu cred că regele s-ar bucura să audă că registrul lui de socoteli e numit „Cartea Dărilor”, remarcă Geoffrey.

Imediat ce masă se sfârși, baronul îi spuse lui Roger:

— Du-te și vezi de pregătirile pentru mâine.

Apoi se întoarse spre Elizabeth, propunându-i să se retragă

amândoi la culcare.

Elizabeth nu întârzie să se supună.

— Și mai e un lucru despre care vreau să-ți vorbesc, adăugă ea, cu un ușor zâmbet.

— Și eu am să-ți vorbesc, replică Geoffrey.

În glasul lui nu se simțea nicio urmă de emoție, iar Elizabeth se încruntă, îngrijorată. Când soțul ei încerca să-și ascundă sentimentele, așa ca acum, avea de obicei motive serioase. Ținându-l de mână, îl urmă fără o vorbă.

După ce ușa dormitorului se închise în urma lor, se dezbrăcă unuia pe altul, în tăcere. Elizabeth nu întreba nimic. Își cunoștea de-acum soțul destul de bine ca să știe că-și cumpănea cu multă grijă cuvintele înainte de a vorbi.

Geoffrey nu suflă în lumânări, ca de obicei, ci veni spre Elizabeth scăldat în lumină. O luă în brațe și o sărută tandru.

— Să-ți spun mai întâi vestea pe care o am pentru tine? întrebă Elizabeth.

— Aș prefera să ți-o dau eu pe-a mea, ca să terminăm, replică Geoffrey.

Tonul îi era aproape sălbatic, iar Elizabeth simți imediat un gol în stomac, de teamă.

— N-am cum să-ți spun pe ocolite, Elizabeth... începu el, mângâindu-i părul.

— Atunci, spune-mi de-a dreptul, îi propuse soția lui, tot mai speriată cu fiecare clipă.

— William m-a chemat în legătură cu Montwright, declară Geoffrey, privind-o; îi văzu nedumerirea și se grăbi să treacă la subiect: bunicul tău a fost învinuit de trădare.

— Nu!

Refuzul ei de a crede răsună ca țipătul unui animal rănit.

— Și nu e numai atât, continuă Geoffrey.

Vorbea încet și ferm, iar Elizabeth se strădui să-și țină cumpătul și să-l asculte.

— Belwain a cerut custodia asupra micului Thomas. Cu toții au ajuns la Londra, și am fost chemat și eu acolo. Plec mâine.

— Trebuie să vin și eu cu tine! declară Elizabeth. Amândoi trebuie să mergem. Te rog, îl imploră ea, nu mă lăsa în urmă,

Geoffrey.

Văzându-i chinul din privire, soțului ei îi fu cu neputință s-o refuze.

— Da, vei veni cu mine. Este vorba de familia ta, așa se cuvine să facem, spuse el.

Elizabeth înceu să plângă.

— Familia noastră, îl corectă ea. Ce-o să se întâmple acum? Ce va face regele?

Geoffrey o simți cum tremură și o strânse cu putere în brațe.

— Va asculta ce au de spus toate părțile, apoi va hotărî. Nu te teme, Elizabeth. William e un rege drept. Poți să ai încredere în el.

— Ba nu pot! strigă ea, ascunzându-și fața la pieptul lui și plângând mai departe.

Geoffrey așteptă să i se potolească lacrimile liniștind-o cu vorbe blânde.

— Dar în mine ai încredere? o întrebă când suspinele încetară.

— Știi bine că da, răspuse Elizabeth.

— Atunci, dacă-ți spun că totul va fi bine, mă crezi? insistă soțul ei.

— Dacă așa spui tu, te cred!

— Îți dau cuvântul meu. Nu voi lăsa ca familiei tale să i se întâmple niciun rău.

— Dar ție? întrebă Elizabeth. Îmi poți promite și că nici tu nu vei păți nimic?

Geoffrey fu surprins de aceste cuvinte, căci pe el nu-l pândea nicio primejdie.

— Îți promit, răspuse. Și acum, încearcă să dormi. Mâine pornim la drum.

Elizabeth nu uitase de vestea pe care voise să i-o împărtășească soțului ei, și-și puse mâna pe pântec, cu un gest protector. Se hotărî să nu-i spună încă. Dacă știa că-i purta copilul, n-ar mai fi lăsat-o să-l însoțească până în fața lui William.

Închise ochii, încercând să-și limpezească gândurile. Avea nevoie de odihnă, pentru a face față greutăților care o așteptau. Agățându-se de Geoffrey, începu să se roage. Să se roage ca acel coșmar pe care-l avusese să nu fie un semn rău prevestitor.

Drumul până la Londra dură trei zile încheiate. Când intrară pe domeniul lui William, Elizabeth era epuizată și nu voia decât să-i vadă pe Elslow și micul Thomas, dar Geoffrey nu era de acord.

— Vei face o baie, apoi ai să te odihnești. Îi vei vedea mâine dimineață, hotărî el. Și tot atunci ai să-ți cunoști și regele.

Elizabeth nu voia să-l cunoască pe rege, dar nu recunoscuse decât în sinea sa că se temea de el. Deși știa că cele mai multe dintre poveștile pe care le auzise despre William erau trase de păr, în adâncul inimii le credea pe toate.

Li se dăduse o cameră încăpătoare, cu vedere spre curte. Patul era de două ori mai mare decât cel de la Berkley Castle, iar după ce se îmbăie și se schimbă, Elizabeth se ghemui în mijlocul lui, așteptându-l pe Geoffrey. Acesta se duse să-i ureze bun-găsit lui William și să afle tot ce putea despre învinuirile contra lui Elslow.

Nu se trezi decât a doua zi dimineață. Soțul ei lipsea din nou. Pe masa de lângă pat aștepta o tavă cu mâncare, dar Elizabeth nu se atinse de ea. Îi era prea rău de la stomac. Se îmbrăcă încet, cu grijă, știind că nu putea evita întâlnirea cu William. Avea să-și dea toată silința de a-l face pe Geoffrey să fie mândru că o avea de soție.

Nu peste mult, se auzi o bătaie în ușă, apoi în încăperea intră Roger.

— Unde-i Geoffrey? îl întrebă Elizabeth, cu un tremur în voce.

Credinciosul vasal o luă de braț și o conduse spre ușă. Elizabeth fu surprinsă să vadă că doi dintre oamenii lui Geoffrey stăteau de strajă pe coridor.

— Soțul tău e cu regele, răspunse cavalerul. Și bunicul tău e tot acolo.

Vedea bine cât de deznădăjduită era stăpâna lui, dar nu putea face nimic ca s-o consoleze. Și el era la fel de îngrijorat, deși se pricepea mai bine să-și ascundă emoțiile. Geoffrey nu avusese timp să-i spună nimic, așa că Roger nu știa ce planuri avea stăpânul său.

— S-a cerut să fii prezentă, îi mai spuse el. Regele însuși a poruncit-o.

Cuvintele acestea o făcură pe Elizabeth să se oprească brusc.

— Al lui era glasul.. Șopti ea. Nu mă pot duce, Roger. Am visat... Nu mă pot duce!

Roger n-avea idee despre ce vorbea, și nu prea știa cum să răspundă.

— Soțul tău vrea să-i fii alături, spuse el în cele din urmă, știind instinctiv că Elizabeth nu l-ar fi refuzat niciodată pe Geoffrey.

Planul său reuși. Elizabeth își îndreptă umerii, străduindu-se să-și alunge spaimă din ochi.

— Atunci, trebuie să mă duc, răspunse ea.

Îl urmă pe Roger printr-un labirint de coridoare slab luminate, până ajunseră într-o sală mare, plină de oameni. Toți erau gătiți splendid, iar Elizabeth bănuie că erau nobili, așteptându-și rândul la audiență.

Li se făcu loc să treacă. În capătul sălii se vedeau două uși uriașe. Elizabeth rămase cu privirea într-acolo, fără să ia în seamă comentariile șușotite și privirile cu care o măsurau cei de față.

Trei ostași păzeau ușa. Unul dintre străjeri îl recunoscu pe Roger, dădu scurt din cap și le făcu semn să se apropie. Cu un scârțâit, ușa se deschise, iar Roger o pofti pe Elizabeth să intre.

— Vei sta în urma mea? îl întrebă ea încet. Vreau să te am aproape... dacă soțul meu are nevoie de ajutor.

Roger nu-și putu ascunde zâmbetul.

— Am să rămân lângă ușă, răspunse el.

Nu adăugă că avea s-o apere și pe ea, nu numai pe baron. Era de datoria lui și n-avea de ce s-o declare prin viu grai.

Elizabeth intră în sala alăturată – și coșmarul deveni realitate.

Drept în față, așezat pe un tron aurit, aflat cu trei trepte deasupra pardoselii, stătea Regele William. La baza scărilor, în stânga, se afla Geoffrey. Față în față cu el, deși la câțiva pași distanță, era Elslow. Nu aveau mâinile și picioarele puse în lanțuri.

În sala tronului mai erau și alte persoane, dar Elizabeth nu stătu să vadă dacă recunoștea pe cineva. Îi zâmbi lui Geoffrey, apoi și lui Elslow, în timp ce-și continua drumul spre rege. Când

ajunse lângă trepte, îngenunche și-și lăsă capul în piept.

— *My lord*, aş prezenta-o Domniei Tale pe soția mea, Elizabeth.

Glasul lui Geoffrey răsună ferm și limpede, iar Elizabeth distinsese în el un fior de mândrie.

— Ridică-te să-ți văd fața, lătră William.

Glasul îi era la fel de bubuitoare pe cât avea de mătăhălos și trupul, iar Elizabeth se grăbi să se supună – și privi în sfârșit spre chipul lui, pentru a vedea cu surprindere că-i zâmbea.

Era un uriaș, deși avea mijlocul la fel de lat că statura, iar în ochii cu care o măsură pe Elizabeth se simțea viclenia. Privirea lui n-o intimidă, și simți că i-o putea susține fără niciun efort.

— Se pare că ai ales bine, fiule, îl felicită William pe Geoffrey, continuând s-o studieze pe Elizabeth.

— Sunt mulțumit, *my lord*.

— Iar acum, să trecem la chestiune, declară William. Chemați acuzatorul! ceru el cu glas puternic.

Se uită de la Geoffrey la Elslow, apoi din nou la Elizabeth.

— Copilă, stai cu familia ta, până mă ocup eu de această problemă.

Elizabeth dădu din cap, îndoii scurt genunchiul, aruncă o privire spre bunicul ei și zâmbi, după care trecu lângă Geoffrey, oprindu-se cât putea mai aproape de el. În sfârșit, întoarse capul din nou către rege.

Din cine știe care pricină, suveranul râse, dând din cap de câteva ori, cu mulțumire.

— I-ai câștigat loialitatea, Geoffrey, îl lăudă el.

— Întotdeauna, răspuse baronul.

O privi pe Elizabeth zâmbind, fără să-și ascundă plăcerea. Elizabeth avea senzația că pierduse o parte importantă din convorbirea lor, dar nu îndrăznea să-i pună nicio întrebare. Mai târziu, avea să-i explice el de ce era regele atât de satisfăcut. Cu siguranță, părea să-i înțeleagă felul de a gândi.

Ușa scârțâi, iar Elizabeth îl văzu intrând pe Bewain. Expresia de pe chipul lui era îngâmfată și victorioasă, iar Elizabeth strânse un moment brațul lui Geoffrey, ținându-și respirația. Apoi își dădu seama ce făcea și-l lăsă imediat.

Geoffrey îi simțea deznădejdea, așa că-i puse o mână pe umăr, cu un gest firesc, și o trase spre el, ca pentru a-i da putere și curaj.

Cu mișcări stângace, Belwain îngenunche în fața regelui, dar nu-și lăsă capul în piept. William mormăi iritat, apoi spuse:

— Învinuirea pe care i-o aduci acestui Elslow e foarte serioasă. Îl acuzi de trădare, dar nu oferi nicio dovadă a vinovăției lui. Vreau să aud motivele.

Belwain se ridică, arătând cu degetul spre Elslow.

— Este saxon, și toți saxonii sunt trădători. Întotdeauna a vrut să câștige moșia Montwright, și l-a înșelat pe vasalul Domniei Tale, Geoffrey, făcându-l să creadă că ți-e credincios. Motivele lui sunt mincinoase. Știu că s-a alăturat răzvrătiților împotriva Domniei Tale.

— Poți dovedi această acuzație? se interesă William, aplecându-se înainte.

— Nu-ți pot da nicio dovadă, *my lord*, căci singurul martor care mi-ar fi putut confirma învinuirile a fost ucis.

— Despre cine vorbești?

— Numele lui era Rupert, și a fost cumnat cu soția lui Geoffrey, Elizabeth. Era normand.

— Aha! dădu din cap William, întorcându-se spre Geoffrey. Am auzit povestea lui Rupert. Normand sau nu, îmi fusese neloial. Iar tu, Belwain, ești un prost dacă te gândeai să-l folosești ca zălog.

Întorcându-se spre Elslow, îl întrebă:

— Faci parte dintre răsculați?

Elslow clătină din cap, răspunzând cu glas limpede:

— Nu, *my lord*!

Mormăind din nou, William se întoarse către Geoffrey.

— Îl crezi? întrebă el, pe un ton mai blând.

Geoffrey dădu din cap.

— Da, *my lord*.

— De vreme ce nu avem nicio dovadă, mă voi mulțumi cu judecată vasalului meu. Acuzația de trădare se respinge. Nu voi îngădui un duel, pentru a determina adevărul, ci voi asculta de loialul meu cavaler.

— Dar cu Montwright cum rămâne? se smiorcăi Belwain. Îmi

aparține mie. E dreptul meu să fiu tutorele băiatului, până va crește. Și totuși, arată el cu capul spre Geoffrey, el l-a pus în locul meu pe un saxon. Legea e de partea mea.

William se rezemă de spătarul tronului, încruntat. Se lăsă tăcerea, în timp ce regele chibzuia. Elizabeth își privi bunicul. Furia și sila lui la adresa lui Belwain erau vădite, iar Elizabeth își dădea seama că tare-ar mai fi vrut să-l înhațe de grumaji. Stătea țeapăn, cu pumnii strânși. În clipa următoare, își dădu seama că și ea luase aceeași poziție, și încercă să se relaxeze.

— E o hotărâre dificilă, spuse într-un târziu William. Geoffrey, mi-ai spus că nu ai încredere în Belwain, și că ai hotărât să ții băiatul cu tine până la vârsta maturității. E dreptul tău, adăugă el, dând din cap. Totuși, ca un saxon să fie stăpân peste Montwright, e o problemă peste care nu putem trece cu una, cu două. Sunt un om drept, și le-am dat câteva moșii saxonilor, cum bine se știe. Totuși, acum mi-e greu să mă hotărâsc, recunosc regele. Nu-l cunosc pe acest saxon. Ai putea aduce argumente în favoarea hotărârii tale, Geoffrey, dar îmi iești ca un fiu, și argumentele tale ar veni dintr-o inimă normandă. Iar tu, continuă el întorcându-se spre Elslow, ai putea aduce argumente ca bunic al băiatului, dar ai vorbi dintr-o inimă saxonă. Păcat că nu este aici nimeni care să nu fie nici normand și nici saxon, ca să-mi dea un sfat.

— Ba este!

Vocea Elizabethei răsună limpede și cu tărie. Făcu un pas de lângă soțul ei și trecu în fața regelui. William o privi, apoi dădu din cap, semn să continue.

— Eu nu sunt nici normandă, nici saxonă, spuse ea. Sunt și una, și alta. Tatăl meu era normand get-beget, iar mama mea era saxonă. Așa că sunt jumătate din fiecare.

Zâmbi, apoi adăugă:

— Deși tata mă numea adesea saxonă, când nu-l ascultam, iar mama jura că, eram normandă cu totul, când o supăram.

Expresia nedumerită se șterse de pe chipul regelui, care zâmbi.

— Atunci, vei declara fiecare parte a acestui caz pentru mine, iar eu am să hotărâsc, spuse el. Mai întâi, vorbește-mi despre

saxon.

— Îți voi spune ceea ce știu de la mama mea, replică Elizabeth.

Își împreună mâinile și începui:

— La porunca Domniei Tale, și la cererea tatălui meu, părinții mei s-au căsătorit și au primit domeniul Montwright. Bunicul meu a plecat de la Montwright, mutându-se la Londra. La scurt timp după căsătoria părinților mei, mama mea a fugit la tatăl ei, ca să-i ceară protecția. Bunicul a ascultat-o, apoi a dus-o numaidecât înapoi la soțul ei. I-a spus că lui îi aparținea de-acum, și trebuia să-i fie credincioasă. Bunicul și tatăl meu au făcut pace, apoi s-au împrietenit. Ramură saxonă a familiei mele pune mare preț pe loialitate, Rege William. Elslow a îngenuncheat în fața Domniei Tale în ziua încoronării și ți-a jurat credință – și știu că mai degrabă ar muri, decât să-și încalce legământul.

— Iar acum, expune situația normanzilor, îi ceru William, cu un zâmbet încurajator, amuzat de felul Elizabethei de a-i povesti.

— Tatăl meu, îi era loial seniorului său, Geoffrey, iar când a fost ucis, Geoffrey a luat în stăpânire moșia. S-a însurat cu mine și a dres stricăciunile. Cumnatul meu săvârșise fapta, iar Geoffrey l-a pedepsit cu moartea. Soțul meu are o gândire foarte metodică, la fel ca a tatei, și a avut grijă să fie sigur cine era vinovatul, înainte de a-l ucide. Eu am moștenit firea repezită și nerăbdătoare a mamei mele saxone, recunosc ea, dar soțul meu m-a convins să învăț să am mai multă răbdare. În cele din urmă, mi-a promis că se va face dreptate, și s-a ținut de cuvânt. Dacă mă întrebi cui îi sunt loială, încheie ea, ți-aș răspunde că-i sunt loială soțului meu și Domniei Tale, regele meu.

— Și dacă ți-aș cere să alegi între saxon și normand? întrebă regele.

Elizabeth nu-i distinsе unda șăgalnică din glas și se încruntă.

— Mi-aș alege soțul înainte de orice altceva, replică ea neîntârziat. Știu în adâncul inimii că soțul meu l-ar apăra pe Elslow la fel cum mă apăra și pe mine. Bunicul meu, fratele meu și cu mine îi aparținem acum lui Geoffrey, cu toții, la fel cum toți îți aparținem Domniei Tale. Soțul meu nu și-ar vătămа cu nimic familia.

William dădu din cap.

— Cred că dacă toți supușii mi-ar fi la fel de loiali ca tine, tare mi s-ar mai ușura viața, o fericită el.

Apoi întoarse capul spre Belwain și spuse:

— Nu mă voi împotrivi dorințelor vasalului meu, Belwain. Cererea ta se respinge.

Belwain nu-și putu stăpâni țipătul de indignare. Chipul i se acoperi de pete roșii, în timp ce o privea pe Elizabeth cu ochii plini de ură.

Regele nu-l luă în seamă, întorcându-se acum spre Elslow.

— Nu-mi amintesc jurământul tău de credință, dar știu că în ziua încoronării mele a fost multă dezordine.

Elslow zâmbi.

— Am fost și eu de față și am văzut cu ochii mei, recunosc el.

— Îngenunchează acum în fața mea, saxonule, și mai jură-mi o dată.

Elslow se supuse, ducându-și o mână la inimă. Repetă legământul de loialitate, cu Geoffrey și Elizabeth ca martori.

Regele era mulțumit.

— Acum, lăsați-mă, porunci el. Geoffrey, am să mai vorbesc cu tine, la ceasurile cinei, îi ceru. Vreau să-mi stai alături.

— Cum dorește Domnia Ta, răspunse Geoffrey.

Făcu o plecăciune în fața suveranului său, apoi o luă pe Elizabeth de braț.

Soțul și soția nu schimbară o vorbă până ajunseră în apropierea camerei lor. Elslow și Roger plecaseră, să caute ceva de băut și un joc de șah.

— Mai ai cea mai mică îndoială cât mă mândresc cu tine? întrebă Geoffrey, în fața ușii. Ai dat dovadă de un mare curaj, Elizabeth.

— De la tine am învățat, răspunse ea.

După ce intrară în odaie, se întoarse spre soțul ei. Camera începea să se învârtească în jurul ei – înțelegea că toate chinurile și primejdiile luaseră sfârșit.

— Acum vezi cât de bun și drept e regele nostru? remarcă Geoffrey. Niciodată n-ai avut motive de teamă!

— Teamă? Niciodată nu mi-a fost teamă!

Geoffrey râse și întinse brațele spre ea. Și o prinse tocmai la timp. Puternică și curajoasă lui soție îi leșină în brațe.

— Ești sigură?

— Sunt cum nu se poate mai sigură.

Noaptea târziu, Elizabeth stătea ghemuită la pieptul lui Geoffrey. Tocmai făcuseră dragoste, iar Geoffrey era gata să adoarmă, când Elizabeth se hotărâse să-i spună despre copil.

— Te bucuri?

— Mult de tot, răspunse el, punându-i mâna pe pântec și sărutând-o din nou. Sunt cel mai norocos om din lume. În curând, voi avea de instruit un războinic. Va fi sănătos și puternic, și leit tatăl său.

— Ce modest ești! îl tachină Elizabeth, zâmbind.

— La întoarcerea acasă, vom merge încet, continuă Geoffrey. Trebuie să fii cu multă băgare de seamă, nevastă. Și nu-ți face griji în legătură cu Belwain.

— Nu-mi fac, se învoi ea. Știu c-ai să te ocupi și de el când va veni vremea. Deja suferă că a pierdut ceea ce-și dorea cel mai mult. Montwright și Thomas au scăpat de el – pentru totdeauna.

— Eu, însă, am să-mi fac griji cât timp îmi porți copilul. Dacă ți se întâmplă ceva...

— Nu te frământa, îl liniști Elizabeth. Totul va fi bine. Când va sosi sorocul, voi fi și eu la fel ca tine, Geoffrey: puternică și curajoasă, și-am să-mi fac datoria. Voi naște cu cinste și n-am să zic nici câr.

EPILOG

Zbiera ca scoasă din minți. Geoffrey o ținea de mână – și continuă s-o țină în tot timpul ceasurilor îndelungate ale chinurilor facerii, răspunzându-i cu strigăte și mai puternice, până când moașa, scârbită, îl dădu afară din cameră.

Elslow, care observă totul, îi spuse lui Roger că, fără doar și poate, era cea mai gălăgioasă naștere din istorie.

În sfârșit, Elizabeth aduse pe lume copilul și-i dăruî lui Geoffrey

Bărbatul meu, iubirea mea

JULIE GARWOOD

războinicul mult dorit. Geoffrey fu copleșit de bucurie și recunștință.

Mica făptură războinică era desăvârșită. I-au pus numele Mary, în amintirea mamei lui Elizabeth.

— Sfârșit -